Jane Edwards

La capătul speranței

Jane Edwards La capătul speranței

-Îți este frig?

Roberta încercă să se elibereze, dar el o ținea strîns. Îi simțea căldura.

Cînd realiză că șoldul și coapsele lui sînt cele care îi transmit acea căldură, se agăță mai strîns de el, altfel, ar fi căzut din picioare. Dumnezeule, se gîndi, cred că nu vrea să m-arunce de pe marginea stîncii...?

BEST SELLER

Preț: 1500lei

MY DARLING ADVERSARY
by JANE EDWARDS
© copyright by Jane Edwards

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii PHILON

ISBN 973-96688-7-9

Jane Edwards

La capătul speranței

Traducere de Alina Braic

Editura Philon
1994

Capitolul I

— Nemaipomenit!

Roberta Thatcher închise uşa biroului directoarei de marketing şi cercetă cu o privire victorioasă pasajul magazinului universal. Era mulţumită de munca sa. Totul era în ordine aici, la *Sea Strand.* Micile boutique-uri, covoarele groase de pe culuare şi abundenţa florilor exotice creau o atmosferă aparte de lux. În plus, de la ferestrele clădirii se putea vedea oceanul. Pe scurt, acesta era locul ideal pentru o expoziţie de artă.

Roberta ţinea în mînă contractul prin care firma

ei, *Thatcher Art Production Company*, era îndreptăţită să organizeze o expoziţie cu vînzare. Ştia că aici, la Carmel, posibilităţile ei de vînzare erau absolut nelimitat. În acest orăşel de pe coasta Californiei de Nord trăiau unii dintre cei mai bogaţi colecţionari de artă din America.

Roberta se îndreptă prin pasajul principal spre ieşire. Era o femeie tînără, deosebit de frumoasă. Lumea întorcea capul după ea. Purta o rochie mulată pe corp şi un şal de mătase prins cu o broşă de smarald pe umeri. Avea o anumită siguranţă în mişcările involuntar seducătoare, care atrăgea atenţia.

Cînd ajunse în parcare, ceaţa de pe coastă, atît de deasă la sosirea ei, se risipise. Dar era încă răcoare. În definitiv, era abia în februarie.

Roberta o văzu pe Ann Jarvis lîngă masa ei. Se grăbi spre ea şi începu deodată să rîdă văzînd că asistenta ei ţinea o mulţime de pachete în braţe.

— Dar nu e posibil să fi stat atît de mult, spuse Roberta.

— N-am putut rezista. Ai rezolvat ceva?

— Şi încă cum. După prînz mergem din nou acolo, ca să măsurăm spaţiul pe care îl avem la dispoziţie. Ar trebui să ajungă pentru douăzeci şi cinci de artişti. Poate chiar pentru treizeci.

O cutie cu pantofi căzu zgomotos pe asfalt.

— Au acceptat ceva?

Roberta deschise uşa *Thunderbird*-ului ei, ne-

gru argintiu.

— Da. Putem începe pregătirile.

Roberta fu de părere că acest eveniment trebuie sărbătorit într-un restaurant de lux. La cîteva mile de Carmel se afla *Highland Inn,* un local unde poposeau celebrităţile momentului şi marii oameni de afaceri atunci cînd vizitau California.

— Ce privelişte! exclamă Ann trecînd pe stradă de-a lungul coastei.

Jos de tot, la poalele stîncii pe care se construise clădirea, valurile Pacificului se izbeau de stînci negre şi abrupte. Hotelul era înconjurat de o grădină superbă, în deplină armonie cu arhitectura spaniolă a *Highland*-ului. Privind panorama impresionantă, Roberta înţelese că n-ar fi trebuit să meargă acolo. Un val de amintiri o făcu melancolică. Dacă ar avea acum pensulă şi culori pentru a imortaliza pe pînză frumuseţea uluitoare a acestei privelişti! Roberta ar fi dat orice ca să dea timpul cu cinci ani înapoi. Atunci, la douăzeci şi trei de ani, i se întrezărea un viitor strălucit în lumea fascinantă a artei. Involuntar, privirea i se opri asupra unor linii albe, fine, urme de bisturiu chirurgical, care îi acopereau mîna dreaptă. Vederea o îndureră din nou dar rezistă tentaţiei de a se autocompătimi. Parcă maşina, iar la coborîre trînti cam tare portiera.

— Tot nu înţeleg cum ai reuşit să faci una ca asta, se miră Ann. La *Sea Strand* nu a mai fost

niciodată o expoziţie de artă. Te-ai ocupat cumva cu magia neagră?

— Am avut noroc. De curînd, vechea noastră prietenă Charlene Delgado a devenit directoare de marketing la *Sea Strand.* Şi-a propus să facă o surpriză şefului ei încheind nişte contracte rentabile. Acum acesta este în Europa. Show-ul nostru din mai ar trebui să inaugureze acţiunile pregătite pentru perioada Paştilor.

— Gregory Fidd este în Europa?

Ann îşi scutură capul cu părul blond şi cîrlionţat.

— Va avea un şoc cînd va veni înapoi.

Roberta îşi amintea destul de bine de o discuţie pe care o avusese acum un an şi jumătate cu proprietarul magazinului universal. Atunci, acesta a dat de înţeles că nu va permite niciodată organizarea unei expoziţii de artă la *Sea Strand.*

— Probabil că s-a răzgîndit, spuse Roberta. Dacă nu, să sperăm că va veni cînd totul va fi terminat.

Roberta începu să se uite prin restaurant. La o masă, doi bărbaţi tocmai îşi goliseră ceştile de cafea. Era evident că vor să plătească şi să plece. Cel mai tînăr, care se uita nerăbdător după chelneriţă aruncă o privire scrutătoare celor două tinere femei care aşteptau la intrare. Dintr-o dată, păru să nu se mai grăbească. O privi fugitiv pe Ann, apoi începu să o examineze amănunţit pe Roberta. Nu-i scăpase numic; nici părul negru pe

care îl purta într-o coafură rafinată, împletit la spate, nici îmbrăcămintea scumpă şi elegantă. Bănuia chiar prezenţa unui inel pe mîna dreaptă. Roberta îi simţi privirea, privire ce începu să-i dea fiori. Involuntar, îi stîrnise interesul. Era ca şi cum ar fi aruncat cu un lassou după ea. Socotea că are o înălţime de un metru optzeci şi în jur de treizeci şi cinci de ani. Linia impecabilă a hainei dovedea mîna unui croitor italian, iar albul strălucitor al cămăşii îi punea în evidenţă faţa bronzată. Doar atunci cînd ospătarul se apropie pentru a le conduce la o masă de la fereastră Roberta încetă să mai privească acei ochi căprui. Atenţia îi fu atrasă pentru scurt timp de valurile oceanului. După ce comandă şi îşi ridică privirea, masa respectivă se eliberase. Cu părere de rău, Roberta îşi dădu seama că această scurtă întîlnire îi trezise simţurile.

Trecuseră cinci ani de cînd se îndrăgostise de Brian Hollingsworth. O determinase să accepte un inel de diamant şi ar fi trebuit să-i urmeze o verighetă. Roberta nu ştia dacă el se îndrăgostise de fata cu rîsul molipsitor sau dacă voia doar să se bucure de faima ei de artistă recunoscută pe plan naţional.

Dintr-o dată totul se clarifică. După cîteva zile

de la accident, Brian se hotărî să rupă logodna. Nu putea trăi cu gîndul că logodnica sa o să piardă o mînă. În orice caz, după părerea medicilor, Roberta nu mai putea fi o pictoriţă talentată aşa cum sperase el.

Roberta însă nu s-a dat bătută. După cîteva operaţii, mîna dreaptă i-a fost salvată, dar a rămas fără putere. Luni de-a rîndul a urmat terapii, a exersat în fiecarte zi ore întregi pentru a reînvia mîna dreaptă. Strădania i-a fost încununată de succes. Dar Roberta n-a mai putut picta. Începuse să-l urască pe Brian, aşa cum îl ura pe şoferul care-i spulberase toate speranţele unui viitor atît de minunat. Acest accident nu-i distruse numai o promiţătoare carieră de pictoriţă, ci şi încrederea în bărbaţi.

Refuzul lui Brian îi marcase sufletul într-atît, încît nici un bărbat nu-i mai stîrnea interesul.

Încercă să alunge aceste gînduri. Brusc avu sentimentul, că această zi îi va aduce noroc; şi asta nu numai datorită succesului ei neaşteptat în încheierea contractului. Pentru prima dată de la desfacerea logodnei prezenţa unui bărbat o tulburase.

Mîncînd, gîndurile ei reveniră la *Sea Strand*.

— Ce spui de titlul **Artă din Vest**? gîndi ea cu voce tare. Motivele indiene ale Elissei Knowloes ar constitui un contrast nemaipomenit cu celelalte opere.

Majoritatea deținătorilor de galerii credeu că își va atrage clientela prin peisaje maritime. Și Roberta notase numele a trei pictori deosebiți, care imortalizaseră pe pînză cu precădere vapoare, pescărușI și apă. Dar era conștientă de faptul că numai un spectru larg de opere de artă ar fi putut garanta un succes desăvîrșit.

De aceea se gîndi în continuare:

— Aș vrea să participe și individul acela cu sculpturile uriașe din lemn. Apropo de sculpturi. Ce-ai zice de Doris Welles?

— Cred că este în Italia. Să-i trimit o telegramă?

— Da. Și convinge-o pe Sabrina să mai creeze niște oglinzi din scoici.

Ann dădu din cap în timp ce-și lua notițele.

La cafea, hotărîră care artiști vor participa definitiv. Numai cine era invitat, putea să participe la expozițiile Robertei. Rolul hotărîtor în alegere nu-l constituia numai calitatea operelor, ci și dacă vor fi cumpărate în cadrul prevăzut. Pictori și designeri cunoscuți își dădeau silința să fie înscriși pe lista companiei *Thatcher Production*.

După prînz, se întoarseră la Downtown Carmel. În timp ce mergea încet de-a lungul șirului de mașini scumpe parcate în fața la *Sea Strand*, Roberta își spuse că această expoziție trebuie neapărat să fie perfectă. Cînd Gregory Field va afla despre ea, n-ar mai trebui să aibă nimic de obiectat.

Coborîră din mașină și merseră să vadă cît spațiu au la dispoziție. Grija cea mai mare a ori-

cărui artist era primirea unui loc avantajos de expunere. Cu o privire de profesionist, Roberta şi Ann au ales locururile cel mai bune pentru artişti şi modelatori.

— Ar putea să vină douăzeci şi cinci, constată Ann, sau douăzeci şi şase, dacă Claire Amboy n-are nimic împotrivă să-şi expună tablourile în colţ, lîngă restaurant. La amiază şi seara va fi probabil multă circulaţie acolo.

Roberta cercetă planul provizoriu pe care voia să-l expună la management.

— Cu cît vor fi mai mulţi, cu atît mai bine.

— Am să duc schiţa la Charlene. Între timp poţi să dai deja unele telefoane.

După ce aruncă o privire la ceas, plecă grăbită. Poate va reuşi să ajungă prin Silicon Valey pînă la San Francisco, înainte de începerea circulaţiei de seară.

Speranţele i se năruiseră înainte de a închide uşa biroului Charlenei. Charlene Delgado stătea la biroul ei şi avea o figură demnă de compătimit. Cineva se răstea la ea.

La închiderea uşii, bărbatul se întoarse şi o fixă pe Roberta. Pentru a doua oară îl întîlni pe acest bărbat incredibil de atractiv. Însă, acum îi lipsea din ochi urma de admiraţie pe care o descoperise în restaurantul *Highland Inn*. Avea mai degrabă sentimentul de a fi pătrunsă de două ra-

ze de laser; ochii calzi și căprui deveniseră reci ca gheața.

— Dacă sînteți Miss Thatcher, începu amenințător Gregory Field, atunci vă puteți aștepta la orice!

Capitolul II

La naiba! înjură Roberta. Trase aer adînc în piept şi spuse cu voce hotărîtă.

— Da, sînt Roberta Thatcher. Şi dumneavoastră sînteţi desigur Gregory Field. Am discutat la telefon acum un an şi jumătate.

El îşi încruntă sprîncenele negre.

— Nemaipomenită memorie! Atunci vă amintiţi fără îndoială şi de răspunsul meu: *Nici o expoziţie de artă la* ***Sea Strand!*** Şi cu toate acestea încercaţi să vă băgaţi nasul...

— Domnule Field, am fost invitată. Şi nu-mi bag

nasul nicăieri, ripostă Roberta stăpînindu-se cu greu. Putem să discutăm undeva în liniște?

El dădu din cap şi spuse cu o voce dură:

— Biroul meu se află jos, la capătul coridorului. Să mergem!

Roberta ar fi avut nevoie de nişte cizme cu care să poată alerga şapte poşte, pentru a ţine pasul cu el. Nici nu se sinchisea. Îl urma la o anumită distanţă, sperînd că se va calma. Ea însăşi profita de drumul acesta spre biroul lui să se pregătească pentru o discuţie îndîrjită. Ameninţările şi reproşurile lui nu vor ţine seama de logica şi de motivele ei bine întemeiate. Şi nici de contractul ei din buzunar.

— Să trecem la subiect! spuse el, după ce închise uşa cu un calm ostentativ.

Roberta simţi liniştea dinaintea furtunii. Gregory Field aranjă un imens fotoliu din piele maro şi, cu o mişcare bruscă a capului îi făcu semn să se aşeze. Pe urmă se îndreptă spre biroul său masiv care ar fi putut cîştiga premiul întîi într-un concurs pentru cel mai oribil corp de mobilă.

— Cît trebuie să vă dau ca să renunţaţi la expoziţia de la *Sea Strand?*

Roberta oftă. Era mai rău decît se aşteptase.

— Mister Field, n-aş dori să mă trataţi ca pe o leproasă care vrea să vă infesteze magazinul universal.

— Mi-am expus destul de clar punctul de vedere la ultima noastră discuţie. Nu admit ca pro-

prietatea mea să devină loc de joacă pentru fleacuri şi talente îndoielnice. Aceasta i-ar strica buna reputaţie.

— Arta exigentă şi afacerile rentabile se potrivesc însă minunat, răspunse Roberta cu glas blajin. Nu vreţi să-mi explicaţi, de ce aveţi aşa o aversiune pentru expoziţii de artă?

— Nu-mi place aşa ceva. Şi nici artiştii nu-mi plac.

Gregory Field se aplecă înainte. Bărbia puternică şi cîrlionţul negru care îi căzuse pe frunte, îi dădeau o expresie de neînduplecat.

— Dar acum nu este vorba despre preferinţele şi antipatiile mele personale. Unul dintre angajaţii mei a încheiat un contract cu dumneavoastră. Aş vrea să ştiu cît mă costă ca să rupeţi acest contract.

— O procedură judecătorească, Mr. Field. Atît vă va costa.

Tăcerea din încăpere era întreruptă doar de tic-tac-ul neîncetat al ceasului vechi din colţ. Acest ceas îi atrase Robertei atenţia de cum intrase în încăpere. În afara ceasului, totul avea o funcţionalitate monotonă. Pe lîngă formele rigide şi urîte ale mobilierului, surprindea ceasul vechi din lemn de trandafir, şlefuit de mînă.

— Înţeleg, zise el în cele din urmă. Nu vreţi să cedaţi.

— Nu. Şi eu trebuie să-mi apăr reputaţia. Unii dintre artiştii mei au fost deja anunţaţi. Nu pot să-

mi calc promisiunea.

Roberta continuă pe un ton calm.

— De ce nu mă credeți că nu sînt aici pentru a vă face greutăți? Cînd Charlene a venit la mine cu ideea expoziției de artă, ca un început bun pentru acțiunile sale, n-am știut că acționa fără aprobarea dumneavoastră. Știți, unii oameni își schimbă părerea în decursul timpului.

— Alții. Eu nu.

Roberta se lăsă pe spătarul incomod al fotoliului din piele. Îi venea din ce în ce mai greu să discute calm cu bărbatul acesta încăpățînat. Mîna începu să o doară, ca de obicei în stările de stress. Încercă să ignore durerea. Îl privi sincer pe Field.

— Între timp s-au făcut mari eforturi și cheltuieli pentru a pune lucrurile în funcțiune. Vrem să vă dăm dovada celei mai reușite expoziții de artă care a existat vreodată pe acest litoral.

Pe fața lui Gregory Field se oglindea oboseala. Roberta se întrebă cînd s-a întors oare din Europa. Schimbarea fusului orar, stresul, toate acestea puteau să transforme pe cel mai sociabil om într-un ursuz. Fără să vrea, se gîndi că mai bine l-ar săruta, decît să se certe cu el. Era cel mai atractiv și viril bărbat pe care-l întîlnise vreodată.

— Acum nu-mi pot permite o procedură judecătorească, răspunse el, trecîndu-și cu un gest confuz mîna prin păr.

— Într-adevăr credeți că puteți organiza aici, la

Sea Strand, o expoziţie de artă care să nu-i dezamăgească pe clienţi?

— Garantat!

Roberta se văzu aproape de victorie şi continuă:

— Vă promit ceva, Mr Field. Dacă puteţi să-mi dovediţi ca această expoziţie i-a dăunat magazinului dumneavoastră universal atunci firma mea va da un anunţ de o pagină întreagă în ziar, prin care îşi va cere scuze faţă de dumneavoastră.

Un zîmbet îi juca pe buze, cînd îi răspunse:

— Această promisiune este un risc mare, ţinînd cont de cercul nostru de cumpărători. Oamenii sînt bogaţi, răsfăţaţi...

— Şi probabil şi plictisiţi. De ce să nu le oferim ceva nou pentru a le stîrni interesul?

De data aceasta el rîse zgomotos.

— Sînteţi o femeie de afaceri convingătoare Miss Thatcher! Fie! Dumneavoastră aveţi contractul şi *Sea Strand*-ul are expoziţia de artă. Dar să nu credeţi că mi-am schimbat părerea despre artişti.

Roberta îşi spunea că doar un excavator ar putea, probabil, înlătura prejudecăţile lui Field. Începu să-i pună condiţii, nelăsîndu-i timp să savureze din plin victoria.

— În primul rînd, spuse el, nu vreau să văd rablele acelea mari în parcare... cu care circulă majoritatea acestor oameni. Tot materialul expoziţiei trebuie să fie descărcat cu o seară înainte. El va

îl transportat încă de duminică, după show. Fără rulote și autocamioane în fața magazinului!

Roberta aprobă dînd din cap, iar el continuă să stabilească reguli, care ei i se păreau de mult firești. Astfel el ceru ca pasajul să fie asigurat cu perdele contra incendiului și distanța dintre operele de artă și boutique-uri să fie de trei metri. Interzise depozitarea materialelor in cutii de carton în timpul expoziției și multe altele. Roberta se întrebă de unde știa Gregory atît de multe despre organizarea unei expoziții de artă.

El tot mai vorbea cînd se auzi un ciocănit discret în ușă. O femeie tînără, cu un blocnotes de stenograf în mînă, intră ezitînd.

— Peter Hastings este pe linia doi, Mr. Field. Puteți să răspundeți acum?

— Rugați-l să mai aștepte cîteva minute, Judy.

Roberta profită de întrerupere, pentru a-și pregăti retragerea și a-l convinge pe Field de seriozitatea ei.

— Dacă este vorba despre Peter Hastings de la magazinul universal *Caravans* din Palm Springs, salutați-l din partea mea. În fiecare an, în ianuarie, ne oferă ocazia unei expoziții de artă.

— Atunci de ce nu organizați iarăși, chiar luna viitoare tot acolo o expoziție? întrebă morocănos Field, dovedindu-i Robertei că încă nu se obișnuise cu promisiunea făcută.

— Să-i dezamăgesc pe toți iubitorii de artă aici, în Carmel? întrebă Roberta sesizînd că își strînse

geanta cu contractul salvator la subsuoară.

— Vă vom selecta cîteva poze cu operele artiştilor noştri şi vi le vom trimite dimineaţă printr-un mesager, ca să vă puteţi face o imagine despre calitatea lucrărilor.

Roberta se pregăti de plecare. În mod surprinzător Field se ridică şi o conduse la uşă, cu toate că-l aştepta o convorbire telefonică interurbană. Îi întinse mîna şi remarcă:

— Acum s-ar potrivi un citat vechi, de la ora de istorie: *Duşmanul este în mijlocul nostru.*

Păcat că mă consideră ca pe un duşman, îi trecu Robertei prin minte, cînd ochii lor se întîlniră. Pe de altă parte lupta cu Gregory promitea a fi o încîntare pentru ea. În orice caz nu voia să se dea bătută. De aceea spuse:

— Tatăl meu, un bătrîn lup de mare, mă sfătuia mereu: *Să nu-ţi pese de torpile, cu toată viteza înainte*!

Roberta îi întinse mîna. Cînd acesta i-o strînse, regretă gestul. Atingerea lui îi provocă fiori. La naiba! Atingerea începu să devină periculoasă pentru simţurile ei adormite. O frigea. Faţa îi ardea iar genunchii îi tremurau. Naiba să te ia, Gregory Field, cu magazinul tău cu tot! În loc să-i lase mîna, Gregory Field i-o ţinu strîns. Îl privi încurcată. Pentru o clipă i se păru că ar vrea să o sărute. Dar acesta, ţinîndu-i mîna, murmură:

— Lupta abia a început. Fiţi prevăzătoare, Miss Thatcher! Feriţi-vă de armele mele!

Avea aceeași ochi reci și necomunicativi.

Tulburată încă de confruntarea cu Gregory Field, Roberta se rezemă de scaunul de lîngă șofer, în timp ce Ann conducea mașina prin circulația aglomerată.

— Am nevoie de concediu, oftă ea. Un loc la soare, pe o plajă izolată.

— O să-ți vină numai nisip în față, bombăni Ann, în timp ce accelera pentru a scăpa de aglomerație.

— Îți voi dezvălui locul pentru un concediu perfect: un vapor. Îți împachetezi rochiile cele mai frumoase, bikinii cei mai ispititori și niște mărunțiș. Pe urmă pornești într-o lungă și superbă croazieră, în care îl seduci pe locotenent.

În rîsul Robertei se simțea o undă de invidie.

— Nici nu-i de mirare că ai fost atît de fericită, cînd a acostat *Fairsea* în ianuarie!

Ann divorțase de două ori și nu plănuia nici o legătură stabilă, ceea ce nu o oprea însă de la un flirt ocazional. Schimbă subiectul:

— Cum de-ai reușit să scapi teafără din confruntare?

Pe Roberta o trecură fiori reci, cînd își reaminti.

— Dacă privirile ar putea ucide... Mi-e teamă că în ciuda contractului stabilit această acțiune se va

transforma într-o luptă.

Ultimele cuvinte ale lui Gregory Field i se mai învîrteau încă în cap. Nu era genul de bărbat care să uite atît de uşor o înfrîngere. Îl surprinsese într-un punct minim al puterilor sale, dar precis în curînd îşi va reveni.

— Acum se află reputaţia noastră în joc, Ann.

— Reputaţia ta. Eu pot oricînd să-mi găsesc altă slujbă. Dar tu eşti *Thatcher Art Productions*.

— Cu atît mai rău.

Roberta oftă. Pe urmă se îmbărbătă şi spuse încruntîndu-se:

— În orice caz nu poate spune nimeni că slujba mea ar fi plictisitoare.

După ce se odihni puţin în apartamentul Annei, Roberta se aşeză din nou la volan şi plecă acasă. Avea o locuinţă proprietate personală în apropierea podului Golden-Gate. După ce-i lăsase paznicului Thunderbird-ul ei, liftul o purtă lin la etajul opt. Locuinţa Robertei, compusă din trei camere, era mobilată aproape toată în alb. Pe pereţi se aflau opere ale artiştilor ei cei mai talentaţi şi un tablou pe cere-l pictase înainte de a împlini douăzeci şi trei de ani. Pe una dintre me-

sele joase din sticlă se află o sculptură mică a lui Doris Welles.

Fu tentată să pună niște muzică relaxantă și pe urmă să se întindă pur și simplu pe pat. Își turnă într-un pahar suc de portocale și înghiți niște tablete de vitamina C pentru deconectare.

La scurt timp după aceea, schimbată în costumul ei albastru de jogging, stătea la masa de toaletă, în fața oglinzii în formă de scoică. Își desplet părul și începu să-l perie puternic. În curînd i se revărsă în ondulații strălucitoare pe spate. Pe urmă îl legă într-o coadă la spate și se îndreptă grăbită spre centrul de fitness al imobilului.

Roberta participa regulat la cursurile de aerobică, care aveau loc acolo. După accident, efortul fizic devenise mijlocul cel mai bun pentru diminuarea tensiunii interioare. Astfel își reprimase dezamăgirea pricinuită de pierderea carierei sale ca pictoriță și de desfacerea logodnei.

În timp ce încerca să execute corect exercițiile, fără să iasă din ritm, se întreba ce s-ar întîmpla dacă s-ar mai îndrăgosti odată.

— Sînteți de-a dreptul posedat de antrenamentul de fitness, îi reproșă ea gîfîind conducătorului de curs. Chiar și fotbaliștii de performanță fac icicolo cîte o pauză.

— Nu uitați că ați fi rotunde și grase fără mine! Pe mîercuri!

Roberta fu ispitită să adauge că miercuri după-

amiază s-ar afla demult în avionul spre Denver. Se bucurase de expoziţia de artă în noul magazinul universal *Silver-Saddle*. Acum îşi propuse să o trimită pe Ann acolo. Trebuia să organizeze expoziţia, să ia nişte hotărîri pe propria răspundere. Remarca lui Ann, de după-amiază, nu a fost zisă aşa, în treacăt după cum sunase. Roberta nu credea că asistenta sa ar fi vrut să lucreze pentru altcineva. Ceea ce desigur n-ar refuza, ar fi o extindere a competenţei sale. Ann se interesase de mai multe ori de posibilitatea unui raport de parteneriat.

Dar vroia Roberta într-adevăr să scape de răspundere? De la accident încoace serviciul era pentru ea o conpensaţie pentru pictură şi viaţa particulară. *Thatcher Art Production Company* devenise sensul vieţii ei, iar Ann Jarvis mîna ei dreaptă. Problema o mai preocupă cînd se îndreptă spre un magazin de unde se aprovizionau mulţi *singles* (nefamilişti) din împrejurimi. Dintre mîncărurile gata pregătite, îşi alese o bucată de pui prăjit la grătar, o farfurie cu salată şi o chiflă crocantă, proaspăt scoasă din cuptor. Cînd a ajuns acasă, se hotărîse deja.

Ann putea să o reprezinte în Denver. Pe urmă vor mai vedea. Două ore mai tîrziu, în ciuda sportului, a băii şi a mesei delicioase, se afla tot într-o dispoziţie mizerabilă.

— Mincinosule! strigă scriitorului romanului de

dragoste pe care tocmai îl terminase de citit, aruncînd o privire furioasă fotografiei sale de pe verso.

— Să te distrezi în asemenea hal! Nimeni nu se îndrăgostește atît de repede. Eu trebuie să știu mai bine, bombăni Roberta.

Nu-i făcuse curte Tony Mirados ani de-a rîndul? Tînărul artist se afla la fiecare din primele ei expoziții acordîndu-i o mare atenție. Mai mulți ani după aceea, el a sperat că ea își va reveni după șocul accidentului și a dezamăgirii pricinuită de Urlan. În cele din urmă obosi așteptînd și i-a dat un ultimatum.

— Nu pot să dorm noaptea. Mereu îți pictez în gînd portretul, i-a explicat Tony. Acum am nevoie de tine în carne și oase. Robbie!

— Dacă ai ști cu cîtă bucurie ți-aș împărtăși sentimentele.

— Cel puțin încearcă, Robbie!

— Nu pot! Te voi iubi mereu ca pe un frate, dar nu mai mult.

Nu, se gîndi Roberta și simți cum i se umezesc ochii. Cu iubirea nu este atît de simplu. Se duse în camera de lucru, se așeză la birou, luă un teanc de hîrtii și începu să facă repartizarea spațiului pentru expoziția din Denver.

Silver Saddle era un magazin universal cu două etaje, iar idee de management consta în distribuirea uniformă a exponatelor pe ambele

nivele, cu toate că sau tocmai pentru că la nivelul inferior circulaţia era categoric mai mare. Nu numai artiştii sperau la cîştiguri mari, dacă operele lor erau expuse în centrele de vînzare, dar şi proprietarii centrelor se alegeau cu ceva de pe urma acceptării unor astfel de expoziţii. Oamenii care mergeau la cumpărături într-un magazin universal, puteau fi atraşi de piesele expuse. Pe de altă parte, noii curioşi puteau fi atraşi în timp ce pierdeau vremea de la o operă de artă la alta, de magazine în care nu intraseră niciodată. Tocmai această perspectivă era unul din motivele pentru care mulţi întreprinzători făceau bucuroşi afaceri cu Roberta.

Gîndurile Robertei reveneau din nou la Gregory Field, cu toate că se concentra intens asupra lucrării sale. Era sigură că acesta o ţinuse strîns, nu pentru a o săruta, ci pentru a o face nesigură. Un lucru era cert: trebuia să fie mereu cu ochii în patru cînd îl întîlnea.

A doua zi Roberta înşiră o serie de poze pe biroul ei murmurînd:

— Poate îl vor convinge aceste poze că nu vrem să organizăm un bîlci pe terenul său.

Pe urmă bătu la maşină o scurtă înştiinţare adresată lui Gregory Field. Îl rugă să o sune, dacă vreuna din operele de artă fotografiate i se părea nepotrivită.

Împachetă scrisoarea şi pozele color într-un

plic vătuit și i le înmînă curierului de serviciu.

Răspunsul lui Mr Fields sosi promt a doua zi, la ora nouă, telefonic.

— Consiliul meu a aprobat fotografiile dumneavoastră, o înștiință el cu răceală. Consiliul este de părere că acest nou stil de lucrări este acceptabil pentru clienții maagazinului universal.

Roberta se abținu să nu rîdă, murmurînd ca răspuns o oarecare formulă de politețe potrivită.

— Ați prezentat produsele a șaisprezece artiști, continuă el, Aceștia sînt singurii participanți ai expo...?

Roberta ignoră zbîrnîitul de la celălalt capșăt al firului și răspunse obiectiv.

— Nu, sperăm să mai găsim pentru expoziție încă zece expozanți. Celelalte fotografii vi le trimitem îndată ce lista noastră va fi completă.

Un timp se așternu tăcerea.

— N-ați putea să le aduceți dumneavoastră personal?

Involuntar Roberta strînse mai tare receptorul. Unde voia să ajungă?

— Acest lucru va fi posibil doar săptămîna viitoare. Firma mea inaugurează mîine seară o expoziție mai mare în Denver, spuse ea eschivîndu-se și lăsă să se înțeleagă că prezența ei acolo,

era necesară.

— Înţeleg. Deci... de altfel şi Peter Hastings vă transmite salutări. S-a exprimat în termeni pozitivi în ceea ce vă priveşte. Atunci, pe săptămîna viitoare.

— Dar...

Mai mult nu reuşi să spună. Legătura se întrerupse.

Capitolul III

— Pînă mîine! Şi dacă trece şi ziua de miercuri, rămîn numai două zile pînă la sfîrşitul săptămînii. Deci, să fii atentă!

Într-adevăr trecuse din nou o săptămînă? I se părea că Ann a plecat ieri la Denver. În acest răstimp Roberta nu ieşise deloc din birou. Aproape că se sufocase lucrînd. În lipsa asistentei sale telefonul sunase neîntrerupt şi pe lîngă apelurile telefonice, încercă să rezolve şi corespondenţa. Pînă la întoarcerea lui Ann din Denver trebuia să facă contabilitate, să dea dispoziţii bancare...

Apăsă pe butonul de la lift mai tare decît era nevoie. Expoziţia fusese o izbîndă. Servieta lui Ann se umpluse de-a binele cu un teanc de cecuri comision, cu care artiştii îşi plătiseră cota-parte de zece la sută pentru vînzările lor. Evident că fiecare participant al expoziţiei îşi vînduse aproape toate exponatele. Motiv de mulţumire, nu?

Sînt cumva geloasă, se întrebă Roberta în drum spre locuinţa sa. O nimerise bine. Ea, şefa companiei *Thatcher Art Production* rămase în San Francisco rezolvînd muncă de birou plictisitoare, în timp ce asistenta ei fusese în centrul atenţiei. Era evident că acest lucru o sîcîia.

De fapt era o fire generoasă, dar firma era tot ceea ce avea. Deschise uşa apartamentului.

Să împartă firma cu cineva, i-ar fi fost, desigur, greu.

Intră în baie, decisă să mai amîne puţin hotărîrea unei eventuale împărţiri a firmei.

Acum avea nevoie mai întîi de o spumă de baie binefăcătoare pentru relaxare. Telefonul zădărnicise planurile Robertei înainte să se umple cada. Roberta ridică receptorul prezentîndu-se. O serie de pocnete şi trosnete neplăcute ca şi o bolboroseală stridentă jumătate în italiană, jumătate în americană, o făcu să tresară. Deodată îi

veni o idee spontană și întrebă:

— Tu ești, Doris?

— Cum de-ai ghicit? Da, eu sînt. În sfîrșit pot să vorbesc cu tine mulțumită minunatului sistem telefonic din Roma.

— Credeam că ești în Capri.

— Am fost. Dar acolo plouă în ianuarie neîntrerupt. De aceea m-am mutat în atelierul de pe Via Veneto. Azi am primit telegrama lui Ann.

— La tine este de-abia trei dimineața, nu?

— Dar am muncit pînă acum, mai bine spus m-am spetit muncind. Bărbatul acesta frumos care tocmai îmi servește drept model...

— Înțeleg. Sună ca și cum ai fi prea ocupată, ca să vii înapoi, în California, pentru expoziția noastră, observă Roberta puțin ironic.

— Nu înțelegi absolut nimic! Sărmanul Aldo are deja două femei. Vine în atelierul meu pentru a se odihni, spuse Doris rîzînd.

— Dar să schimbăm subiectul.

Mai degrabă aș participa la expoziția de la *Sea Strand*. Mi-e teamă însă că Gregory Field nu va fi de acord.

Ce mijloace de șantaj ai folosit de i-ai obținut consimțămîntul pentru această expoziție de artă?

— Am avut pur și simplu noroc, răspunse Roberta, care voia să ajungă repede la obiect. Nu pot să-ți povestesc totul acum. Are ceva împotriva ta?

— Și asta este o poveste lungă.

Doris începu să rîdă.

— În timpul colegiului am fost prieteni foarte buni. Dar şi atunci avea această aversiune faţă de artişti şi de tot ce era legat de artă, din cauza tatălui său, înţelegi. Şi cînd am început să lucrez în lut s-a terminat totul între noi.

— Ce-a avut de-a face tatăl său cu asta?

— Trebuie să-l cunnoşti pe Sebastian Field, acest specialist în pictură de atmosferă mistică.

Vocea lui Doris era plină de reproş.

— Omul acesta era măreţ pînă cînd a început să bea şi s-a încurcat cu o fată hippy. Ştii, aceasta făcea olărie la Santa Cruz. Unul dintre copii aceia din flori. Mereu mergeau împreună la toate bîlciurile posibile şi înnoptau afară pe plajă în căruţele ei oribile şi vechi.

— Dumnezeule! Şi ce s-a întîmplat cu ei?

— Cu ea? Habar n-am. Se pare că plecarea soţului îi frînse inima mamei lui Greg. Oficial, ea murise de leucemie cînd Greg împlinise şaptesprezece ani. Scurt timp după aceea Sebastian s-a spînzurat de disperare. Îţi poţi imagina că Greg nu-i mai putea vorbi de bine pe artişti. De atunci el reacţionează în faţa oricărui tablou şi a oricărui fel de operă artistică ca un taur în faţa unei năframe roşii.

— Doris, am să te sun eu, întrerupse Roberta şirul comunicărilor confidenţiale.

Nu mai vroia să asculte nimic din toate acestea. Treptat începu să-şi facă procese de conştiinţă cînd se gîndea ce îi pricinuia lui Gregory Field.

Dacă ar putea să renunțe la totul. Dar nu mai putea da înapoi; prea mulți oameni contau pe serviciile, munceau de mult și din greu pentru pregătiri.

— Într-adevăr am nevoie de concediu.

Roberta oftă. Se îndreptă spre biroul ei cu un pahar cu iaurt în mînă; se sili să mănînce cîteva linguri timp în care căută un număr de telefon în agenda sa. Formă numărul și într-o fracțiune de secundă telefonul la patru sute de mile depărtare sună de trei ori. Pe urmă se auzi vocea prietenoasă a verișoarei sale, Margo.

— Cum e vremea în Santa Barbara? întrebă Roberta, după ce ultima bîrfă de familie se epuizase.

— Frumoasă ca întotdeauna. Chiar îmi pare rău că trebuie să plecăm mîine. Kirk trebuie să țină un referat la Boston, spuse Margo cu o urmă de mîndrie în voce. Pe urmă, petrecem zece zile în Bermude. De copii va avea grijă mama lui Krik. El spune că mi se cuvine a doua lună de miere, după ce că am născut patru copii în decurs de șase ani.

— Hm, cred că trebuie să-i dau dreptate. Apropo, ferește-te de numărul cinci în concediul vostru. Folosește cineva în lipsa voastră căsuța de pe plajă?

— Nu. Noi n-am fost toată iarna acolo. Ai vrea să o folosești?

— Și încă cum. Trebuie să mă relaxez cîteva

zile. Dacă nu intervine nimic, miercuri am să merg acolo.

— Circulă cu grijă. Strada de-a lungul coastei este periculoasă. În ultimul timp Highway One a fost închis de mai multe ori datorită alunecării de teren.

Roberta puse jos receptorul uşurată. Ar putea să savureze cîteva zile liniştite la rude, dacă Margo şi Kirk plecau la Boston. Şi tocmai de linişte avea nevoie Roberta.

Adîncită în gînduri termină de mîncat iaurtul. Gregory Field îi propuse, ba chiar îi ordonase să aducă personal restul fotografiilor. Lucrul acesta putea să-l facă miercuri dimineaţa. Cu această ocazie putea să aducă vorba şi de Doris Welles. Cînd Ann se întoarse de la întîlnirea de la prînz, o găsi pe Roberta în faţa unui teanc de poze.

— Ai putea să te descurci cîteva zile fără mine? o întrebă Roberta pe asistenta sa.

— Mă gîndeam să las aceste poze la *Sea Strand*, ca să le vadă Mr. Field. Pe urmă am să plec mai departe în sud. Margo îmi lasă căsuţa ei de pe plajă.

— N-am nimic împotrivă, dacă vrei neapărat să-ţi vină nisip în faţă. Într-o croazieră...

— Nu am chef să suferi pe urmă din iubire pentru locotenent, ripostă Roberta rîzînd.

Încă din seara aceasta Roberta începu să-şi facă bagajul. În timpul acestei şederi retrase avea nevoie de o pereche de pantofi sport, practici, pantaloni comozi, bluze cu mînecă lungă şi un sweather. În Santa Barbara iarna era uşoară, astfel că mai împachetă pantaloni scurţi din bumbac, tricouri subţiri şi sandale. Deodată găsi o bluză cu motive folclorice, ieşită demult din modă. O astfel de îmbrăcăminte cu tivul alb cu ajur la decolteu, strînsă cu un şiret, burtau cîteodată actriţele din filmele italiene în roluri seducătoare de vampe.

— Oare pentru ce carnaval mi-am cumpărat bluza?

Îşi dădu seama că bluza s-ar potrivi cu fusta lungă pe care voia să o poarte seara la citit, la focul căminului. Le puse pe amîndouă pe bikini, alături de pantofii de drumeţie şi de ciorapii groşi. La sfîrşit mai împachetă sweater-ul ei preferat.

Se culcă devreme, forţîndu-se să nu se mai gîndească la Gregory Field. Se săturase să-i mai apară în vise doi ochi căprui calzi, care să se transforme cînd vroia să se apropie de ei într-o mare întinsă, îngheţată. Afară era încă întuneric cînd sună deşteptătorul. Se îmbrăcă cu un pulover bej şi cu o fustă verde de tweed. Îşi trase în grabă o pereche de ciorapi negri de mătasă şi se încălţă cu ceva modern, dar fără toc. La sfîrşit îşi luă pe ea o geacă căptuşită de piele. Toate

aceste haine fuseseră alese cu atenţie cu o seară înainte; pentru această întîlnire de afaceri de la *Sea Strand* voia să fie îmbrăcată nonşalant, comod şi totuşi corect.

Roberta părăsi autostrada şi o coti la dreapta pe strada de coastă. Era în cea mai bună dispoziţie cînd zări oceanul. Începu o ploaie măruntă, dar acest lucru nu o deranjă. Putea să plouă cît ar fi vrut! Roberta era pe cale să aibe parte de cîteva zile lipsite de griji.

Carmelul i-a plăcut Robertei dintotdeauna. Străzi înguste, cu curbe ce duceau în susul şi în josul dealurilor, trecînd pe lîngă case mici, vechi, şi grădini îngrijite, ca dintr-o carte ilustrată. Cînd ajunse pe terenul magazinului universal *Sea Strand* a trebuit să recunoască că Gregory Field reuşise să includă construcţia în acest cadru pitoresc.

Roberta strînse pachetul cu fotografii şi se îndreptă spre biroul lui Greg. Fu surprinsă cu cîtă nonşalanţă era îmbrăcat. Observă admirativ puloverul irlandez de culoare deschisă şi blugii negri, strîmţi, care-i mîngîiau coapsele puternice şi-i cuprindeau fesele absolut perfecte şi minunat de sexy. Roberta simţi că se înroşeşte. Înghiţi greu încercînd să-şi ia privirea de pe corpul lui. Mul-

lumi în gînd ultimei ei rămăşiţe de bun simţ care îi opri privirea să alunece spre parte din faţă a biroului. S-ar fi încheiat orice întrevedere. Pur şi simplu ar fi plecat înainte să înceapă să tremure sau, mai rău, să leşine.

— Roberta! Intră, te rog! o întîmpină el călduros.

Imediat fu cuprinsă de suspiciune. Asta mai lipsea! La dracu! Ce se întîmplase cu *Miss Thatcher*? Cu o săptămînă înainte o tratase aproape ca pe o leproasă. Şi acum o conducea de braţ în biroul său, adresîndu-i-se pe numele mic.

Pentru a scăpa de această întîlnire periculoasă vru să treacă imediat la obiect.

— Văd că aveţi foarte multă treabă, de aceea...

— Deoarece vom lucra un timp împreună, insist să mi spuneţi Greg, o întrerupse el şi o conduse la acelaşi fotoliu din piele, pe care i-l oferise deja la prima vizită.

— Cum a fost expoziţia dumneavoastră din Colorado?

— Nemaipomenită!

Se surprinse rîzînd, cu toate că-şi propuse să aibă o discuţie scurtă şi impersonală.

— Sînt sigură că veţi remarca şi calitatea extraordinară a operelor de artă din aceste fotografii, schimbă ea discuţia. Acuarela, de exemplu, este de o fineţe şi armonie...

Roberta se aplecă asupra biroului pentru a înşira pozele color în faţa lui. Greg se aşeză lîngă

ea sprijinindu-se de birou. Apropierea lui şi întîlnirea întîmplătoare a mîinilor lor o tulbură. Brusc ea se retrase lăsîndu-i pozele, fără să mai facă vreun comentariu.

— Operele de artă fac o impresie foarte bună.

Mărturisirea sa părea forţată.

— Presupun că va fi de acord consiliul cu ele.

Consiliul va sări în aer de bucurie, se gîndi Roberta bosumflată.

— Sper şi eu asta, răspunse Roberta cu o răceală ostentativă.

Nu i-a explicat Doris Welles motivele aversiunii lui faţă de artă.

— Apropo... îşi adună gîndurile. Aş dori să mai discut o problemă cu dvs...

— Greg. Este chiar atît de imposibil de pronunţat?

— Fie, deci Greg. Sculpturile din ultimele fotografii...

— Despre asta putem să vorbim mult mai bine la prînz, spuse el ridicîndu-se.

Roberta dădu din cap plină de suspiciune.

— Nu, mulţumesc. Din păcate astăzi nu am timp.

— Mai aveţi vreo întîlnire de afaceri?

Ea îi ocoli privirea. Dacă n-ar fi venit aici... Asta-i mai lipsea.

— Nu chiar. Aveam de gînd...

— Atunci putem să continuăm discuţia, dacă

nu e nimic urgent. Dar nu în birou. Am în gînd ceva special.

Se îndreptă spre uşă şi îi făcu semn să-l urmeze.

Cînd Roberta şi Greg intrară în restaurantul elegant, chelnerii tocmai aşezau tacîmurile de argint. Bucătarul-şef dispăru cînd îl văzu pe Greg şi reapăru scurt timp după aceea cu un coş mare de picnic în mînă.

— Poftiţi, Mr.Field. Tot ceea ce aţi comandat.

— Mulţumesc, spuse Greg amuzîndu-se de fața uluită a Robertei. V-am spus doar că vă pregătesc ceva special. Ce s-a întîmplat? Nu vă plac surprizele?

Roberta se gîndi la drumul lung de-a lungul coastei pe care îl avea de parcurs. Ar fi trebuit să înnopteze undeva la jumătatea drumului spre Santa Barbara, dacă accepta invitaţia lui Greg. La urma urmei, ce-ar fi fost rău în asta? Ea! Ea era problema. Hormonii şi, fir-ar să fie, inima ei. Numai asta-i mai lipsea. Trebuia să afle pentru ce fel de capcana de şoareci pregătise el brînza.

Puţin timp după aceea punîndu-şi centura de siguranţă a Cabriolet-ului pe scaunul de lîngă şofer, se întrebă dacă n-a fost prea nesocotit din partea ei să plece cu Greg. Nu ştia nici măcar încotro se îndreptau.

— De cînd n-aţi mai fost la Seven-Miles-Drive? îi întrerupse Greg şirul gîndurilor sumbre.

— O! De ani. Mergem într-acolo?

Era într-adevăr o surpriză. Fără să vrea se întoarse spre el şi spuse strălucind de bucurie anticipată:

—Acesta a fost odată locul meu preferat. Logodnicul meu... îşi muşcă buzele. Ah! Desigur au trecut de atunci 5 sau 6 ani.

Greg conducea maşina spre nord în direcţia Monterey.

— La începutul anului este frumos aici, spuse el ca şi cum nici nu ar fi auzit remarca ei. Marea este incredibil de sălbatică, iar peisajul străluceşte de ploaie.

— Apropo de ploaie, nu este puţin cam riscant pentru un picnic? Azi dimineaţă a tot burat.

Roberta nu putea vedea cerul, pentru că tocmai treceau printr-o pădure deasă, dar îi părea ca şi cum soarele s-ar fi ascuns după nori groşi.

Greg îi răspunse ridicînd din umeri:

— Nici unul din noi nu este din zahăr. Unde vezi riscul?

Opri în faţa unei bariere şi îi întinse omului în uniformă care stătea în faţa unei gherete, o bancnotă de 5 dolari. În schimb primi un permis şi o hartă cu rezervaţia naturală a coastei.

Fără o vorbă trecură prin acest paradis pînă cînd ajunseră în vîrful dealului. Aici pădurea se rărea lăsînd să se vadă oceanul.

— Într-adevăr norii arată ameninţător, murmură

Greg cu părere de rău.

La Point Joe, un loc marcat pe hartă, de unde aveai o priveliște frumoasă, Greg părăsi strada asfaltată. De pe o proeminență a stîncii puteai să vezi nenumărate păsări și lei-de-mare. Greg merse în jurul mașinii, deschise portiera pentru a o ajuta pe Roberta să coboare. Ea îi întinse mîna, pe care el nu o lăsă nici cînd Roberta se afla în fața mașinii. Mai rău decît atît, îi cuprinse talia și o trase pînă la marginea locului marcat. Roberta se împiedică pe terenul denivelat agățîndu-se involuntar mai strîns de Greg. Pentru cîteva secunde își ținu respirația.

— E minunat, nu?

Roberta tremura, cu toate că avea o geacă călduroasă de piele.

Ciudat! Greg încetă să mai privească marea agitată cercetînd fața Robertei. Ridică surprins sprîncenele, o trase pe Roberta înspre el și o întrebă:

— Îți este frig?

Roberta încercă să se elibereze, dar el o ținea strîns. Îi simțea căldura. Cînd realiză că șoldul și coapsele lui sînt cele care îi transmit acea căldură, se agăță mai strîns de el, altfel, ar fi căzut din picioare. Dumnezeule, se gîndi, cred că nu vrea să mă arunce de pe marginea stîncii. Desigur, mi-a declarat război. Dar are de gînd să mă omoare numai pentru că vreau să organizez expoziția în

magazinul său universal?

Deodată îi simţi mîinile sub pulovăr şi buzele calde şi umede pe gura ei rece ca gheaţa. Nu se apără. Degetele fierbinţi, cercetătoare alunecară pe spatele ei pînă la deschizătoarea sutienului. Îi simţea tremurul mîinilor şi reacţionă violent, gemînd stins sub buzele lui.

Roberta nu ştia ce se întîmplă cu ea. Nu o ura? Şi ce era cu ea? Unde îi dispăruse suspiciunea? Cum de ajunsese să se lase mîngîiată de acest bărbat care o tratase ca pe un duşman? Şi, pentru Dumnezeu! Ce făcea ea de fapt aici? Deodată îi simţi părul în mîinile sale şi se întrebă cum reuşise să-i mîngîie ceafa şi să-i dezmierde cu vîrful degetelor urechea şi tîmpla.

O rafală de vînt neaşteptată fu gata să-i dezechilibreze. Se lipi şi mai tare de Greg. Acesta îşi scoase mîinile de sub pulovărul ei şi o înlănţui. O strîngea cu o disperare mută. Roberta îi simţea bătăile inimii. Se gustau, îşi comunicau dorinţa de parcă în următoarea clipă urmau să se despartă pentru totdeauna. Greg îşi strecură limba printre buzele ei neaşteptat de violent apoi, încetini mişcarea, mîngîindu-i cu tandreţe interiorul gurii. Ea scînci abia auzit cînd realiză că sărutul lui o face să-l ceară în ea, adînc, fierbinte, mişcîndu-se cu trupul aşa cum o făcea acum cu limba. Deodată stropi de ploaie se izbiră de stînci. Pescăruşii ţipară, oceanul se învolbură. Greg o luă în braţe, ţi-

nind-o strîns şi se îndreptă grăbit spre maşină.

— Urcă-te repede!

Trînti uşa după ea şi ţîşni spre uşa şoferului. Închise capota cu o dexteritate uimitoare şi se lăsă apoi să cadă pe scaun. O vreme stătură unul lîngă altul gîfîind, revenindu-şi după acest atac fulgerător al naturii. Ploaia venise la timp pentru a-i lăsa să-şi păstreze raţiunea. Roberta realiză cu greu ceea ce tocmai făcuse. Fu nevoită să recunoască că tactica lui a fost nemaipomenită. Cînd a observat că nu poate să o facă să cedeze cu argumente raţionale, a ales altă tactică. Înghiţi în sec. O avertizase. Dar de unde ar fi putut să ştie că va fi atît de periculos.

Feriţi-vă de armele mele. Se întreba dacă adversarul ei era într-adevăr conştient de forţa armelor sale. Arma cea mai puternică din arsenalul său era capacitatea lui de a topi o inimă de gheaţă.

Un trăznet puternic brăzdă norii negri, semn că furtuna nu încetase încă. Greg o privi pe Roberta dintr-o parte:

— Îţi plac ruperile de nori cu furtună?

— Da. Dar să nu fiu chiar la mijloc.

Îşi netezi cu mîna părul ud.

— La adăpost privesc cu plăcere aşa ceva. Furtuna mi se pare chiar palpitantă.

Robertei i se părea că Greg vorbeşte de un alt fel de furtună, care tocmai îi copleşise. Şi cît de

tare se lăsase dusă de val!

Cu coada ochiului observă cum ia cheia de contact aşteptînd. O privi pînă cînd ea îşi întoarse faţa spre el. Nici o fibră a feţei nu i se clinti cînd îi spuse:

—Cunosc adăpostul cel mai bun din lume împotriva furtunii. Dar ca să ajungem acolo ar trebui să mergem întîi la Carmel şi apoi mai avem de făcut o oră. Ai fi dispusă să încerci aceasta?

Capitolul IV

Furtuna se înteți. Înaintau cu greu. Ca o perdea deasă ploaia se așternea pe parbriz. Pentru o plimbare, ne-am ales într-adevăr ziua greșită, se gîndi Roberta. Își rezemă mîinile de bord uitîndu-se după obstacole. Deodată, o rafală puternică de vînt rupse o creangă de chiparos aruncînd-o pe stradă.

— Atenție! strigă Roberta.

Greg smuci volanul și evită creanga care se prăbușise. În ciuda manevrei îndemînatice o creangă făcu o fisură în capota mașinii. Cauciucurile

late începură să derapeze pe strada alunecoasă, maşina făcînd o rotaţie periculoasă. Greg opri maşina la timp.

— A fost suficient de bine!

Roberta se uită cu stupoare la stîncile negre şi abrupte din dreapta ei.

— Nimic nu se poate compara cu un şofer experimentat!

— Şi cu o echipă bună, adăugă el.

Robertei îi prii lauda. Se relaxă şi se întinse în spate pentru a astupa fisura în capotă. Greg dirijă maşina din nou pe stradă.Trecură pe lîngă un teren mare de golf. Pe urmă Roberta observă mai multe acoperişuri roşii de ţiglă şi ziduri de cărămidă.

Vilele de pe plajă aveau privire spre Pacificul vijelios, de un albastru cobalt.

— Ce paradis!

— Nu-i aşa? Aici locuiesc cei mai mulţi clienţi ai *Sea-Strand*-ului. Trebuie să punem preţ pe lux şi calitate.

— În ce direcţie mergem mai departe? întrebă Roberta după cîteva minute, cînd ajunseră la strada principală.

— Înspre sud. Destinaţia noastră nu este departe de Big Sur.

— Aş vrea să-mi iau maşina. Eu intenţionez să merg tot în sud, dar mult mai departe. Ar însemna o pierdere de timp să fac încă o dată drumul

acesta înapoi.

—Ești sigură că vrei să conduci tu însăți? Strada este abruptă în mare parte, îngustă și pe deasupra periculoasă datorită alunecărilor de teren, o avertiză Greg.

— Mi-a spus și Margo despre acest lucru.

— Pericolul alunecărilor de teren este întotdeauna o problemă iarna. Pământul este moale de la atîtea ploi și la cea mai mică zguduitură se prăvălesc rîpe întregi. Cel mai rău este atunci cînd incendiile cauzate de căldurile prea mari distrug rădăcinile și pământul nu mai are nici un punct de sprijin.

Ocoli cu atenție un copac prăbușit.

— Cine este de fapt Margo?

— Verișoara mea. Împreună cu soțul ei au o casă pe plajă, în apropiere de Santa Barbara. Mi-o lasă mie cîteva zile, pentru relaxare. Fără acest picnic aș fi fost deja acolo.

— Dumnezeule, picnicul nostru! Aproape că aș fi uitat!

— Eu nu. N-aș avea nimic împotrivă, dacă am mînca ceva.

În fața *Sea Strand*-ului Greg o lăsă pe Roberta lîngă mașina ei. Așteptă cu răbdare pînă cînd ea își porni mașina. Apoi îi făcu semn să-l urmeze.

Din cînd în cînd șoseaua îngustă era despărțită de prăpastia abruptă numai de un parapete subțire din lemn. Roberta nu îndrăznea să se uite

la crestele spumoase ale valurilor. De fiecare dată cînd o rafală puternică de vînt zdruncina maşina şi stropii de ploaie se izbeau de parbriz, se speria. Deodată Greg semnaliză stînga.

Roberta ezită cîteva secunde. Era un privilegiu al femeilor de a-şi schimba brusc părerea. Să nu meargă pur şi simplu după el şi să-i trimită apoi o vedere din sudul Californiei cu scuzele de rigoare? Dar Roberta era învăţată de mic copil să-şi ţină promisiunile. În afară de aceasta nu obţinuse încă consimţămîntul lui Greg pentru participarea lui Doris Welles la expoziţie. Roberta urmă maşina cu sentimente amestecate.

Un drum îngust, pietruit şerpuia în susul dealului. Plăcile indicatoare avertizau posibilitatea unor avalanşe de pietre. Roberta ocoli nervoasă o grămadă de argilă care alunecase de pe pantă pe stradă. Între timp încetase să mai plouă.

După zece minute maşina lui Greg se îndreptă spre o intrare lungă şi abruptă. Roberta îl urmă. Cînd coborî se uită împrejur cu mirare. Pe un platou neted, stîncos se afla o vilă foarte frumoasă, construită numai din sticlă şi lemn. Acoperişul era susţinut de trunchiuri masive, iar faţada din sticlă dinspre ocean oferea probabil o privelişte senzaţională.

Vîntul suflă din nou tare.

— Să intrăm înainte să ne mai udăm o dată, spuse Greg şi o conduse pe Roberta spre uşă.

Înăuntru, atenţia îi fu atrasă imediat de căminul uriaş. Alături erau aşezate lemne din abundenţă, pentru o iarnă lungă. Greg lăsă coşul de picnic şi încercă să aprindă focul. Cînd primele flăcări ardeau cu vîlvătăi prin grătar, Greg aruncă o mînă de ace de pin în foc.

— Îi dă focului o deosebită strălucire roşiatică, îi explică el.

— Şi miroase bine.

Roberta inspiră mirosul de pin uitîndu-se împrejur. Era cea mai interesantă casă pe care o văzuse vreodată. Încăperea în care se aflau, era uriaşă. La celălalt capăt, în spatele barului se afla o nişă pentru gătit. De-a lungul pereţilor erau bănci cu perniţe. În faţa lor se aliniau cîteva măsuţe joase din buşteni noduroşi, şlefuite de mînă. Perne uriaşe erau împrăştiate prin încăpere. Nu se vedea nici un tablou sau vreo decoraţie. Pereţii oblici din lemn roşcat dădeau impresia de intimitate.

— Greg, totul e fantastic!

— Am sperat să-ţi placă.

Îi luă geaca şi îi arătă o uşă după bucătărie.

— Baia este acolo. Ar fi bine să-ţi usuci părul ca să nu răceşti.

Baia era mică, dar frumoasă. Pe o etajeră, lîn-

gă cabina de duş se afla un teanc de prosoape de baie. După ce Roberta îşi înfăşură unul dintre prosoape în jurul capului ca pe un turban, se întoarse în încăpere şi îşi luă peria de păr din geantă.Se aşeză pe o pernă lîngă cămin şi îşi luă prosopul de pe cap, scuturîndu-şi părul pentru a-l pieptăna. Greg o urmărea cu răsuflarea tăiată de cînd ieşise din baie. Fu imediat în spatele ei.

— Lasă-mă să fac eu asta, spuse şi îi luă peria din mînă.

Roberta se aplecă înainte şi rămase nemişcată. Greg nu se grăbi. Se aplecă asupra ei ţinînd peria în mîna dreaptă. Cu cealaltă mînă îi dădea la o parte şuviţele de păr de pe frunte scuturîndu-le pentru a se usca. Atingerile lui trecătoare îi dădeau fiori. Pielea i se făcuse ca de găină, cu toate că nu îi mai era frig demult. Deodată simţi nevoia să se sprijine de pieptul lui puternic. De cînd îl văzuse îşi dorea asta.

Îşi ridică capul şi îi luă peria.

— Mulţumesc. Mi-a făcut bine. Dar cred că acum părul este uscat.

— Cu alte cuvinte, eşti pregătită... pentru prînz.

— Ai ghicit!

Greg zîmbi, luă coşul de picnic şi îl duse în nişa de gătit. Roberta se ridică şi privi afară prin

peretele de sticlă. Pacificul se auzea vuind în depărtări, iar valurile se izbeau de stînci. Cerul se întindea cenușiu și greu ca plumbul peste suprafața apei tulburate. Norii de furtună păreau să meargă călare pe valurile spumegînde.

Greg veni spre ea cu două farfurii.

— Acum înțelegi desigur, de ce am ales locul acesta pentru a-mi construi magazinele.

Dacă nu ar fi fost mirosul ademenitor al mîncării, Roberta s-ar fi desprins de lîngă peretele din sticlă numai după cîteva ore. Însă acum îi era foarte foame, mai ales după ce aruncase o privire farfuriei. În jurul unei porții de salată de mare se aflau felii subțiri de carna, șuncă și piept de curcan, ornate cu roșii și măsline. Chifle crocante și vin rece Rose desăvîrșeau masa festivă.

— Hm! Este foarte bun, spuse Roberta și se așeză la masă.

Greg rîse mulțumit.

— Mai tîrziu avem și fragi.

După un timp Roberta dădu la o parte farfuria și își sprijini capul în mînă.

— De ce ești așa gînditoare?

— Mai am ceva de discutat cu tine. Sculptoriță ale cărei fotografii le-am adus azi, locuiește în prezent în Italia. A trebuit să o invităm telegrafic. Luni ne-a sunat și a acceptat.

Îl privi pătrunzător.

— Dar numai cu condiția să nu ai nimic împo-

triva ei. Numele ei este Doris Welles.

— Doris! Nu am mai auzit de ea de ani. Tot mai scormonește în lut?

Roberta oftă. Greg părea a fi un caz lipsit de speranță în ceea ce privește tema aceasta.

— Modelele marilor sculptori sînt făcute din lut sau gips. Şi Rodin a scormonit în lut, înainte de a crea *Gînditorul*, îi aminti ea.

— Şi ce-ar fi Louvre-ul fără Venus din Milo?

— Sculpturile din fotografii erau nemaipomenite, pe cît îmi aduc aminte, afirmă Greg fără a fi de acord cu mustrarea ei. Cînd am cunoscut-o pe Doris, făcea numai gogoloaşe diforme din lut.

Roberta se stăpîni să nu rîdă.

— Şi-n ziua de azi aceste *gogoloaşe diforme din lut* sînt renumite în lume şi se vînd scump. Doris este pe departe cea mai talentată sculptoriță pe care am conoscut-o.

— Bine, mă bazez pe tine. Ar fi interesant să o revăd.

El continuă încruntîndu-se:

— Pe vremea mea Doris era o frumuseţe limbută. Niciodată nu putea să-şi ţină gura. Vorbea, vorbea şi iar vorbea.

Roberta ar fi schimbat mai degrabă subiectul, însă nu-i venea nimic în minte.

— Ţi-a povestit de tatăl meu?

Tocmai de această întrebare se temuse.

— Da, însă nu mult, răspunse ea ezitînd.

— Cît de mult?

— Sinceră să fiu, niciodată nu am ţinut cont de bîrlă, Greg.

— Cît de mult?

— Îl chema Sebastian Field şi era un pictor talentat de peisaje.

— Şi?

Roberta îi ocoli privirea.

— El... ah! Plecase de acasă. Trăia împreună cu o femeie care se ocupa cu olăritul. Mergeau prin bîlciuri şi înnoptau pe plajă.

Greg închise ochii.

— Da, aşa a fost, spuse el cu greu. Clover, aşa o chema pe fată şi locuia într-o rulotă. Cînd am văzut-o prima dată era desculţă şi avea părul lung şi murdar. Nici măcar nu era drăguţă.

— Probabil tatăl tău o găsea drăguţă, interveni cu precauţie Roberta.

— Mama mea era frumoasă. O părăsise pentru o fată urîtă. Pe atunci aveam cincisprezece ani.

— Întotdeauna eşti prea tînăr pentru a fi părăsit.

Roberta se gîndea la Brian.

Greg nu o prea asculta.

— Ne-am mutat la bunicul meu. Era de modă veche, trăia în stil spartan şi deţinea mai multe magazine universale. Ura orice fel de decorare. Alungase din viaţa lui tot ceea ce era legat de frumos. Dumnezeule, dacă ar vedea *Sea Strand*-ul!

— Mobila din birou a fost a lui?

El dădu din cap în semn afirmativ.

— Ştii de ce am păstrat biroul său şi scaunele?

— Nu.

— Lucrurile astea urîte îmi amintesc mereu că trebuie să dispar cu timpul, spuse Greg posomorît. Cînd a murit bunicul dăduse faliment. În timp a trebuit să închidă un magazin după altul, pentru că nu vroia să probeze niciodată ceva nou. Fiind o fire încăpăţînată clinţii îl considerau arogant. Într-un fel am reuşit, slavă Domnului să salvez terenul din Carmel.

— Ceasul îl ai de la mama ta?

— Unul dintre puţinele lucruri pe care mi le-a lăsat, spuse cu pumnii strînşi.

— N-a spus nimic niciodată despre boala ei. Cînd am aflat în ce stare gravă era, am încercat să-l găsesc pe tatăl meu. Am străbătut toate acele nenorocite expoziţii de artă, am colindat bîlciurile ieftine şi festivalurile hippy. În sfîrşit, cînd l-am găsit, a fost prea tîrziu. Prea tîrziu pentru amîndoi.

Nu-i de mirare că urăşte tot ce e legat de artă, se gîndi Roberta şi se hotărî să plece. Nu aveau absolut nimic în comun. Înainte de a se ridica şi de a-şi lua rămas bun, Greg îi ghiţise intenţia, îi

prinse mîna şi o duse spre buzele sale. Atunci observă liniile fine şi albe. Rămase încremenit.

— De unde le ai? întrebă el. Sau mai degrabă nu ai vorbi despre asta, aşa-i?

Roberta nu îşi retrase mîna.

— Am avut un accident de maşină. Şoferul celeilalte maşini era beat. Chirurgii au făcut treabă bună, nu?

—Nu aş fi observat cicatricea, dacă lumina focului din cămin nu ar fi căzut pe ea.

Greg îi sărută palma. Apoi îi întoarse din nou mîna cercetîndu-i cu atenţie cicatricea.

— A fost rău atunci? o întrebă încet.

— Da. Fracturi osoase, rupturi de tendon. Dar medicii au făcut tot posibilul. Nici nu am numărat de cîte ori m-au operat. În cele din urmă am fost relăcută oarecum.

Roberta clipi din ochi şi continuă.

— Ceea ce însă medicii n-au putut să înădească, a fost visul meu spulberat. Pot să fac din nou aproape totul. Numai degetele nu le voi mai putea îndoi aşa cum trebuie, cel puţin astfel încît să ţin o pensulă. Am încercat de atîtea ori... Am renunţat de mult.

Greg o privi o vreme tăcut.

— Azi-dimineaţă ai amintit de un logodnic. A murit în accidentul în care ai fost rănită?

— Brian?

Roberta izbucni într-un rîs forţat.

— Nu, Brian scăpase fără nici o zgîrietură. Nu a putut să îndure faptul că se terminase cu cariera mea. Acest lucru îi zădărnicise planurile şi aspiraţiile înalte. După un an de la despărţirea noastră s-a căsătorit cu fata unui om căruia îi aparţine jumătate din Silicon Valley.

— Îl mai iubeşti?

Îşi înălţă bărbia.

— Bineînţeles că nu. M-a părăsit în cea mai grea clipă din viaţa mea. L-am urît. De cîţiva ani mi-a trecut şi asta. Brian mi-a devenit indiferent.

— Poţi să duci la capăt asemenea dezamăgire?

— Da, slavă Domnului! N-am vrut să mă împovărez cu sentimente de ură pentru restul vieţii. Mă gîndesc că am ceva mai bun de făcut.

Îşi retrase mîna şi se ridică în picioare.

— Hai să mergem afară şi să privim furtuna. Aerul proaspăt ne va alunga gîndurile negre.

Roberta ieşi în veranda şi îşi frecă braţele. Vîntul părea să ducă ploaia înspre ocean. Aerul era curat iar pămîntul răspîndea un miros plăcut. Roberta se uită împrejur. Într-un loc ferit al casei observă o anexă cu un acoperiş din sticlă.

— Ce este aceea? întrebă ea curioasă.

Greg o prinse de talie. O conduse spre anexă şi deschise uşa de lemn. Imediat îi izbi un nor de aburi.

— O vîltoare, explică el. Colectori solari de pe acoperiş menţin şi iarna apa fierbinte. Este nemai-

pomenit pentru relaxare şi saună.

Roberta vru să se întoarcă pentru a evita norul de aburi dar Greg o ţinu strîns. Feţele lor erau la cîţiva centrimetri depărtare. Îşi strecură mîinile în mînecile largi ale pulovărului ei. Cea mai mică atingere a degetelor sale era ca o dezmierdare erotică.

Roberta simţi fiori prin tot trupul. Acest sentiment era ceva cu totul nou şi senzaţional. Niciodată mîngîierile lui Brian n-au stîrnit asemenea reacţie în ea.

— Greg, şopti ea, părul meu se va uda din nou.

— Atunci îl vom usca din nou în faţa căminului.

Se aplecă spre ea şi îi atinse buzele cu ale sale. Roberta închise ochii şi gemu încet. Răspunse sărutului şi se lipi de Greg.

Cerule, ar trebui să fie interzis ca un bărbat să fie atît de minunat, se gîndi ea. Deodată se auzi un bubuit de tunet şi imediat începu să plouă din nou. Greg se desprinse de ea înjurînd.

— Cel de sus nu ne prea iubeşte. Haide să intrăm repede!

Se uitară unul la altul şi începură sa rîdă. Pe urmă Roberta ridică prosopul pe care îl folosise înainte ca turban şi începu să-i şteargă părul.

Greg o trase spre el şi o ţinu strîns.

— Trebuie să îţi spun ceva.

Roberta stătea lipită de el privindu-l. Aştepta. De ce devenise deodata atît de serios? Lăsă să-i

cadă prosopul şi îi încolăci gîtul cu mîinile.

— Ce vrei să îmi spui?

— Ce vreau? Aş vrea să te sărut... peste tot, asta aş vrea. Dar pe moment mă mulţumesc cu îmbrăţişarea ta, cel puţin pînă cînd îmi voi elibera conştiinţa. Trebuie să îţi mărturisesc ceva.

Roberta se lipi şi mai tare de el. Ce lucru cumplit i s-ar mai putea întîmpla acum? Chiar dacă e căsătorit cu o femeie geloasă, care urcă deja dealul cu un cuţit în mînă, ce mai contează? Era fericită cum nu mai fusese niciodată. Ar fi vrut să rămînă aşa, înconjurată de braţele lui, ameţită de mirosul masculin şi aspru.

— Ce mărturisire, Greg?

— Picnicul de astăzi, murmură el. Nu te-am invitat pentru că vroiam să fiu drăguţ cu tine. Aveam un plan anume.

Roberta îngheţă.

— Aşa? Vroiai să mă arunci într-o prăpastie, ca să scapi de mine?

— La ce te gîndeşti? Bineînţeles că nu!

Îşi drese încurcat glasul.

— Aveam de gînd doar să flirtez cu tine şi după ce îţi suceam capul, să te părăsesc. Femeile de carieră nu sînt de fapt genul meu. Vroiam numai să te învăţ minte!

Parcă ar fi primit o palmă. Se trase înapoi de lîngă el. Spuse cu ochi scînteietori:

— M-ai învăţat minte. Acum ştiu că nu trebuie

să fugi prin ploaie cu bărbați străini.

Roberta își smulse geaca din cuier și și-o aruncă pe umeri.

— Vroiai să te răzbuni pentru înfrîngerea avută! Asta voiai, nu?

— În principiu, da, recunoscu Greg.

Regreta acum că abordase această temă. A vrut doar să fie sincer.

— Dar în momentul în care te-am luat în brațe, mi-am dat seama că nu... îmi voi îndeplini niciodată planul.

Roberta își luă geanta, scoase cheile mașinii și se năpusti spre ușă.

— Îmi pare rău de tine, spuse ea sarcastic. Dar poți să fii liniștit. Planul nu a eșuat de tot. O clipă am fost într-adevăr îndrăgostită de tine. Te felicit sincer pentru succesul tău.

— Roberta!

Greg o ajunse din urmă la mijlocul terasei.

— Unde naiba vrei să mergi?

Se smuci și fugi pe scări în jos.

— În Santa Barbara! În definitiv vreau să-mi petrec concediul.

Se ținu scai de ea.

— Ai înebunit? Este aproape întuneric și e furtună.

Își desprinse mîna dintr-a lui.

— Te rog, Roberta! Păstrează-ți rațiunea!

— Ce să-mi păstrez? Dacă aș fi avut rațiune,

nici nu aş fi venit aici.

Fugi prin bălţi spre Thunderbird-ul ei. Deschise uşa şi îşi aruncă geanta pe celălalt scaun, lăsându-se să cadă pe scaunul şoferului. Încercă furioasă să pornească maşina, dar mîna îi tremura prea tare. Mai degrabă şi-ar fi lăsat capul pe volan şi ar fi plîns. Dar nu trebuia să dea frîu liber sentimentelor. Tocmai văzuse încotro poate duce aşa ceva.

— Într-adevăr ţi-ai pierdut minţile, îl auzi pe Greg strigînd după ea.

Vru să trîntească portiera, dar el o ţinea strînsă.

— Nici un om normal nu ar pleca pe vremea asta.

Roberta trăgea din răsputeri de uşă. Vedea cum îi curg stropii de ploaie pe faţă, cum îşi dă la o parte părul ud din ochi... Cît de cunoscut şi de drag îi era gestul. Înnebunise de-a binelea! În loc să fugă de el, se îndrăgostea fără speranţă.

— Roberta, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă. La o distanţă de 200 de mile înspre sud nu există nici o posibilitate de înnoptare... Poate unele poduri au fost luate de apă din cauza furtunii.

— Trebuia să te gîndeşti la asta, înainte să mă ademeneşti aici, îl repezi ea. Dă drumul la uşă!

În sala din urmă reuşi să pornească motorul. Maşina urla. Ştergătoarele de parbiz intrară în funcţiune şi îi aruncară un şuvoi de apă în faţă lui Greg.

— Cel puţin mergi înapoi în Carmel pentru noaptea asta.

Se aplecă spre Roberta. Ştergătoarele de parbriz îl stropiră din nou. El dădu din cap.

— Iubito, îţi vreau binele. Mi-e cumplit de frică că îţi s-ar putea întîmpla ceva.

Roberta aprinse farurile.

— Îi se va întîmpla ceva ţie, dacă nu te dai la o parte.

Îi alunecă mînerul ud din mînă. Roberta trase portiera punînd siguranţa, ca şi cum ar fi trebuit să se barricadeze. Mîinile îi erau atit de ude, încît nu putea ţine volanul. Încercă furioasă să le şteargă de fusul rochiei, dar materialul nu absorbea umezeala.

Atunci observă că Greg stătea încă lîngă maşină. I se făcu milă să îl vadă aşa de ud. Pe urmă se gîndi că o merita. În afară de asta, a lăsa pe cineva în ploaie nu este pe departe atît de rău ca a profita şi a răni sentimentele cuiva.

Roberta porni în marşarier şi acceleră. Maşina dădu în spate. Cauciucurile se învîrteau împroşcînd cu noroi. Lacrimile i se amestecau cu stropii de ploaie. Îşi şterse ochii cu mîneca, smuci volanul şi porni înainte. Farul lumină pentru ultima

dată faţa lui Greg, albă ca varul.

Tălpile netede ale pantofilor îi lunecau mereu de pe pedale. Din haine i se scurgea apa formînd adevărate bălţi. Strada dinaintea ei era asemenea unei mlaştine. Cauciucurile alunecau mereu. Lupta cu disperare pentru a se stăpîni pe sine şi maşina. Îşi muşcă buzele. Nu-şi putea opri lacrimile. Îi era posibil să se controleze.

Greg avea dreptate. Înţelese foarte repede că pe o asemenea furtună nu va ajunge prea departe. Cel mult pînă în Carmel. De acolo va pleca mîine dimineaţă mai departe.

Roberta îşi frecă din nou faţa cu mîneca, dar materialul putea să şteargă lacrimile la fel de puţin pe cît puteau ştergătoarele să înlăture ploaia. Nu îndrăznea să-şi scoată batista din buzunar de teamă să nu piardă controlul asupra maşinii. Plînsul convulsiv o făcea pe Roberta să ducă prost volanul, maşina legănîndu-se în zig-zag pe şosea. Cînd se gîndea la trădarea lui Greg era cuprinsă din nou de o disperare dureroasă. Cu toate că o avertizase... *Feriţi-vă de armele mele!* l-a spus chiar foarte deschis, la prima lor întîlnire. Şi a fost cu ochii în patru. L-a suspectat. Dar numai pînă cînd a sărutat-o pentru prima dată. Pe urmă şi-a ascultat numai inima. Şi unde a ajuns?

Tocmai trecea printr-un defileu periculos. Degetele îi alunecau pe volan. Cît mai era pînă la Highway? Cauciucurile zdrobeau creangi, alune-

cau pe prundiş, dar nu înaintau. Roberta ocoli cu grijă o grămadă de argilă, care alunecase de pe pantă, pentru a se izbi la următoarea curbă de un alt obstacol. Unul din indicatoarele care avertizau pericolul avalanşei de pietre, căzuse de-a curmezişul şoselei. De abia îl ocoli şi coti la dreapta uitîndu-se înainte, concentrată dar cu nervii la pămînt.

Deodată apăru în oglinda retrovizoare lumina unor faruri. Roberta nu se mai simţea atît de singură. În zadar căuta un loc de oprire. Ar fi fost uşurată, dacă ar fi putut să-l lase înainte pe celălalt şofer pentru a se conduce după el. Trebuia însă să meargă mai departe. Cealaltă maşină înaintase şi farurile ei o orbeau. Stresul şi dezamăgirea provocată de Greg îi zdruncinară nervi. Mîna dreaptă era aproape ţeapănă iar stînga o durea de atîta încordare.

Highway-ul nu putea să fie atît de departe. Roberta frînă. Maşina din spate se apropie mai mult. Din fericire nu era circulaţie în sens opus. Spera în telepatie. Zadarnic, însă.

Deodată văzu într-adevăr ceva venind spre ea. Ceva negru, fără formă bloca strada. O clipă spera că un camion a parcat la răscruce cu Highway-ul. Observă stupefiată că umbra care îi tăia calea,

era urmarea unei alunecări de teren. De-ar putea să evite.

Înghiţi în sec: *Să nu intru în panică.* Apăsă cu grijă pe frînă pentru a împiedica blocarea roţilor. Îşi muşcă buzele. Cauciucurile nu găsiră nici un punct de sprijin. Se rugă şi închise ochii. Îi deschise din nou cînd simţi o zguduitură în maşină. Maşina se oprise la 10 cm depărtare de dealul din prundiş şi noroi. Există deci Dumnezeu, se gîndi Roberta recunoscătoare. Se hotărî să coboare şi să vadă dacă nu există totuşi un loc de trecere. Scoase lanterna de sub scaunul ei, deschise portiera şi coborî fără a se sinchisi de ploaie. Oricum nu se putea uda mai tare decît era. La lumina lanternei recunoscu că nu avea nici o şansă. Nu numai mîlul şi prundişul blocau strada, ci şi bucăţi mai mari de stîncă. Roberta ştia că acesta era un obstacol de netrecut pentru maşina ei. Dealul ieşise învingător. Se uită cu o privire abătută în gol, pînă cînd se închise o portieră în spatele ei. Un bărbat venea spre ea. Era Greg.

— Inutil, spuse Greg. Chiar dacă am săpa toată noaptea, n-ai putea trece.

Roberta ştia că el are dreptate din nou.

— Tu ce faci de fapt aici?

— Mă joc de-a pompierii. Să ajungi cu siguran-

la destinație.

Roberta se miră că o parte din stropii de ploaie care îi curgeau pe față era sărată. Se simțea mizerabil.

— Nu trebuie să faci asta.

— A fost vina mea, că ai... plecat.

— Ascultă, eu...

— Chestia cu mărturisirea a fost o idee proastă din partea mea. Trebuia să te las să crezi că sînt un om drăguț, nu?!

Fără să-i aștepte răspunsul, Greg îi lua Robertei lanterna din mîinile inerte și o stinse.

— Mă gîndeam însă că mă vei ierta și... vom continua...

— Cap-sec am fost eu, recunoscu Roberta obosită.

Se întoarse spre mașina ei și văzu că portiera era încă deschisă.

— Ne-am comportat amîndoi ca niște copii, spuse Greg și o conduse pe Roberta spre mașina ei. Dar nu mai contează acum. Important este să întorci mașina și să mă urnezi în susul dealului. Nici nu ai altă posibilitate. Și nu-ți fă nici o grijă. N-am să te ating. Pe cuvînt de onoare! Mai ai ceva uscat de înbrăcat?

Roberta alunecă pe scaunul ud al șoferului.

— În geamantan. Eram... voiam să-mi iau o mică vacanță.

— A, da, Santa Barbara. Cumva tot vom rezol-

va. Dar nu în noaptea asta.

Drumul la deal n-a fost cu mult mai uşor decît fuga ei la vale. Dar cel puţin nu mai plîngea.

Capitolul V

Roberta conducea în mod mecanic, silindu-se să nu piardă din ochi farurile mașinii lui Greg. Executa automat toate mișcările, simțindu-se epuizată și goală.

Vila cu luminile sale îi păru Robertei ca un far salvator într-o noapte furtunoasă pe mare. Greg o ajută să coboare din mașină și o conduse în casă. Pe urmă se mai întoarse să-i aducă geamantanul.

— Du-te la baie, spuse el cînd se întoarse și îi întinse geamantanul. Dă drumul la duș și rămîi

sub el pînă cînd te încălzeşti din nou.

Roberta era atît de epuizată încît se lăsă dirijată fără a opune rezistenţă. În baie se dezbrăcă de hainele ude. Păcat de lucrurile astea frumoase. Se stricaseră de tot, mai ales pantofii, ale căror vîrfuri se ridicaseră în sus. Şi geaca grozavă de piele pe eticheta căreia scria: *A nu se spăla.*

Intră sub duş. Aburul fierbinte îi tăie respiraţia. Se lăsă învăluită de jetul înviorător de apă pînă cînd i se făcu frică că se va înmuia, dacă va mai continua. Cu părere de rău opri apa.

Intră în încăpere îmbrăcată în nişte pantaloni călduroşi din ţesătură de cord, un sweather larg şi spălăcit peste bluza cu mîneci lungi. Şi cu ciorapi groşi în picioare. Între timp Greg puse nişte lemne în cămin. Roberta merse la cămin întinzîndu-şi mîinile. Căldura mare şi pîrîitul lemnului uscat din foc îi intensifică letargia şi mai tare.

— Te simţi mai bine acum?

Greg veni cu o cană mare spre ea, în care îi aduse un lichid aromat, aburind.

— Mulţumesc. Ce e asta?

— Un grog. Bea-l cît e fierbinte.

După ce Greg dispăru în baie, Roberta se aşează lîngă cămin sorbind din băutura fiebinte şi gustoasă. Îşi linse scorţişoara de pe buze şi se

uită la bălţile mici pe care le făcuse Greg cu picioarele sale ude. După o altă înghiţitură se ridică şi căută nişte şerveţele pentru a şterge podeaua. Apa şiroia alături. Roberta avea conştiinţa neîmpăcată pentru că folosise prea multă apă caldă.

Ciudat, reflectă Roberta. Nu voia să ştie nimic de bărbatul acesta şi se gîndea totuşi dacă i-a lăsat suficientă apă caldă. La fel îşi făcuse griji de el şi în timpul drumului, la vale, pentru că ploaia îl udase complet. Nici Greg n-o prea plăcea în mod deosebit. Totuşi o aduse înapoi şi îi preparase un grog ca să nu se îmbolnăvească. O pereche ciudată într-adevăr. Duşmanii care aveau grijă unul de altul.

— Ţi-a ajuns apa caldă?

— Nu prea îmi place să fac duş cu apă caldă, spuse el cu mult tact. Nu este atît de înviorător.

— Aşa este. Pe mine mă adoarme.

Roberta îşi puse cana jos şi se uită împrejur.

—Te rog, nu mă înţelege greşit, dar aş vrea să ştiu unde dormi tu şi unde pot să rămîn eu.

Greg cercetă sweather-ul diform al Robertei, pantalonii vechi, ciorapii uriaşi, care arătau ca nişte papuci prea mari de clovn şi spuse cu un zîmbet ironic:

— Nu-ţi face griji. În costumul ăsta nu seduci nici măcar un puşcăriaş care a făcut doi ani închisoare în celulă separată.

— Nu-mi fac griji şi nici nu vreau să seduc pe nimeni, ripostă Roberta indignată. Vreau să ştiu doar unde dormi.

— Dorm în sacul de dromit. Cînd nu plouă, dorm afară, pe balcon. Sau înăuntru, pe podea, dacă plouă.

— Pe podea?

— Pe o saltea pneumatică în sacul de dormit. Este foarte comod. Nu ai nevoie neapărat de un dormitor.

— Nu, cînd eşti destul de epuizat, consimţi Roberta caustic şi căscă. Camera de oaspeţi este aici, în faţa căminului?

— Nu. Aici este locul stăpînului. Dar pot să-ţi cedez un loc minunat în spatele căminului.

— Cîtă generozitate. Precis locul este plin de păianjeni. Prefer să stau la cald şi să dorm netulburată. Voi dormi aici în faţa căminului, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Şi dacă aş avea?

— Ai auzit vreodată de ospitalitate?

— Cît de departe trebuie să mergi cu ospitalitatea?

Greg stătea cu mîinile în şold.

— Întîi consumi toată apa caldă, pe urmă uzi aproape toate prosoapele. Pe urmă îmi bei ulti-

mul strop de brandy și nici nu spui măcar că este bun.

— A fost bun. Mulțumesc! Și eu am șters apa după tine, adăugă Roberta bătîndu-se cu mîna pe umăr. Așa ceva face numai un oaspete atent, nu crezi? Îmi cedezi acum locul de lîngă foc sau nu?

— Cum vrei, dar îți va părea rău dacă te voi călca în toiul nopții pe cap, cînd mă voi trezi să pun lemne pe foc.

Acestea fiind spuse îi întoarse Robertei spatele, se aplecă și deschise unul din dulapurile de dedesubtul băncilor de lemn. Aruncă doi saci de dormit în mijlocul încăperii și mormăi.

— Alege-ți unul!

— Care este al tău?

— Dacă îți voi spune, precis mi-l vei lua și pe acela.

— Așa o prostie. N-ar fi trebuit să mă ademenești aici.

Roberta examină amănunțit sacii de dormit. Voia să prelungească gluma. Oboseala îi trecuse dintr-odată.

— Cred că acela verde îmi place mai mult.

— Mă gîndeam eu. Acela este al meu.

— Așa? Și de unde să știu eu asta? Ai spus să-mi aleg unul.

Greg nu răspunse. Scoase la iveală două pachete mici rulate. Pe urmă cotrobăi mai departe

în dulap pînă cînd găsi un obiect ciudat, mare cît un pepene şi prevăzut cu un furtun.

— Ce este asta? întrebă Roberta vădit surprinsă.

— O pompă pentru umflat saltele pneumatice.

Desfăcu unul dintre pachete şi întinse dreptunghiul greu din plastic pe podea. Roberta se uita interesată cum introduce capătul pompei într-un ventil al saltelei pneumatice. Greg se ridică tăcut şi începu să acţioneze înverşunat pompa.

Cînd el se îndreptă spre cea de-a doua saltea pneumatică, ea se strecură spre sacul verde de dormit. Era împăturit şi legat strîns cu o curea. Roberta desfăcu cureaua şi îl rulă de-a lungul.

— Cum intri în sacul ăsta? întrebă ea.

— Deschide fermoarul şi strecoară-te înăuntru.

— Şi pe urmă fermoarul va fi din nou închis. Nu suferi după aceea de agorafobie?

— Eşti fricoasă.

— Nu. Sînt, de fapt.

Roberta încercă ezitînd fermoarul. Funcţiona ireproşabil. Cu toate acestea era nehotărîtă.

— Am avut haine la care fermoarul se bloca la jumătatea drumului, încît nu mă mai puteam îmbrăca sau dezbrăca. Ce fac dacă mi se întîmplă din nou aşa ceva?

Greg închise ventilul saltelei pneumatice şi spuse arătîndu-i înspre nişa de gătit.

— Vezi sertarul de colo, al doilea de sus? Cel

mai bine organizezi o cursă în sac pînă acolo, pe urmă tragi mînerul cu dinții și pescuiești cleștele...

— Îți bați joc de mine!

— Da. Dar să lăsăm gluma. Să-mi spui dacă se blochează fermoarul pentru că atunci voi anunța pompierii. Ți-am promis că nu te ating, mai știi?

— Știu, știu!

Greg puse una dintre saltelele pneumatice în colț, lîngă cămin și întinse sacul de dormit deasupra. Pe urmă dădu la o parte pernele din fața căminului și aruncă acolo salteaua pneumatică a Robertei. Cu o mutră încruntată desfăcu sacul verde pe saltea, trase puțin în jos fermoarul și îndoi capetele asemenea unei cameriste care pregătește patul pentru oaspeții hotelului îndoind cearceaful.

— Patul dumneavoastră este pregătit, doamnă!

Roberta se băgă în sac. Sacul de dormit era moale și călduros și salteaua pneumatică era elastică ca o saltea umplută cu apă.

— Nu vrei să-ți dai jos ciorapii și haina asta groaznică?

— Nu știu dacă trebuie. N-am dormit niciodată într-un sac de dormit.

— Ar trebui să-mi fie indiferent.

Greg stinse lumina. După cîteva minute Roberta hotărî că ar trebui să-i urmeze sfatul. Se ridică, se dezbrăcă de sweather și își scoase ciorapii.

Aşa era mult mai bine. Dar deodată începură să o strîngă pantalonii. Probabil că mîncase prea mult la picnic. Se uită după Greg în lumina pîlpîitoare a focului din cămin. Dormea pe o parte, întors cu faţa spre perete. Respiraţia îi era regulată. Probabil că adormise deja. Îşi scoase pantalonii şi se simţi imediat mult mai bine. Dacă şi-ar mai scoate acum şi bluza strîmtă, ar dormi dușă. Cînd aruncă bluza la pămînt, nasturii se loviră de cămin.

Greg sări ca ars.

— La naiba, ce faci? oftă el şi se întoarse pe cealaltă parte.

O văzu pe Roberta şezînd pe sacul ei de dormit doar în lenjeria intimă.

— Nimic, răspunse ea repede. Nu mai fac gălăgie. Pe cuvînt de onoare! Dormi mai departe!

— Asta nu merge, se tîngui el. Odată trezit îţi trebuie ore să adormi din nou.

— Nu mai spune! Şi ce vrei să faci între timp?

O privi o clipă tăcut. Privirea lui o înfioră.

— Ştiu ce mi-ar place să fac.

— Şi asta ar fi?

Vru să intre în sacul de dormit, dar era complet incapabilă să se mişte.

— Să continuăm de acolo unde ne-am oprit înainte de mărturisirea mea idioată. Sau să mai fac un duş rece, dar de data asta intenţionat şi nu pentru că nu mai este apă caldă.

Greg ieşi din sacul de dormit. Roberta văzu că avea numai cămaşa moale de flanelă şi slipul.

— Ce ai de gînd? întrebă ea şi înghiţi în sec.

Cerule! Se pare că trezise un tigru dormitînd.

— Promisiunea mea se referă numai la atingere nu şi la privire, răspunse el cercetînd-o. Arată drăguţ.

— Dacă...

Greg îşi muşcă buzele. Părea a da o luptă cu sine. *La dracu! E mai mult decît minunată!* Pe urmă se îndreptă spre geam şi se uită afară. După o clipă spuse:

— Greu de crezut, dar a încetat ploaia.

— Înseamnă că vei dormi afară?

Fără să vrea Roberta fu cuprinsă de un sentiment de dezamăgire. Se înjură în gînd pentru întrebare şi pentru dorinţa de a-l atinge, de a-l gusta pe deplin la nesfîrşit.

— Nu, răspunse el şi se întoarse spre ea cu un zîmbet semnificativ. Asta nu înseamnă că ne-am uda dacă am merge acum la vîltoare.

— Sună bine, răspunse Roberta şi îşi săltă picioarele lungi din sacul de dormit, cuprinsă de o inspiraţie subită.

De ce nu i-ar plăti cu aceeaşi monedă. Greg merită pedepsit. Am să-l încălzesc puţin şi apoi îi voi ura noapte bună.

Se îndreptă încet spre el. Greg îşi umezi cu limba buzele uscate.

— Dumnezeule! Ce sutien grozav. Şi este destul de bine umplut. Dar celălalt obiect...

— Cum aşa? Stă chiar aşa de rău celălalt obiect?

Greg îşi roti ochii şi fixă tavanul.

Roberta se abţinu să nu chicotească şi începu să-i descheie nasturii la cămaşă. Se cam grăbea.

— Roberta... mă înnebuneşti, gemu Greg.

Îi descheie următorul nasture în mod ostentativ.

— Aştept să-mi răspunzi la întrebare.

— În comparaţie cu hainele oribile de dinainte, ţi se potriveşte de minune, murmură el pierdut. Dar nu sînt prea transparenţi bikinii?

— Ba da, dar este destul de cald aici. Voi vedea imediat.

Îi smulse cămaşa şi o aruncă. Începu să-i mîngîie muşchii cu vîrful degetelor. Era o capcană întinsă lui, dar simţi că se lasă prinsă de joc. Îi plăcea să-l mîngîie; alunecarea degetelor pe pieptul lui o făcea să tremure. Ar fi vrut să-l atingă cu limba, să-i guste pielea, să-i simtă mai de aproape

parfumul amestecat cu mirosul trupului lui. Stăpînindu-se cu greu, spuse şoptit:

— Ai construit un adevărat cuib al dragostei. Aduci des fete fără apărare aici?

— Cel puţin o dată pe săptămînă. Roberta, tu ştii că şi stăpînirea de sine a celui mai puternic bărbat are o limită?

— Aşa?

— Da, la naiba!

Arăta cam încordat. Ea îi încolăci gîtul cu braţele şi îi trecu uşor cu vîrful limbii peste buze. Greg stătea cu braţele pe lîngă corp, dar cu pumnii strînşi.

— Greg, dacă îţi dau voie să-ţi retragi promisiunea, mergm la vîltoare?

— Poate.

— De ce nu mergem acum? Parcă înainte vroiai să mergi, nu?

— N-am mai întîlnit o femeie ca tine. Fii rezonabilă! Te-ai uscat abia de zece minute şi vrei să te uzi din nou?

— Poate ar fi trebuit să mă nasc sirenă? Ţi-ai putea închipui cu aş arăta?

— Roberta!

— Da, Greg?

— Încetezi odată să mă mai chinui?

— Da, Greg. Cum te simţi cînd ţi se plăteşte cu aceeaşi monedă?

— Neplăcut, dacă e să mă exprim în termeni

blînzi.

— Bine, spuse ea victorioasă. În cazul acesta te voi dezlega de promi...

Dar mai înainte ca ea să termine de vorbit, el o prinse în braţe şi îşi apăsă cu putere buzele de gura ei. O muşcă aproape pînă la sînge. Roberta ar fi vrut să ţipe, dar mişcarea lui deveni mai blîndă. Îşi strecură limba printre buzele ei şi-i cercetă interiorul fierbinte. Roberta nu avu timp să răspundă la sărut pentru că brusc el îşi desprinse gura de a ei. Fără a spune vreun cuvînt, el apropie saltele pneumatice şi făcu un culcuş îmbietor din sacii de dormit în faţa căminului. Pe urmă îi spuse privind în gol:

— Ai întrecut limita. Asta ştii şi tu, nu?

Roberta dădu din umeri.

— Aveam sentimentul că nu mai putem continua mult aşa.

O luă hotărît în braţe în timp ce părul ei îi atinse uşor faţa. Îi sărută delicat şi înnebunitor de încet gîtul, bărbia şi gropiţa din obraz. Pe urmă îi cuprinse futunos gura.

Roberta îi încolăci gîtul şi savură sărutul. O înnebunea atingerea coapselor lui tari şi uşor aspre. Toată ziua tînjise după el. Acum se agăţa de Greg cu toată puterea. Era fericită să-i simtă căl-

dura pielii. Înainte să-şi dea seama ce se întîmplă cu ea, stătea întinsă lîngă Greg pe sacii de dormit.

Continuînd s-o sărute pătimaş, îşi strecură încet degetele sub închizătoarea sutienului. Îl descheie eliberînd sînii de materialul subţire. Se depărtă de ea respirînd greu. Încercă să se stăpînească. Ar fi speriat-o cu siguranţă dacă ar fi continuat. Cu cîteva clipe înainte ar fi fost în stare s-o ia aşa cum erau, în picioare, s-o pătrundă brusc, fără a o pregăti, fără a şti ce-i place, ce simte. Nu se putea lăsa dus din nou de dorinţă. Voia s-o cunoască, s-o pregătească pentru el, s-o audă strigîndu-i numele. Trebuia s-o facă să-l dorească cu aceeaşi forţă. Arzînd-o cu privirile, începu să-i sărute uşor sînii.

Roberta îi urmărea linia bărbiei cu arătătorul. Era ca şi Greg: puternică, hotărîtă şi masculină.

— Ce s-ar fi întîmplat dacă nu te-aş fi dezlegat de promisiune? întrebă ea.

— Ştii cum reacţionează tinerii la un film care nu le este permis?

Îi mîngîie sînii şi îi dezmierdă îndelung sfîrcurile trandafirii. Roberta îi simţi tremurul din voce. Îşi ascunse faţa în părul lui. Era satisfăcută să-i simtă gura pe piele. Îşi înăbuşi un geamăt de plăcere. O căldură demult uitată îi cobora în pîntec cutremurînd-o. Voia mai mult din el. Sub atingerea limbii, sfîrcurile i se întăriră.

— E plăcut, nu? Savurează, şopti Greg. Spune-mi tot ce-ţi place.

— Nu ştiu, gemu ea umilă la invitaţia lui. Nu... Greg... nu sînt deloc expertă.

— Cum? Deloc?

— Nu rîzi de mine?

— Nu, iubito! răspunse el blînd şi serios totodată.

Obrajii Robertei ardeau ca focul din cămin. Dar simţea că el nu-şi bate deloc joc de lipsa ei de experienţă.

— Am trăit acest lucru numai de două ori, acum vreo cinci ani, spuse ea şi adăugă încet. Şi mai mult inactiv, nealegîndu-mă cu mult din aceasta.

— Nu a mers? E rar cînd o femeie face o astfel de mărturisire.

Se simţi emoţionat de încrederea ei.

— Nu. Întotdeauna am auzit că trebuie să fie plăcut, dar...

Se întoarse încurcată.

— Probabil nu e ceva în regulă cu mine.

— Mai degrabă cu logodnicul tău nu era ceva în regulă. Se pare că a fost un tip destul de egoist, spuse Greg de-a dreptul furios.

Se aplecă deasupra Robertei şi îi sărută vîrful nasului.

— Lucrul cel mai important în pat sau pe salteaua pneumatică, este ca fiecare să fie satisfăcut.

Sfiala ei se transformă treptat în bucurie sub

privirea lui pătimașă. Simți furnicături și o moleșeală în tot trupul. Da, Greg îi cucerise inima și trupul.

Cînd închise din nou ochii, Greg îi dădu jos de pe umeri bretelele sutienului, lăsîndu-l să cadă neglijent la pămînt. Începu să-i cerceteze bustul cu mîinile și cu gura. Auzind gemetele Robertei mîna lui alunecă sub elasticul slipului pe care îl scoase încet, trăgîndu-l peste șoldurile și picioarele ei lungi și subțiri. Pe urmă își scoase și el slipul. Stătură o clipă și se priviră tremurînd de pasiune, în lumina pîlpîitoare a flăcărilor.

— Ai voie să te joci și tu, o încurajă Greg.

Cum de ghicise că tînjea să-l atingă? Roberta își puse amîndouă mîinile pe pieptul lui simțindu-i căldura pielii. La insistențele lui degetele alunecară în jos. Dintr-odată respirația lui Greg se înreună. Simțea că-l excită. Îi atinse ușor părul de pe abdomen, apoi își apăsă palma mai tare, mîngîind în cercuri mai largi. Îl atingea peste tot, ocolindu-i bărbăția care o intimida și speria prin mărime.

— Spune-mi ce-ți place, șopti ea.

Îi crescu încrederea în sine și începu să-l tachineze puțin.

Greg rîse în sinea lui și o trase spre el.

— Vezi că-ți face plăcere?

Nu mai apucă să-i răspundă. Dezmierdările lui o scoteau aproape din minți. Respira scurt și sacadat. Degetele lui blînde coborîră și-i găsiră interiorul moale al coapselor. Își desprinse gura de a ei și, să-

rutînd-o uşor, coborî cu limba printre sîni, pe abdomen şi şolduri pînă la locul înfierbîntat de degetele pricepute. Îi îndepărtă coapsele mai mult şi îi atinse cu gura feminitatea. Roberta ţipă, reacţia ei atît de violentă speriindu-l şi ducîndu-l în pragul nebuniei pe Greg. Îi murmură numele şi îi atinse cu degetele căldura umedă. Roberta ardea peste tot. Tensiunea dinlăuntrul ei crescu devenind insuportabilă.

— Greg! Încetează! Mi-e teamă că voi exploda imediat.

— Încet, încet! o alină el. Savurează totul, Roberta! Lasă-te purtată de valul fierbinte.

Ultimele cuvinte ale lui Greg îi mai răsunau încă în urechi, cînd lumea păru să explodeze. Nemaiputînd să suporte, Greg o pătrunse atent şi puternic totodată. Şi era nemaipomenit. Începu să se mişte uşor deasupra ei şi ea se adaptă ritmului. O săruta neîncetat, nelăsînd-o să se gîndească la nimic. O pătrundea lent, abia înaintînd, mîngîind interiorul umed şi îngust. Stingea apoi focul aprins împingîndu-se cu putere şi repede. Îl simţea adînc, atît de adînc încît forţa acestei posesiuni îi luă respiraţia. Se agăţau unul de celălalt şi îşi şopteau incoerent cuvinte de dragoste, uneori pline de tandreţe, alteori înnebunitor de excitante. Roberta îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui Greg, se cabră şi rămase o clipă nemişcată. Greg îşi intensifică gemînd pătrunderile pînă cînd, nemaiputîndu-se nici unul să se stăpînească, lăsară

furtuna pasiunii lor să izbucnească. Erau în culmea extazului și totuși se simțeau ca și cum s-ar fi înnecat. Rămaseră strîns îmbrățișați unul lîngă altul, epuizați și totodată fericiți.

Mai tîrziu Greg o ajută să se strecoare într-unul din sacii de dormit. Roberta încă mai tremura. Era minunat să stai lîngă Greg și să savurezi pentru prima dată în viață adevărata împlinire.

. Cînd Greg vru să-i tragă fermoarul sacului de dormit îl prinse de încheietura mîinii spunîndu-i:

— Fără pompieri! Promiți?

O acoperi, îi închise ochii cu un sărut și îi șopti puțin răgușit:

— Iubito, în noaptea asta nici un pompier nu mai vine în casa asta. Doar dacă sparge ușa.

Ce se întîmplă cu el? O dorea din nou. Îl vrăjise cu candoarea și frumusețea ei. Dumnezeule, nu se va putea sătura vreodată de ea! Îi luase cu ea în sacul ăla nenorocit de dormit și trupul și inima... și viața.

Capitolul VI

Cînd deschise ochii o întîmpină o lumină difuză. Stătea liniştită lăsîndu-şi privirile să rătăcească prin încăpere. Cînd văzu hainele împrăştiate îşi aminti unde se află şi ce se întîmplase ieri seară.

Era în vila lui Greg, care rămase neschimbată. Ea însă se schimbase. Nu mai era aceeaşi Roberta Thatcher care urcase ieri de două ori dealul periculos cu maşina; dispăruse femeia de carieră, care cîndva se îndoia de calităţile ei. În locul ei se afla o femeie într-un sac verde de dormit, al cărei

puls se accelera numai la gîndul întîmplării incredibile din seara trecută. Gheaţa se sparse.

Roberta deschise fermoarul încet şi ieşi din sac. În baie mai zăceau încă hainele ude de ieri. Le stoarse cît putea mai bine. Pe urmă se spălă şi se îmbrăcă cu treningul ei albastru. Trecu încet pe lîngă Greg, care mai dormita şi îşi agăţă hainele ude pe balcon.

Aerul era proaspăt şi mult mai înviorător decît în oraş. Furtuna puternică din noaptea trecută încetase; întreaga panoramă părea ca proaspăt spălată. Copacii, cerul albastru şi strălucitor, spuma albă a valurilor, totul era limpede conturat în culori strălucitoare.

Greg apăru pe balcon. Ea zîmbi.

— Bună dimineaţa! Sper că nu te deranjează această expoziţie minunată de pe balcon.

— Bună dimineaţa, iubito, spuse Greg, fără a-şi lua ochii de la Roberta.

Cum să nu-l deranjeze? Era mai mult decît încălzit cînd văzu bikinii de pe sîrmă. Ştia deja ce delicii şi minuni ascund. Nu-şi putea şterge din minte noaptea de dragoste avută cu ea. Era sub o vrajă — vraja făcută de trupul ei fierbinte sub mîngîierile lui, de gura aceea senzuală ca nici o alta, de gemetele şi scîncetele pierdute pe care le

scotea cînd o pătrundea... Era pierdut. Trebuia să se stăpînească în draci.

— Vrei o cafea?

Zîmbetul lui o făcu să înţeleagă că mai degrabă ar vrea altceva.

— Ştii să faci cafeaua?

— Bineînţeles. Ştiu să fac şi omletă şi să rad pîinea prea prăjită, îi explică Roberta.

De pe stradă se auzea huruitul motoarelor puternice.

— Îmi pare rău, dar nu poţi face acum pe gospodina. Lipsesc ingredientele necesare.

— Nu ai ouă şi pîine? Nici cafea măcar?

Greg ridică din umeri cu părere de rău.

— Eu nu locuiesc de-a binelea aici sus.

— Înţeleg. Dar ceva trebuie să ai mereu în casă.

— Eşti o femeie care mereu are nevoie de mîncare şi de o ploaie puternică pentru a trăi, o tachină el.

— Atunci ideea mea cu picnicul a fost foarte potrivită.

— Dar acum nu vreau un picnic, ci un mic dejun.

— Ce spui de nişte fragi?

În timp ce mîncau, zgomotul de pe stradă se înteţi. Greg îi explică că alunecările de teren erau atît de dese în această regiune în urma ploilor, încît buldozerele erau mereu gata să elibereze

repede străzile.

— Asta înseamnă că pot coborî azi de pe acest deal? întrebă ea ca şi cum de-abia ar fi aşteptat să plece.

Greg se întoarse pentru a-şi ascunde dezamăgirea. Se grăbea într-adevăr? Ieri seară i se dăruise cu totul, nici n-a încercat să-i ascundă că-l doreşte. Nu putea să fi fost totul teatru. Pentru asta era într-adevăr lipsită de experienţă. Dar unele lucruri erau altfel dimineaţa.

— Ce te deranjează la dealul acesta? întrebă Greg.

— Aici nu sînt decît fragi, rîse Roberta. Destinaţia concediului meu era, însă, plaja din Santa Barbara.

— Fiecare fată are dreptul la concediu, spuse el adîncit în gînduri.

— Nu sînt fată. Sînt femeie.

— Trebuie să-mi dovedeşti.

Mai bine aş uita asta, îşi spuse Greg cu gîtul uscat. Roberta căută imediat carnetul ei de şofer în geantă şi i-l puse în faţă, indicîndu-i tăcută data de naştere. Greg fluieră admirativ şi întristat. Nu era dovada pe care o visa el. Oricum o credea mai tînără de douăzeci şi opt de ani. Atunci el era numai cu nouă ani mai mare decît ea. Citi cu atenţie restul datelor personale prefăcîndu-se că o cercetează critic pe Roberta.

— Ai un metru şaptezeci? Ai fost sinceră la

completarea formularului şi nu ai adăugat cel puţin trei centimetri în plus?

—Arăt ca o mincinoasă?

—Nu, răspunse Greg. Arăţi ca o femeie care mai are nevoie de companie pentru vacanţele ei.

Şi eu la fel, draga mea. Am nevoie de tine. Dar cum să-ţi cer asta? Ce e cu mine acum nu cred că voi afla niciodată.

Consideră că este mai bine să nu-i arate cît de mult dorea să o însoţească.

—Dacă mă laşi să vin cu tine îţi voi cumpăra ceva nou de îmbrăcat.

— Am destule haine, îl contrazise ea rîzînd. Dulapuri pline cu lucruri scumpe de la Paris şi Roma.

— Aşa ca sweather-ul tău diform, pantalonii vechi şi ciorapii groşi?

—Cu aşa ceva mă îmbrac numai în excursie...

—În excursie? În concediu trebuie să te odihneşti, să te distrezi, să te relaxezi.

— Poate că ai dreptate, recunoscu ea. Ai vreo idee mai bună, în caz că mă hotărăsc să te iau ca însoţitor în concediu?

— Am putea vizita una dintre staţiunile misionare.

Pare a vorbi serios, se gîndi Roberta.

— Nu e o idee proastă, consimţi ea, încercînd să pară detaşată. Perspectiva de a mai fi cîteva zile cu Greg îi dădea o stare agitată.

— Cea din Santa Barbara e mai frumoasă, nu?

— Deci, vrei să ai o companie în concediu, sau nu?

— Căsuța unde merg e lipsită de orice lux.

— Însă cu siguranță există un pat.

Roberta păru să-și forțeze memoria.

— În orice caz este un balansoar în fața ușii, deoarece Margo mi-a spus că va pune cheia de-desubt. Dar ar trebui să fie un pat, nu crezi? Margo și Kirk au avut patru copii în decurs de șase ani. Fără pat n-ar fi fost posibilă o astfel de lucrare pe bandă rulantă.

Greg ridică mirat din sprîncene.

— N-au auzit niciodată de pilulă?

— Cred că asta nu-i interesează. Le plac copiii.

— Sau cel puțin modul...

Îi prinse mîinile și o sili să se uite în ochii lui.

— Întotdeauna mă eviți.

Roberta roși.

— Răspunde-mi, la naiba! Vrei să merg cu tine în acest concediu?

— De ce vrei să vii cu mine?

— Pentru că am de făcut oricum niște afaceri în Santa Barbara și vreau să profit de ocazia de-a ajunge gratis acolo.

— Cerule, și eu care aproape mi-am închipuit că această plăcere a ta de a călători ar fi avut de-a face cu mine.

Ar fi vrut să sune ca o glumă, dar Roberta nu

reuşi să-şi ascundă total dezamăgirea.

Greg o privi o clipă tăcut.

— Are de-a face! mîrîi el îmbufnat şi dureros de excitat.

Pe urmă se aplecă şi scoase un geamantan de sub una dintre bănci.

Roberta răsuflă uşurată. Nu-i mai simţea privirea cercetătoare. Nu ştia ce să creadă despre Greg. Nu se cunoşteau absolut deloc. Şi acum plecau împreună în concediu. Simţea nevoia să-i sară în braţe, dar ceva o oprea să-şi arate bucuria. Se uita la Greg cum îşi împacheta ciorapii, cămăşile, pantalonii călcaţi cu dungă şi o pereche de pantofi de piele. Deasupra aşeză un costum de haine din trei piese.

— Deci ai afaceri în Santa Barbara? întrebă ea. Începusem să cred că vrei să mă duci doar de nas.

— Ai uitat că mă ţin de cuvînt?

Greg nu o privi.

— Un bărbat onorabil ca mine n-ar îndrăzni să te mintă.

— Un om ca tine, care îşi cară pantofii de piele şi costumul de haine pe plajă, nu se va putea distra în concediu cu mine.

— Ba da!

Greg scoase la iveală un costum de baie. Pe un fond albastru străluceau flori de mare. Roberta trebui să rîdă.

— Şi ai tupeul să rîzi de hainele mele!

Greg ridică slipul cercetîndu-l critic.

— Acum un an cînd l-am cumpărat din Hawai, îmi plăcea şi mie mai mult.

Au condus maşina pe rînd. Roberta trebuia să recunoască că Greg nu exagerase atunci cînd lăudase frumuseţea peisajului. De-a lungul coastei, pe o distanţă de o sută de mile era numai natură neatinsă şi pescăruşi. În Santa Barbara circulaţia era imposibilă încă de la marginea oraşului. Temperaturile de aici erau mult mai ridicate decît în nordul Californiei.

Opriseră în faţa unui supermarket. Dar, înainte de a face cumpărăturile, savurară prînzul atît de amînat. Cînd se întoarseră la maşină, Greg puse plasele cu alimente pe scaunele din spate. Pe urmă o rugă pe Roberta să urce şi să aibă grijă o clipă de lucruri.

— Vreau să mai cumpăr ceva, spuse el în treacăt.

— Aşteaptă-mă să vin şi eu.

Roberta vru să închidă maşina.

— Nu, te rog... nu. Ar fi mai bine să rămîi aici.

— De ce? Pui la cale un atac?

— Termină cu prostiile, Roberta.

Se lăsă pe scaun uimită şi spuse:

— Am... am nevoie de o pastă de dinţi.

— Bine.

Greg se întoarse şi dispăru.

Îndată i se aprinse Robertei o luminiţă. Era bucuroasă că nu văzuse nimeni că se înroşise. Greg era un om precaut, nu voia să rişte.

Restul drumului spre căsuţa de pe plajă îl parcurseră aproape fără nici o vorbă. Buna dispoziţie de la început se transformă într-o încordare care le zdruncina nervii. Tot fără nici o vorbă aduseră bagajele înăuntru. După ce Roberta aşează conservele în dulapul din bucătărie, se lăsă pe o sofa veche uitîndu-se la Greg care încerca să aprindă focul. În sfîrşit, cînd focul începu să ardă, veni şi se aşeză lîngă ea.

— Îmi pare rău că te-am repezit mai înainte, se scuză el. De obicei îmi place cînd faci glume. Numai...

— Te rog, nu trebuie să-mi explici nimic, îl întrerupse Roberta. Între timp am înţeles. Se pare că sînt cam grea de cap.

Greg nu spusè nimic, părea că se uită interesat pe geam.

— Cînd ai întîlnirea de afaceri? întrebă Roberta pentru a rupe tăcerea apăsătoare.

Amîndoi erau însă cu gîndurile la cîteva mile depărtare. Oare Greg considera că e normal să se culce în noaptea asta din nou împreună? De ce a fost atunci la farmacie? Înghiți în sec.

— Vineri. Dimineață, la ora zece.

— Poți să iei mașina mea. Eu am destulă treabă aici.

— Mulțumesc. Drăguț din partea ta.

Se ridicară pentru a privi în continuare căsuța. În primul dormitor se afla un pătuț, un cărucior și un pat cu etaj. Pereții erau împodobiți cu postere. Pe una din păturile de pe pat era reprodus Superman.

Al doilea dormitor era evident al părinților. În mijlocul încăperii era un pat dublu de alamă, acoperit cu o pătură din pluș alb, lîngă care se afla o noptieră cu telefon. Roberta merse la fereastră și o deschise. Se întinse și căscă involuntar. Greg se duse în spate și îi puse mîinile pe umeri.

— Văd că ești obosită. Drumul a fost destul de obositor și este tîrziu. Cel mai bine e să dormi în noaptea asta aici, iar eu voi dormi într-o cabină, pe vapor. Mîine dimineață sînt înapoi.

Se îndreptă spre ea și o sărută pe frunte.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

Se uită după el pînă ce părăsi camera. Îi era recunoscătoare că îi lăsa timp, dar, ciudat, sepa-

rarea aceasta scurtă o durea.

A doua zi atmosfera nu mai părea atît de încordată.

Greg arăta foarte distins şi elegant în costum şi cravată. Roberta făcu omletă şi unse două felii de pîine cu unt pentru el. Pe urmă îl însoţi pînă la uşă făcîndu-i semn cu mîna la plecare, ca şi cum ar fi fost Margo cu soţul ei, care pleca într-o zi de lucru la universitate. Clătinînd din cap, intră în casă şi o sună pe Ann.

— Cum a fost concediul tău de pînă acum? o întrebă asistenta sa.

— Foarte interesant.

Roberta schimbă cît mai repede posibil tema şi se interesă de mersul afacerilor. Ann o puse la curent cu totul.

— Nu am încheiat încă contractul pentru expoziţia din noiembrie cu magazinul universal *Carioca*. Nu poţi să iei tu legătura cu Jessica Whity, dacă tot eşti acolo? Pune-o să semneze contractul.

— Ar trebui să fie doar o formalitate. Dar o voi suna îndată, promise Roberta. De altfel, problema lui Doris Welles s-a rezolvat. Poate să participe la expoziţia de la *Sea Strand*. Greg a spus că nu are nimic împotriva ei, cel puţin nu mai mult ca

împotriva restului.

După o pauză, Ann întrebă:

— Greg?

— Gregory Field. Îl știi doar.

— Da, îl cunosc pe Mr. Field. N-am știut însă că îl cheamă Greg.

Roberta simți cum i se urcă sîngele la cap.

— Știi, miercuri ne-am cunoscut puțin mai bine.

— Întotdeauna se întîmplă minuni. Cît de bine?

— M-a invitat la un picnic.

— Pe ploaia aceea? Aici au fost ruperi de nori. Și conform buletinului meteorologic a plouat în toată regiunea.

— Într-adevăr, au căzut cîteva picături de ploaie, răspunse Roberta. În final am mîncat înăuntru.

— Așa. Și cînd te gîndești că vroiam să te conving să mergi într-o croazieră.

— Ca să revenim la Doris, spuse Roberta scurt. Este la Roma, nu în Capri. Sun-o... La naiba! Nu merge. Numărul ei se află acasă, în agenda mea. Nu contează. O voi suna îndată ce ne întoarcem.

— Și cînd *vom* fi înapoi?

Se pare că Ann abia se abținea să nu rîdă.

Roberta se înfurie de greșeala ei.

— Nu știu încă, Annie. În orice caz, înainte de celălalt sfîrșit de săptămînă. Pa!

Puse receptorul jos și clătină din cap. Cum de-a putut să se trădeze. Din fericire, putea să se ba-

zeze pe Ann.

După ce Roberta îi auzise vocea lui Ann, îşi aminti de hotărîrea care îi stătea în faţă, în ceea ce priveşte împărţirea firmei. Avea nevoie de ajutorul lui Ann, de sprijinul loial şi de experienţa ei strălucitoare. Treptat, afacerile o depăşeau. Noile magazine universale, noile forme de artă, noile talente păreau a creşte ca ciupercile din pămînt. Nu mai putea să facă faţă singură la tot. Mai ales dacă mai voia să aibă şi puţin timp pentru viaţa ei particulară. Întîlnirea cu Greg i-a arătat de ce a fost lipsită în toţi anii pînă acum.

Cînd Roberta primi legătura cu magazinul universal *Carioca*, află că Mrs. Whitby nu este în birou şi nu va fi de găsit toată ziua. Îşi propuse să o sune luni din nou. Pe urmă se duse afară pentru a strînge lemne.

Petrecu o zi lipsită de griji pe plajă. La amiază fugi desculţă în casă şi mîncă ceva. Aerul proaspăt şi sărat îi făcu foame şi somn. Se întinse pe sofa şi moţăi.

După-amiază adună scoici de pe plajă. Fiecare era diferită, fascinantă şi unică. Pe cînd cerceta scoicile, se hotărî definitiv să o facă pe Ann partenera ei. Se decise să vorbească cu Ann la întoarcere.

Se întoarse în casă, mai liniştită acum. Avea nevoie de un duş. După ce-şi spălă părul, îl uscă şi pieptănă pînă străluci. Privindu-şi garderoba se hotărî pentru fusta lungă şi bluza cu motive folclorice. Nu-i chiar atît de rău, se gîndi. Materialul uşor din bumbac albastru ajungea pînă la pămînt dezmierdîndu-i gleznele. Strînse cureaua. Dacă ai o talie subţire, de ce să nu o subliniezi? La fiecare pas făcut i se dezgoleau picioarele lungi.

Se privi în oglindă. Trase decolteul elastic al bluzei pînă la umeri, în jos, chicoti şi îl trase înapoi în sus. Schimbarea ei subtilă dintr-o americancă puritană şi activă, într-o fată atrăgătoare de muncitor din Sicilia ar fi putut să-i provoace sărmanului Greg un şoc cultural.

Tocmai încerca să pregătească cina cînd Greg intră cu o sticlă cu vin în mînă. O privi şi i se tăie răsuflarea. Pe urmă se uită la el.

— Ai ceva împotrivă dacă îmbrac ceva mai comod? întrebă el fiind gata deja să plece.

Mai bine ar fi dacă aş pleca, încerca să se convingă Greg. Sper să-mi pot ţine inima pe loc şi mîinile acasă.

— Grăbeşte-te însă! Mîncarea este gata imediat.

Greg se întoarse purtînd o pereche de blugi şi o cămaşă albă din bumbac, ale cărei mîneci erau suflecate. După duşul rece făcut se simţea la fel de inconfortabil de excitat. Zîmbi:

— Ai gătit pentru mine? Am meritat?

O îmbrăţişă, îşi trecu buzele peste părul ei şi îi inspiră parfumul trupului.

— Trebuie să recunosc că-mi este deja foarte foame... Lasă-mă să te privesc. Ai pistrui. De unde ţi-au apărut atîţia dintr-o dată?

Roberta se lipi mai strîns de el. Era bine să-l simtă.

— Toată ziua am muncit pe plaja fierbinte ca o sclavă, pe cînd tu ai stat în încăperi climatizate.

Spatele ei era cald. O întoarse şi îi trase puţin bluza în jos.

— Un umăr ţi-e roşu, o certă. Nu te-ai dat cu cremă?

— Am uitat. Dar nu mă doare.

Greg o sărută pe arsura provocată de soare şi o întrebă:

— Nici acum?

— Mai ales acum, nu.

— Bine.

O mai sărută o dată şi o întoarse din nou spre el.

— N-aş vrea să-ţi provoc dureri, ci aş vrea să te îmbrăţişez şi să fac dragoste cu tine.

Roberta îl mîngîie uşor pe cămaşa moale.

— Acum?

Greg îi trase bluza peste umeri.

— N-ar trebui să vorbim despre asta, frumuseţea mea siciliană. Italiana mea este foarte limitată.

—Am altă idee, ripostă ea rîzînd. Hai să mîncăm. În timpul mesei nu trebuie să vorbeşti.

—Nu vrei să facem un foc?

Roberta îşi ridică înapoi bluza.

— Pentru o seară pe plajă nu sînt potrivit îmbrăcată. Dar pot să mă îmbrac cu sweather-ul pe deasupra... la care ţii tu atît de mult.

— Ştii ce facem? propuse Greg. Aprindem un foc aşa cum am plănuit şi aruncăm swetsher-ul tău în foc.

—Ţi-ar conveni!

Roberta îşi aminti de ceva.

— Hainele mele! Le-am întins ieri dimineaţă pe balconul tău. Din cauza fragilor şi a slipului tău am uitat de ele.

— Mai bine uiţi de tot de ele, o sfătui el... Şi eu la fel, adăugă în gînd... Probabil că vîntul le-a dat demult cadou peştilor.

Din boxele combinei stereo răsunau primele acorduri ale unei melodii jazz. Fredonînd, Roberta se duse în bucătărie pentru a aduce o furculiţă şi coşul cu pîine. Greg o urmă.

— Unde ţin paharele de vin? întrebă el şi cotrobăi prin dulap.

— Probabil la socri cît timp copiii sînt mici. Din motive bine întemeiate, cred că paharele sînt toate din plastic.

Greg destupă sticla cu vin şi o lăsă pe masă, în timp că căuta în continuare pahare. În final turnă

Riesling-ul alb în nişte pahare grosolane cu inscripţia *Războiul stelelor*. Ciocni cu ea şi spuse:

— Pentru prietenia noastră.

Pe urmă se aşezară la masă şi începură să mănînce. Tensiunea se mai risipise.

— Se pare că ai o mulţimé de calităţi ascunse, afirmă Greg după o vreme. Găteşti ca Julia Child, te îmbraci ca Gina Lollobrigida şi pistruii tăi îmi aduc aminte de Pippi Langstrumpf. Poţi să dansezi şi ca Ginger Rogers?

— Dă-mi mîna, Fred, îi ceru ea.

Greg îi luă mîna şi, după scurt timp, se legănau pe sunetele cîntecului *Love At The First Sight*. Textul îi aducea aminte Robertei de prima întîlnire cu Greg în restaurantul arhiplin.

— Cine era bărbatul cu care te-am văzut atunci, în *Highland Inn*? întrebă ea şi îşi frecă obrazul de bărbia lui.

— Guido? Un prieten de afaceri din Perugia. A venit în California pentru a vedea magazinul *Sea Strand*. Se interesează de magazinele universale scumpe.

O sărută pe tîmplă. Îi simţi bătaia delicată a pulsului sub pielea trandafirie.

— Mi-e teamă că ai stat azi prea mult la soare. Cine era femeia care te însoţea în *Highland Inn*?

— Ann Yarvis. Asistenta mea. Îi voi vinde jumătate din firma mea.

— Ai un motiv anume pentru asta?

Își trecu mîna prin părul ei lung și savură fiorii provocați de mîngîierea valului mătăsos.

— Pentru că pentru mine, singură, devine totul tot mai greu. Există limite. Și pentru că aș vrea să am o viață particulară.

Cel mai mult mi-ar plăce cu tine. De fapt numai pe tine te vreau, se gîndi ea.

Roberta îi masă ușor umerii. Zîmbi cînd Greg trase aer adînc în piept.

— Din păcate totul are limitele sale. Și timpul pe care-l petrec aici cu tine.

Greg o strînse puternic pe Roberta.

— Mai avem încă două zile întregi pentru a ne hotărî dacă ardem sau nu hainele tale. Luni trebuie să fiu în Palm Springs. Și miercuri plec la Paris.

— La Paris trebuie să pleci în martie și aprilie, nu în februarie.

Roberta fu cuprinsă de o tristeță nemărginită cînd auzi că intermezzo-ul ei se va sfîrși atît de curînd.

— Este numai o întîlnire de afaceri.

O conduse pe Roberta la pick-up pentru a căuta împreună cu ea o altă melodie. De data aceasta aleseră o piesă instrumentală, muzică ce putea răscoli unele amintiri. Cînd începură să danseze din nou, Roberta îi încolăci gîtul cu mîinile. Își

lăsă capul pe spate şi se uită curajoasă în ochii lui. Văzîndu-i dorinţa pătimaşă din privire, Greg se aplecă şi o sărută. Roberta se simţi ca pătrunsă de un şoc electric. Îl strînse pe Greg lipindu-l de ea. Tremurînd, el se aplecă, îşi trecu mîna sub genunchii ei şi o luă în braţe. Rămase împietrit cînd sărutul pe care îl voia uşor, alinător şi tandru se transformă într-o încleştare a gurilor. Nu mai voia să-şi desprindă gura de buzele ei, nu mai voia nimic altceva decît să o ţină lipită de el, să-i simtă cu limba moliciunea şi fierbinţeala gurii, ca pe o promisiune. Rămaseră nemişcaţi, sărutîndu-se sălbatic, de parcă dacă ar mai fi făcut un pas cu ea în braţe, ar descoperi că totul a fost visul unui bărbat singur în viaţă şi în pat. Cînd sărutul nu mai fu suficient, o duse încet spre dormitor, abţinîndu-se să nu se gîndească la cum e să faci dragoste pe covor.

O oră mai tîrziu, Roberta era tot strîns lipită de Greg în mijlocul patului dublu.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, spuse ea mîngîindu-i umerii cu vîrfurile degetelor.

Îi simţea pe sîni respiraţia caldă.

— Nu cred că o voi putea suporta acum.

— Fii tare! Roberta rîse încetişor. N-am avut ni-

ciodată vreo rochie la care să mi se blocheze fermoarul.

— Și eu trebuie să-ți fac o mărturisire, recunoscu Greg.

Dar în loc să vorbească mai departe, o trase pe Roberta spre el și îi acoperi fața cu sărutări.

— Mai bine o păstrezi pentru tine, spuse ea sufocată pe jumătate.

Pulsul ei bătea foarte tare. Prezența acestui bărbat acționa ca o magie neagră asupra ei. Îi dorea mereu căldura și dragostea.

— Nu ai mașina la tine pentru a mă urmări după mărturisire.

Greg îi ignoră sfatul și își strecură mîna între coapsele ei.

— Voi risca.

Vocea lui suna misterios și era răgușită.

— Dulapul de sub fereastră era plin cu prosoape.

Cînd mîinile lui Greg se aventurară mai departe pentru a cerceta părțile cele mai ascunse ale corpului ei, Roberta închise ochii și își mușcă buza de jos, gemînd încetișor. Se aplecă asupra sfîrcurilor ei și le supse ușor.

— Și dacă tot a venit ceasul adevărului, pot să-ți spun că de obicei folosesc sacul albastru de dormit.

— Mă dau bătută.

Roberta simți fiorii unei plăceri dureros de dulci.

Plăcere era prea puţin spus pentru ceea ce simţea. Greg îşi lăsă degetele să alunece în ea. Îi cuprinse cu picioarele mijlocul, invitîndu-l să o ia. Reţinerile şi nesiguranţa nu-şi mai aveau rostul; îl iubea. Nu ştia cît va mai rămîne lîngă ea şi voia să se umple de căldura şi iubirea lui pentru nopţile pustii ce vor urma. Acest bărbat puternic şi iubitor era tot ce întîlnise mai minunat în viaţă dar, pentru el, ea nu însemna decît o legătură trecătoare. Disperarea îi fu alungată din minte de mişcările febrile cu care Greg îi înfierbînta tot trupul. Îi simţea tremurul muşchilor. Nici ea nu se mai putea stăpîni. Se contopiră gemînd, mişcîndu-se unul către celălalt sălbatic şi armonios. Fără să-şi dea seama, Roberta îi şoptea ca într-un delir, la nesfîrşit, numele pînă cînd Greg îi sorbi într-un sărut buzele, nemaiputînd suporta nici o separare de trupul ei. Eliberarea veni pentru amîndoi odată, devastator, lăsîndu-i fără aer. Roberta închise ochii pentru a-şi ascunde lacrimile, neputînd vedea încîntarea şi uimirea ce luminau chipul lui Greg.

Capitolul VII

Sîmbătă trebuiau să plece devreme pentru a vizita misiunea de la Santa Barbara. Prima se trezi Roberta. Coborî din pat şi merse pe vîrful picioarelor în baie. Cînd se întoarse în dormitor se îmbrăcă cu bikini din mătase de un verde pal şi cu un sutien de dantelă de aceeaşi nuanţă. Pe urmă se întoarse spre Greg şi văzu că acesta o privea.

— Despre restul garderobei tale nu pot spune multe, dar dessous-urile tale îmi plac, spuse el cu o admiraţe sinceră.

— Dar nici n-ai văzut lucrurile mele cele mai frumoase. Aici aveam de gînd să scormonesc singură prin nisip, să mă plimb pe dune şi să înot puţin. De aceea am împachetat doar lucruri vechi. Dacă mi-ai vedea lucrurile într-adevăr ispititoare...

— Încetează sau vino în pat!

— Nu mă laşi niciodată să îmbrac o cămaşă de noapte. Nu am nimic care să fie mai sexy decît cămăşile de noapte, dar nu m-ai lăsat să ţi le arăt.

— Nu poate fi nimic mai sexy decît corpul tău, o contrazise Greg şi o chemă în pat. În noaptea asta poţi să îmbraci o cămaşă de noapte, dacă ţii neapărat.

— Promiţi?

— Promit. Şi eu însumi te voi dezbrăca din nou de ea. Vino lîngă mine, iubito.

După micul dejun pe care îl luară spre prînz, porniră spre staţiunea misionară.

Pe drum, Greg opri în faţa unui boutique pentru a-i cumpăra Robertei o pălărie de paie cu boruri largi pentru a se păzi de soarele arzător. Roberta n-a putut rezista ispitei de a nu-şi cumpăra şi o fustă şic, o bluză şi o pereche de sandale. După o jumătate de oră ajunseră la destinaţie.

Se plimbară mînă în mînă pe sub arcadele înalte spre biserica veche şi măreaţă. Vizitară muzeul mic de lîngă biserică şi discutară cu pă-

rintele despre timpurile glorioase ale misiunii de la începutul secolului al XVIII-lea.

Pe urmă Greg o invită la prînz într-un restaurant mexican, mic şi liniştit. Sorbiră Sangria şi ronţăiră *tortilla* de porumb cu sos chilli roşu şi picant. Îşi continuară plimbarea prin Santa Barbara, mergînd pe sub palmierii foşnitori ca printr-o altă lume. Auzeau mulţi oameni vorbind spaniolă şi într-un mic parc descoperiră chiar o formaţie de muzicanţi îmbrăcată colorat, care cînta cîntece mexicane. Ajunseră la un cinematograf care organiza un festival al filmelor muzicale din anii '30. În după amiaza asta rula un film cu Fred Astaire şi Ginger Rogers. Roberta şi Greg îşi zîmbiră şi cumpărară bilete. Se strecurară în sala întunecoasă a cinematografului, ţinîndu-se de mînă ca o pereche de adolescenţi. Roberta se gîndi tot timpul numai la Greg. Se simţea ca în luna de miere. Lipseau doar inelele de logodnă. Din partea Robertei, această idilă ar fi putut dura la nesfîrşit. Din păcate, la prînz toastul lui Greg i-a arătat însă care sînt sentimentele lui. *Pentru prietenia noastră*, a spus el. Ea voia iubire, el voia prietenie. Încetează să mai visezi la ceva imposibil pentru tine, se avertiză ea, simţindu-se penibil.

Cînd filmul se termină, Roberta îşi alungă gîn-

durile triste şi merse cu Greg să mănînce homar, aproape de plajă. Savurară delicatesele culinare, profitînd de orice ocazie pentru a se atinge; cînd ajunseră acasă, Roberta uitase că voia să-i prezinte lui Greg cămăşile ei de noapte, iar Greg nu avea nici cea mai mică intenţie să-i amintească. Avea impresia că ea se dezbracă prea încet. Cînd era, în sfîrşit, în braţele lui, o acoperi cu dezmierdări şi sărutări. Tulburarea îi era fără margini doar la gîndul că în faţa lor se afla din nou o noapte pătimaşă.

Roberta şi Greg voiau să-şi petreacă duminica pe plajă. Imediat după micul dejun porniră la drum. Roberta purta o pereche de pantaloni scurţi galbeni, cu o bluză asemănătoare care se lega la spate. Greg îşi lăsă cămaşa acasă şi îşi suflecă blugii pînă la genunchi.

Au adunat lemne pentru foc, au construit castele de nisip, au făcut planuri pentru călătorii în jurul pămîntului. Era deja ora două cînd s-au gîndit, în sfîrşit, să meargă acasă pentru prînz. Odată întorşi pe plajă aleseră un loc pentru foc.

— Încă puţin mai multe lemne şi paza de coastă va lua focul nostru drept un semnal S.O.S. şi va veni aici, observă Greg. Nu mai trebuie să adunăm lemne.

— Ai dreptate, consimți Roberta. Dar nu putem să stăm toată ziua aici fără să facem nimic. Vrei să construim o cetate de nisip?

Au lucrat ore întregi la ea aducînd mereu nisip umed de la țărm. Au făcut ziduri, turnuri și creneluri. Au construit turnul de pază, curtea cetății și sala tronului. Roberta împrumută briceagul de la Greg pentru a tăia o bucată din breteaua de la bluză. Fixă fărîma de material strălucitor pe o bucată foarte mică de lemn și o înfipse ca steag pe unul din turnuri. Greg s-a dat un pas înapoi pentru a admira capodopera.

— O cetate frumoasă, spuse el.

— O cetate măreață, consimți Roberta. Orice regină ar fi mîndră să-și petreacă noaptea acolo.

— Cu regele ei, sper.

— Bineînțeles. Împreună cu regele ei. Cetățile vechi erau întotdeauna expuse la curent. Regina avea nevoie de cineva mare, tare și suficient de înfocat pentru a o încălzi. În afară de asta ea este înnebunită după rege. Iar el ar renunța la orice pentru a sta cu ea. Chiar și la coroană.

Greg se uită zîmbind la femeia frumoasă și tînără de lîngă el. Fu cuprins de un val de tandrețe.

— Ai stat destul la soare, spuse el blînd. Și eu mă simt ca unul care a înghițit tot nisipul din Sahara. Ce zici de un duș și de niște haine curate? Pe urmă putem sta comod aici pe pătură. Și atunci va fi și destul de întuneric pentru focul nos-

tru de tabără.

— Aş mînca ceva uşor.

— Şi sweather-ul!

— Şi cu ce mă îmbrac la întoarcere, dacă-mi arzi sweather-ul? Tu mergi în Palm Springs, dar eu să mă întorc fără sweather-ul meu călduros în nordul răcoros numai pentru că nu-ţi place? Nu va ieşi nimic din asta!

După duş Roberta se îmbrăcă cu un costum de baie alb, pe care-l cumpărase primăvara trecută din Jamaica. Dacă Greg ar fi mers cu ea în Caraibe! Un concediu împreună ar fi întrecut orice. Se duse în bucătărie în costum de baie şi sandale, unde apăru în sfîrşit şi Greg în pantalonii lui scurţi înfloraţi.

— Dacă cineva dintre noi doi trebuie să-şi pună hainele pe foc, atunci tu eşti acela, spuse Roberta zîmbind strengăreşte. Îi întinse plasa cu mîncarea pregătită.

— Du-te înainte. Am să vin după tine, spuse el cu o mutră nevinovată şi luă sacoşa.

Bănuia de ce voia să mai rămînă. Nu renunţase la planul lui de a-i arde sweather-ul şi vroia să-l caute şi să-l aducă pe plajă. Putea s-o facă liniştit. Va şti să se răzbune.

Roberta întinse o pătură în apropierea cetăţii de nisip. Greg se întoarse şi aprinse focul.

Treptat soarele se scufunda în Pacific. Văpaia apusului pălea. În depărtare se vedeau luminile

din portul Santa Barbara. În lumina crepusculară, Roberta şi Greg aşteptau mînă în mînă ca flăcările să devină mai mari şi mai calde. Era duminică seara. Cerul era negru şi timpul lor împreună era pe terminate.

Trebuie să nu mă gîndesc la ziua de mîine, îşi zise Roberta. Cum a putut să treacă timpul atît de repede!

Deodată Greg sări în picioare.

— Acum este timpul pentru adevăratul joc al bucuriei.

Greg scoase triumfător sweather-ul Robertei dintr-o plasă şi îl întinse pe jar. Cînd ţesătura începu să ardă, Greg împinse mînecile în foc cu un băţ.

— Aş vrea să ştiu un cîntec magic, pentru a elibera lumea definitiv de asemenea lucruri, strigă el mulţumit.

Roberta se uita tăcută la el.

— Nu cred în vrăji, repetă ea dulceag, dar cred în dreptate. Dă-ţi pantalonii jos.

— Roberta, ştiu din surse sigure că aici nu este plajă pentru nudişti.

— Nu mă interesează. Mi-ai ars garderoba de concediu. Acum cer răzbunare.

— Ah, la naiba!

Greg se dezbrăcă de pantalonii scurţi înfloraţi şi-i aruncă în foc.

— Eşti mulţumită? bombăni el. Dacă apare a-

cum paza de coastă voi avea de-a binelea greutăţi.

— Mai vrei ceva de mîncare?

— Nu!

— Nu mai vrei nimic?

Greg o apucă pe Roberta.

— Ba da, costumul tău de baie!

Roberta se apără, dar numai în glumă.

— Nu-ţi fie frică, o linişti el pe Roberta. Nu vreau să-l ard, dar vreau să fiu sigur că paza de coastă se va interesa şi de tine, dacă apare pe aici.

După cîteva secunde costumul de baie zăcea pe nisip.

— Se pare că focul te face foarte pătimaş, şopti Roberta, cînd li se despărţiră buzele.

Mirosul de alge şi sare, focul care trosnea, zgomotul valurilor care se izbeau de stînci le dădea senzaţia că sînt într-o altă lume.

Cu mîngîieri tandre şi sărutări făcură ca ultimele ore ale concediului lor să fie pentru amîndoi unice. De-abia mult mai tîrziu apărură stelele pe cer. Focul se stinse. Încă mai era uimitor de cald. Roberta şi Greg stăteau întinşi pe pătură şi ascultau cîntecul de despărţire pe care-l cînta pentru ei vuietul oceanului.

— Îmi va fi greu să plec de aici, murmură ea.

— Şi mie, şopti Greg. A fost un sfîrşit de săptămînă atît de fericit. Dar nimic nu durează la nes-

fîrşit. Poate că atunci nici n-ar mai fi atît de frumos.

—Poate, oftă ea.

—Ţi-e frig? o întrebă Greg cînd simţi că tremură.

Roberta dădu din cap. Nu, frig nu îi era. Ceea ce făcea să-i fie frig era întoarcerea la singurătate. Şi mai erau şi cuvintele lui Greg... *nimic nu durează la nesfîrşit.* Şi tonul liniştit cu care a pronunţat cuvintele.

În dimineaţa următoare Greg chemă un taxi. Roberta nu protestă. Din fericire nu o rugase să-l însoţească la aeroport. Lucrul acesta îi scutea de o conversaţie încordată pînă la decolarea avionului. Era aproape bucuroasă cînd taxiul dispăru. Ura scenele lungi de despărţire.

Nimic nu durează la nesfîrşit, a spus Greg. Au trăit cîteva zile ca în paradis. Unii oameni n-au fost într-o viaţă atît de fericiţi cum fusese ea în acest scurt răstimp. Acum nu mai voia să rămînă multă vreme fără el acolo. Se hotărî să facă ordine, să-i scrie verişoarei sale o scrisoare de mulţumire şi să plece. Cu o rîvnă înverşunată scutură covoarele de nisip, şterse podelele şi curăţă baia.

Încerca să se convingă că n-are nici un motiv

să fie atît de abătută. Precis vor fi din nou împreună. În curînd va avea loc expoziţia la *Sea Strand* şi... lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Era aproape amiază cînd Roberta îşi aminti de ultima convorbire avută cu Ann. Puse deoparte prosopul de vase şi merse în dormitor cu speranţa de a o mai găsi pe directoarea marketingului de la *Carioca*, înainte ca aceasta să meargă la prînz.

— Roberta! Cum îţi merge?

Jessica Whitby era într-adevăr bucuroasă să audă vocea Robertei. Erau cunoştinţe vech. În ultimii patru ani Roberta organizase regulat expoziţii de artă la magazinul universal *Carioca*. Ea şi artiştii ei fuseseră acolo întotdeauna bineveniţi.

— Jess, ştiu că este încă devreme, dar trebuie să încheiem formalităţile pentru expoziţia din noiembrie, îi explică Roberta. Sînt tocmai în Santa Barbara. Aş putea să trec azi pe la tine pentru a discuta reînnoirea contractului? Ai putea să-l şi semnezi, dacă tot sînt în oraş?

— Ah, Roberta, îmi pare foarte rău, începu Jessica după o pauză penibilă. Credeam că ai auzit zvonurile care umblă de cîteva luni. Magazinul a fost vîndut.

La naiba! se gîndi Roberta. Spera să colaboreze cu noii proprietari la fel de bine ca şi cu fostul şef al lui Jessica.

— A fost vîndut cuiva din regiune? întrebă ea.

— Sînt oameni din California. Doi bărbaţi care

sînt parteneri de puțin timp. Îl știi doar pe Peter Hastings de la *Caravans* din Palm Springs. Celălalt proprietar este Gregory Field de la *Sea Strand* din Carmel. L-ai văzut vreodată?

— Da, l-am văzut.

Roberta reuși să nu se dea cu nimic de gol. Ca într-un joc de cuvinte încrucișate reconstituia totul. Întîlnirea de afaceri de vineri, plecarea în Palm Springs în dimineața asta, convorbirea telefonică a lui Peter în biroul lui Greg. De ce oare i-a ascuns adevărul?

— Sper că lucrul acesta nu va pune capăt colaborării noastre îndelungate, avansă ea și își mușcă buza de jos.

— Nu pentru totdeauna, mă gîndesc. Mai devreme sau mai tîrziu va funcționa din nou, răspunse Jessica. Dar am studiat detaliat contractul de cumpărare cînd s-a aflat pe masa șefului. Mîinile mele sînt legate. Nu pot lua nici o hotărîre de asemenea fel fără permisiunea în scris a proprietarilor. Pentru început nu se vor mai organiza aici expoziții, conform contractului.

Într-o stare de încordare maximă, Roberta duse la capăt această convorbire. Dar spre sfîrșit tot îi tremura vocea.

Cum de-a putut! Îi venea să strige. Își ascunse fața în mîini. Cum de-a putut să-i facă Greg așa ceva? Cum de-a putut să stea alături de ea în pat, să-i șoptească vorbe dulci și în același timp

să comploteze împotriva ei.

Confuză, Roberta termină curăţenia în casă. Cînd a vrut să ia geamantanul a văzut un nasture lîngă pat. Strălucea la soare. Roberta se aplecă şi îl ridică. Era de la cămaşa lui Greg. Aruncă hotărîtă nasturele pe fereastră, închise fereastra şi trase perdelele. Îşi luă geamantanul şi fugi spre maşină. Vroia să iasă cît mai repede din casă. Să scape de plajă şi de amintiri.

Capitolul VIII

Golful din San Francisco era învăluit în ceață. Roberta ajunse acasă după o lungă și obositoare cursă pe autostradă. Vremea se potrivea cu starea ei. În afară de două scurte opriri la benzinărie, n-a făcut nici o pauză. Își ridică geamanatanul din portbagaj și merse la lift. Apăsă nervoasă pe ultimul buton trimițînd astfel cabina în beci.

Acolo se îndreptă spre o clapă în perete și o deschise cu forță. Pe urmă ridică geamantanul și-l aruncă în gaura care se căscase. Un suspin su-

grumat răbufni din pieptul ei cînd auzi căderea înăbuşită în cuptorul de gunoi.

Marţi dimineaţa se duse devreme la birou. Studia absentă comunicările telefonice care se adunaseră în absenţa ei.

— Bună! îşi salută Ann şefa şi se dezbrăcă de impermeabil. Nu credeam că vei veni aşa devreme.

— Iată-mă, deci, explică Roberta eschivîndu-se de la alte întrebări. Annie, mai vrei să fii partenera mea?

Mrs. Ann Yarvis nu-şi pierdea uşor cumpătul. O clipă o privi mirată şi se concentră cu totul asupra înfăţişării Robertei. I se părea că aude cum ticăie calculatorul în celulele cenuşii ale acestui cap buclat. Şefa avea cearcăne. Clic! În jurul gurii i se citea o mînie reţinută. Clic! Ann îşi întoarse privirea de la Roberta şi îşi muşcă buza de jos ca şi cum nu i-ar fi plăcut rezultatul analizei.

Roberta îşi observă asistenta care încerca să cîştige timp. Aceasta îşi puse impermeabilul pe cuier. Îşi împături eşarfa şi îşi aranjă umbrela în suport, parcă ar fi fost vorba de cîştigarea unui premiu de frumuseţe. În cele din urmă Ann se întoarse spre ea şi o întrebă:

— Am auzit bine?

— Te-am întrebat dacă vrei să devii partenera mea, repetă Roberta.

Ann se lăsă să cadă pe un scaun de după birou.

— Da, desigur. Întotdeauna am vrut să-mi fiu mie însămi şef.

— Atunci consideră-te asociata mea de acum înainte.

Privirile lor se întîlniră peste scurt timp.

— Atunci să vedem, spuse Ann tuşind uşor.

Scoase din servietă contractul de cumpărare din ultimul an şi întinse foile privind bilanţul din anul trecut pe birou. Amîndouă femeile parcurseră datele precise ale contabilităţii, verificară situaţia contului şi ajunseră în cele din urmă la acelaşi rezultat.

— Este un preţ convenabil?

— Mai mult decît convenabil.

Roberta îi întinse mîna dreaptă. Ann i-o întinse la rîndul ei, ezitînd însă. Pe urmă se ridică şi îşi îmbrăţişă prietena, care acum nu-i mai era şefă, ci parteneră. În Santa Barbara s-a întîmplat ceva care a mişcat lumea, îşi spuse Ann. Dar nu îndrăzni să întrebe ce.

— Să nu sărbătorim evenimentul cu un Martini dublu? întrebă ea.

— Să ne mulţumim cu o cafea şi să ne concentrăm atenţia numai asupra afacerilor. Acum trebu-

ie să avem un cîştig pentru două persoane. Cum stăm cu expoziţia din Seattle?

— Poate să înceapă după zece zile de la sfîrşitul celei de la *Sea Strand*. Totul este pregătit.

— Bine. De altfel, remarcă Roberta hotărîtă, am vorbit ieri cu Jessica. Magazinul universal *Carioca* şi-a schimbat proprietarii. Field şi Hastings nu admit pentru început nici o expoziţie.

— La naiba! se scăpă Ann. A fost unul dintre cele mai bune locuri ale noastre.

— *A fost* este expresia potrivită.

— De ce nu ţi-a comunicat el personal?

— Probabil pentru că nu l-am întrebat.

Era evident că Roberta nu mai voia să discute.

Mai rămăseseră de făcut cîteva pregătiri importante pentru expoziţia de la *Sea Strand*. Fiecare participant trebuia să-şi accepte în scris clauza conform căreia magazinul universal nu le acorda nici o garanţie pentru stricăciuni cauzate de foc, apă, furt, prăbuşiri, accidente de parcare şi alte lucruri asemănătoare. Artiştii renunţau de la început la mijloacele juridice. Această condiţie era pusă de toate magazinele universale, mari sau mici.

Numai Doris Wells va trebui să semneze după sosirea ei. Era prea tîrziu ca formularul să fie tri-

mis în Italia. Gîndindu-se la Doris, Roberta întinse mîna spre telefon.

— Pronto! se auzi vocea plină de viaţă din cealaltă parte a pămîntului.

— Bună, Doris. Eu sînt, spuse Roberta. Contăm pe participarea ta la *Sea Strand*?

— Şi-a dat Greg într-adevăr consimţămîntul? Uimitor.

Imediat începură să curgă cuvintele potop.

— Întîmplător tocmai este un tip dulce la mine, care lucrează la aeroport. Va avea grijă ca lăzile cu sculpturile mele să fie încărcate în următorul avion spre California.

Roberta trebui să zîmbească. Doris era pur şi simplu unică. Avea în toată lumea, de la Oslo la Hong Kong, din Buenos Aires pînă la Johannesburg prieteni săritori şi iubiţi zeloşi în a-i face servicii.

— Comunică-ne numărul zborului şi ora sosirii tale. Vom trimite un autocamion la San Francisco, se oferi Roberta.

— Ah, nu-ţi fă griji. Întîmplător locuieşte chiar în apropierea aeroportului un colecţionar de artă, care de mult aşteaptă să-mi facă un serviciu, replică Doris. Ajung după masă, înainte de deschidere. Jacob mă va aduce direct în Carmel. Astfel îmi va rămîne destul timp ca să finalizez mulajul lui Aldo. Şi-a părăsit una dintre iubite pentru a petrece mai mult timp în atelierul meu. Sinceră să

fiu cred că i-ar plăcea să rămîn definitiv la Roma.

Roberta rîse cînd puse receptorul jos.

— Ce femeie! spuse ea clătinînd din cap. Nu-i de mirare că Aldo vrea s-o ţină în Roma. La 90 de ani va fi aceeaşi fascinantă, incorigibilă sirenă, cum este şi acum. Cu gips în păr, cu dalta în mînă şi înconjurată de oameni care oricînd ar întinde covorul roşu pentru ea.

— Este de-a dreptul de invidiat, consimţi Ann şi-şi dori ca Doris să vină mai repede pentru a o înveseli pe Roberta.

— Cred că acestei blonde zăpăcite nu-i pasă de nimic.

În următoarele săptămîni Roberta se cufundă cu o asemenea înverşunare în muncă, încît timpul părea să zboare. Totodată încercă să compenseze şederea lungă din birou cu mişcarea, după ce constatase că se îngrăşase puţin. Vineri, înainte de expoziţia de la *Sea Strand* se prăbuşi la pămînt la aerobică.

— Aţi exersat prea mult, îi spuse antrenorul şi o ajută să se aşeze pe bancă. Vă simţiţi mai bine?

— Da, mulţumesc.

Roberta îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Lăsaţi-mă să stau un minut aici.

— Poate ar fi mai bine să vă întindeți acasă.

Roberta îi văzu fața îngrijorată prin ceață, apoi vederea i se limpezi din nou. Se sprijini cu amîndouă mîinile de bancă și se ridică.

— Probabil că aveți dreptate.

Una dintre femei o ajută să urce, îi turnă un pahar cu apă și i-l ținu în timp ce Roberta sorbea cu înghițituri mici.

— Mulțumesc, îmi ajunge. Îmi e mai bine, Paula. Sinceră să fiu nu știu ce s-a întîmplat cu mine. Niciodată n-am leșinat. Cred că de vină este regimul de slăbire pe care-l țin de cîteva zile.

Luni Roberta fu cuprinsă de o bănuială cumplită, după ce o stare de greață o chinuise tot sfîrșitul săptămînii. Marți dimineață, cînd i se făcu rău după micul dejun, era complet sigură.

— O, Doamne!

Roberta se prăbuși pe pat și-și ascunse fața în mîinile care-i tremurau.

Plînse pînă i se uscară ochii și, cînd se liniști, îi telefonă lui Ann. Îi spuse doar că o doare capul.

— Nu-ți fă griji, adăugă ea, după ce promise că va merge la doctor. Mă fac bine pînă la deschiderea de la *Sea Strand* de mîine seară.

— Lasă-mă să plec singură în Carmel, îi propuse Ann. Am întîlnit-o pe Paula. S-a interesat de tine și mi-a spus că te-ai prăbușit la pămînt la aerobică.

Roberta uitase că Paula juca tenis din cînd în

cînd cu Ann.

— Da, răspunse ea. Insuficienţe circulatorii. Miau dat de lucru la sfîrşit de săptămînă.

Puse jos receptorul şi fugi în baie. Pe urmă numără zilele în calendarul ei de buzunar. Ciclul îi venise întotdeauna regulat ca şi mareele afară, în golf.

— O, Dumnezeule, şopti pierdută.

Căută numele unui ginecolog în cartea de telefoane. La prima încercare îi tremurau aşa de tare degetele, încît formă greşit numărul. În sfîrşit primi legătura. Asistenta de la cabinetul de consultaţii îi vorbi de o contramandare şi îi spuse că ar mai fi de la 14 la 15 un loc liber.

— Bine, îmi convine, spuse Roberta şi închise telefonul.

Roberta şedea în faţa doctorului.

— Pentru un diagnostic absolut sigur este încă prea devreme, dar după toate simptomele pe care mi le-aţi descris nu încape îndoială că sînteţi însărcinată, Mrs.Thatcher.

— Miss, îl corectă Roberta. Miss Thatcher.

— Înţeleg. Atunci nu este o veste prea îmbucurătoare pentru dumneavoastră?

— Nu... Dar voiam să ştiu exact.

— Să spunem cu probabilitate de 99%. Dar mulțumită tehnicii medicale moderne, acest lucru nu trebuie considerat ca fiind irevocabil.

Cînd medicul își termină fraza, dispăruse deja orice urmă de culoare de pe fața Robertei.

— Vă referiți la avort?

— Metodele de azi sînt nu numai legale, ci și sigure.

— Nu însă pentru copil, nu?

Se ridică și părăsi cabinetul cu capul sus.

Acasă, ce-i drept, se prăbuși pe un scaun și încercă să ia o hotărîre înainte ca greața s-o cuprindă din nou.

În momentul în care doctorul îi pomenise cu atît de mult tact de tehnica medicală modernă, era sigură că n-o va putea convinge nimeni și nimic să ia această hotărîre.

— N-am să ucid copilul lui Greg! strigă ea.

Pentru prima dată de la plecarea ei din Santa Barbara îi rostise numele.

Se așează la birou cu o ceașcă de ceai și își luă calendarul în care își nota datele pentru expoziții și afaceri importante. După un calcul rapid încercui o dată de la sfîrșitul lui noiembrie și sublinie săptămînile de dinainte și de după aceasta. Primii născuți erau — după cum se știe — im-

previzibili în ceea ce priveşte punctualitatea lor. Roberta avea de gînd să nască copilul şi să-l ţină. Adoptarea şi avortul erau de neconceput pentru ea. Brian a părăsit-o. Greg fusese părăsit de către tatăl său; copilul acesta nu trebuia să ajungă pe mîini străine. Roberta dădu paginile înapoi la februarie. Trebuie să se fi întîmplat în prima noapte. Pe urmă Greg avusese grijă. Dar, atunci, în noaptea aceea furtunoasă de pe deal, nu le era gîndul la măsuri de precauţie. De altminteri asemenea nechibzuinţă nu părea să fie genul lui Greg. El clătinase din cap cînd ea îi povestise de iubirea lui Margo şi a lui Kirk pentru copii şi le recomandase pilula. Precis ar sfătui-o să avorteze. Cel mai bine era ca Greg să nu ştie, se gîndi Roberta. Una din părţile ei tari era capacitatea ei de a se împăca cu situaţia de faţă. Cu o sinceritate necruţătoare recunoscu că era vinovată. Oftă, îşi cercetă burta plată şi se întrebă cum se va simţi cînd nu va mai putea să-şi vadă pantofii. Într-un moment de slabiciune vru să-l sune pe Greg. Apoi îşi spuse că timpul din Santa Barbara a fost pentru el un intermezzo plăcut, însă lipsit de importanţă; nici nu i-a telefonat, nici nu i-a scris. Şi dacă nu-i păsa de ea, atunci cu siguranţă nu se va interesa nici de copilul său. N-o iubea. Iar ea înnebunea şi se frîngea de dor.

Roberta avea conştiinţa neîmpăcată cînd se gîndea cîtă muncă suplimentară şi răspundere îi

reveneau lui Ann. Vor trebui să angajeze un ajutor. Poate chiar destinul, înțelept, a vrut ca expoziția de la magazinul universal *Carioca* să fie contramandată. La sfîrșitul lui noiembrie va trebui să aibă mereu la îndemînă valiza și bani de taxi. Cum se va descurca singură? Fără căldura lui Greg, fără mîngîierile și zîmbetul lui?

Continuă să-și noteze planuri, gînduri. În final începu să o doară mîna. Își masă cicatricea subțire. La naiba, doar înfruntase lucruri mult mai grele, decît a aduce un copil pe lume. Ajunse la concluzia că o femeie curajoasă învață să se descurce cu orice. Era copilul bărbatului pe care îl iubea, pe care îl voia în viața ei.

Înainte de ora 5 sună telefonul.

— Scuză-mă dacă te-am trezit, spuse Ann, dar e important. Cum te simți?

— Mai bine. Nu dormeam, o liniști Roberta. Ce s-a întîmplat?

— Veşti proaste.

Roberta închise ochii. Nu-și primise pentru azi porția?

— Ce anume?

— Tony Morados s-a împotmolit în deșertul Majore.

Robertei îi scăpă o înjurătură pe care nici tatăl

ei, căpitanul unui vas războinic, n-ar fi încuviinţat-o.

— Nu poate să vină? întrebă ea.

— Va dura zile pînă cînd maşina va fi reparată. Nu poate să-şi golească pur şi simplu rulota şi să încarce totul în autobuz, explică Ann logic. Acolo unde s-a împotmolit nu se ştie nici măcar ce înseamnă cuvîntul autobuz.

— Ai dreptate, dar portretele lui ne vor lipsi. Atunci trece-i în cont taxa de participare.

Parcurgea în mintea ei lista artiştilor care lucraseră cu ea. Peste tot în California primăvara era un sezon îndrăgit pentru expozanţii de artă.

— Cine ar putea să participe?

— Aproape toţi artiştii renumiţi, pe care nu i-am chemat la Sea Strand expun în Sedona sau Texas, bombăni Ann. Ar mai fi noua ta descoperire care ţi s-a părut foarte bună... mă refer la pensionarul acela cu sculpturile de fildeş.

— Ah, da, Mr. Barrison.

Acum cîteva săptămîni Roberta se întîlnise cu un bărbat de vreo 60 de ani ale cărui sculpturi delicate îi aminteau de lucrările unor vînători de balene din secolul trecut. Era un artist foarte talentat dar nu expusese nimic pînă acum.

— Poate că lucrările lui se vor vinde foarte bine aici, pe Coastă, se hotărî ea. Trimite-i o invitaţie. Dacă nu va veni, atunci vor avea ceilalţi mai mult spaţiu.

— E-n regulă, consimţi Ann. Încă ceva. A sunat

prietenul tău.

Roberta strînse cu îndîrjire receptorul. Inima-i bătea mai repede.

— Greg?

— Da, el. Nu prea am ştiut ce să fac. I-am spus că azi nu te simţi prea bine, dar că venim mîine după-amiază în Carmel.

Cîteodată Ann era prea bună cu ea. De ce nu-i dăduse lui Greg numărul ei de telefon de acasă?

— Bine, spuse ea încet. Rămîne deci aşa.

După ce puse receptorul jos, privea telefonul fix, aşteptînd să sune dar ştia că era imposibil. Numărul ei nu se afla în cartea de telefon. Greg nu avea nici o posibilitate de a o suna acasă. Întinse mîna spre telefon, dar şi-o retrase repede. Încă de la început Greg nu s-a putut împăca cu gîndul unei expoziţii la *Sea Strand*. Poate tot mai încerca să nu respecte acest contract. Da, se pare că acesta este singurul lucru pe care şi-l doreşte, îşi spuse Roberta ameţită. Dacă ar fi vrut să vorbească cu mine personal, oricare ar fi fost motivele, n-ar fi aşteptat atît de mult.

Roberta îi văzu pe Greg şi pe Doris în momentul în care intră în *Sea Strand*. Stăteau mînă în mînă lîngă fîntîna arteziană din curtea interioară şi se sărutau. Cînd le observă pe Roberta şi pe Ann,

Greg se desprinse de Doris şi o salută pe Roberta cu o bucurie exuberantă.

— Priveşte, pe cine am regăsit după atîţia ani! strigă Doris şi se agăţă cu o mînă de Greg şi cu cealaltă de Roberta. Vă sînt aşa de recunoscătoare că m-aţi chemat din nou aici.

— Bun venit acasă, Doris, spuse Roberta şi se sili să zîmbească.

Pe urmă se desprinse cu mult tact de braţul ei. În timp ce o prezenta pe Ann, îl cercetă pe Greg. Arăta splendid. Ce-i drept, puţin obosit şi mai slab. Dar interesant şi minunat de viril.

Greg îi dădu mîna noii partenere a Robertei.

—Îmi pare bine să vă cunosc, Miss Jarvis, spuse el. Aţi putea să-i arătaţi magazinul lui Doris? Eu am de discutat nişte afaceri cu Miss Thatcher.

Foarte bună tactică, se gîndi Roberta acrită. Era un adevărat scamator cînd trebuia să-i conducă pe ceilalţi. Fără nici o vorbă, Greg luă braţul Robertei şi o conduse în biroul său. O lăsă să intre, închise uşa după el şi se spijini de aceasta.

— Unde ai fost? întrebă el.

Roberta nu se aşteptase la un asemenea atac frontal. Ea ar fi avut motiv să-l atace. Dar la vederea sa îi dispăruse orice urmă de curaj.

— Despre ce anume vorbeşti?

— Vorbesc despre căsuță, la naiba! Și despre faptul că mi-ai lipsit. Avionul a avut o oră întîrziere, iar eu n-am mai putut să te sun de la aeroport, pentru că Peter Hastings mă aștepta deja ca să merg în biroul său. Cînd am ajuns la *Caravans* întîi am încercat să te sun de la o cabină telefonică, dar linia era ocupată.

I-a lipsit?!

— Dar n-am putut amîna discuția pentru altă dată, continuă el îndîrjit. La ora 14 am făcut o pauză. Am sunat din nou. Fără succes. Toată seara n-ai fost de găsit. Înainte cu o zi de cum era prevăzut, a trebuit să plec la Paris.

Roberta se simțea mizerabil. El o sunase la telefon. Iar nu fusese acolo.

Dintr-un motiv bine întemeiat, își aminti Roberta. Ea avea dreptul să fie supărată. Și nu el.

— Nu am răspuns la telefon pentru că la ora 14 eram în drum spre casă, spuse ea. Și înainte de asta am vorbit cu Jessica Whitby la telefon.

Se uită sfidătoare la el.

— Ar trebui să știu despre ce era vorba?

— Cred că da, spuse ea strîngîndu-și cu îndîrjire servieta. Jessica este directoare de marketing a magazinului universal *Carioca* din Santa Barbara.

— Ah, da, desigur. A fost și ea vineri la întîlnire.

Greg ridică mîinile. Roberta crezu o clipă că vrea să-i întindă brațele. Pe urmă însă și le încru-

cişă pe piept. Vocea lui era acum la fel de furioasă ca şi expresia feţei. La naiba! Prezenţa lui o făcea să tremure. Cum va trece prin tot ce va urma? Cele nouă luni, amintirile care o făcea să se înfierbînte mai tare decît prezenţa oricărui alt bărbat? Dar nu putea face nimic, absolut nimic.

— Tot nu înţeleg ce are de-a face asta cu noi.

Ţinuta lui rigidă o răni pe Roberta mai mult ca vorbele sale.

— Trebuia să discut cu Jessica despre reînnoirea contractului pentru expoziţia din noiembrie de la *Carioca*. la ghiceşte ce mi-a spus?

— Probabil că magazinul are proprietari noi. Şi ce-i cu asta? Asta puteam să-ţi spun şi eu, dar nu mi s-a părut atît de important. Noi eram importanţi.

Roberta îşi ţinu respiraţia.

— Aşa credeam şi eu.

— Acum crezi altceva?

Roberta nu mai voia să-l vadă. Nu mai voia să aibă în faţa ochilor acest chip, la care visase mereu de la prima întîlnire din restaurant.

— Am petrecut împreună minunat, spuse ea liniştită. Dar nu trebuie să uit că trebuie să-mi mai cîştig şi existenţa.

— Aş dori să încetezi odată să baţi apa în piuă.

Greg îşi încruntă sprîncenele supărat.

— Este foarte greu pentru mine să-mi cîştig existenţa, dacă proprietarii de magazine univer-

sale nu sînt de acord cu expoziţiile de artă şi alte activităţi asemănătoare pe terenul lor, îi explică Roberta. Iar tu şi cu Peter Hastings aţi avut grijă să nu se mai organizeze la *Carioca* pentru început nici o expoziţie.

Roberta îşi încleştă mîinile pe servietă într-atît, încît se temea că degetele îi vor sîngera imediat. Pur şi simplu nu putea să se destindă... dacă voia să nu piardă controlul asupra ei.

— De altfel, sincere felicitări pentru noua ta izbîndă, adăugă ea. Cum stai cu *Caravans*? Eşti asociat şi acolo? Să mizez pe faptul că va cădea expoziţia din ianuarie din Palm Springs?

— Te comporţi ca şi cum te-aş fi atacat personal cu acest contract de cumpărare.

— Nu este aşa?

— Înţelegerea în ceea ce priveşte *Carioca*, a fost făcută înainte de a te cunoaşte, accentuă el. Pot să-ţi arăt data.

O privi direct în faţă.

— În afară de asta, ştii ce părere am despre asemenea spectacole, pentru care tu îţi faci atîtea griji.

— Atunci se pare că nu mai avem prea multe lucruri în comun, nu?

O clipă i se păru că vede o urmă de durere în ochii lui. Pe urmă el o întrebă:

— Îţi pasă într-adevăr mai mult de artă decît de mine?

Roberta îşi lăsă capul în jos, privindu-şi pantofii. Pentru ea nimic în lume nu era mai important decît Greg. Nimic.

— Roberta, răspunde-mi, te rog!

Pentru totdeauna, el va rămîne iubirea ei. Îl va iubi chiar şi după nouă luni, cînd nu-şi va mai putea vedea pantofii.

— Arta este pentru mine singura posibilitate de a-mi cîştiga pîinea şi banii pentru nota telefonică, spuse ea în sfîrşit. De aceea este importantă pentru mine.

— Apropo de nota telefonică. Am încercat să te sun şi de la Paris. Odată am reuşit să sun la *Sea Strand* să-i cer lui Charlene numărul tău de la birou. Dar n-am primit legătura trans-oceanică. Era din nou una dintre acele minunate greve generale. Ai încercat vreodată să suni din Franţa peste ocean în timpul unei greve generale?

Roberta clătină din cap.

— Ţi-am spus doar că este mai bine să mergi în aprilie la Paris. În februarie este îngrozitor acolo.

— Nici nu-ţi poţi închipui, cît de îngrozitor a fost, dar n-a avut de-a face cu luna februarie. Am avut nevoie de zece zile pentru convorbiri, pe care ar fi trebuit să le duc în trei zile. Mai degrabă aş fi renunţat la toată povestea, dar nu era posibil. Şi eu trebuie să-mi cîştig existenţa. De la Paris am plecat direct la alte conferinţe, în Palm Springs. Abia ieri am sosit acasă. Cînd am sunat la biroul

tău, mi s-a spus că eşti bolnavă.

— Aşa a fost.

Se întoarse spre ea şi îi spuse:

— Acum arăţi sănătoasă.

— O indispoziţie de scurtă durată.

Numai nouă luni!

— De ce n-am primit măcar numărul tău particular? Voiam să ştiu dacă ai primit scrisorile mele. Ai un personal destul de necomunicativ în biroul tău.

— Ce scrisori? întrebă ea şi încercă să nu-i arate cît de mult conta răspunsul acesta pentru ea.

— Ţi-am trimis două scrisori şi o vedere.

Greg se mişca nervos de pe un picior pe celălalt. Arăta ca şi cum i-ar fi părut rău de cerneala folosită.

— Ştii ce era pe vedere? Statuia aceea idioată fără braţe.

El îi scrisese. Îi telefonase. Se gîndise deci la ea. Dacă ar fi ştiut asta mai devreme, totul ar fi fost altfel.

— N-am primit nimic de la tine, şopti ea şi-şi plecă din nou privirea pentru a-şi ascunde lacrimile. De ce mi-ai trimis o poză cu Venus din Millo?

— Credeam că-ţi va aminti de discuţia noastră avută în ziua picnicului.

Îşi amintea deci de acel lucru. Roberta memorase fiecare cuvînt din discuţiile lor în timpul celor cinci zile. Probabil nici el nu uitase timpul petrecut

împreună. De ce ar conta asta? Pentru o încă o vacanţă? Încă cinci zile? Dar avea nevoie de el pentru o viaţă. Într-adevăr nu există întoarcere. Ar fi prelungit chinul. Ar obliga-o să renunţe la copil, la dragoste pentru el. A fost doar o vacanţă.

Greg o privi ca şi cum ar fi vrut s-o hipnotizeze. O sili să-l privească.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti el liniştit. Îţi pasă mai mult de artă decît de mine?

Roberta clătină din cap cu hotărîre.

— Nu, spuse ea. Dar sper să trec de momentul acesta.

Fără o altă explicaţie, se întoarse şi părăsi biroul aproape în fugă.

Capitolul IX

Ghinioanele se ţineau lanţ.

Cu o seară înainte, aranjarea exponatelor dăduse greş. Din noul eşafodaj al Sabrinei s-a desprins un pilon de susţinere şi a lovit un bărbat. O rulotă a pierdut un cauciuc în drum spre *Sea Strand*, blocînd circulaţia o jumătate de oră. Noaptea, cînd Ann şi Roberta au părăsit în sfîrşit magazinul universal, Quincy MacNamara nu apăruse încă. S-a ivit în final cînd s-a crăpat de zori, complet epuizat, povestind o întîmplare îngrozitoare: o indundaţie de care abia scăpase în drum spre graniţa californiană. În orice caz, ta-

blourile lui se deterioraseră.

O altă participantă la expoziţie venise cu un potenţial prea mic de picturi.

— Îmi pare rău, Roberta, dar picturile se vînd ca pîinea caldă, spuse Elissa Knowles. Nici nu-ţi poţi imagina cît m-am spetit muncind ca să fac măcar picturile acestea.

Azi dimineaţă cineva neatent a lovit unul dintre tablourile de şevalet ale lui Claire Amboys aruncînd la pămînt un mare tablou de peisaj. Rama n-a putut fi reparată.

La ora 9.30 Roberta a făcut un ultim tur al expoziţiei. Apoi urma inspecţia oficială a lui Charlene.

Mr. Barrison, sculptorul în fildeş, îşi acoperise masa cu o faţă de masă îngrozitor de colorată iar lada sa uriaşă cu materiale de rezervă deranja vederea. Mr. Barrison nu fusese mulţumit nici de locul oferit pentru el, şi acum, cînd i se făcură observaţii în privinţa feţei de masă şi a lăzii, s-a supărat.

Dar asta n-a fost tot.

Deodată faţa creolă a Friedei Lasky păli. Stropi de sudoare i-au apărut pe frunte. Se chirci de durere pe scaunul de lîngă exponatele ei respirînd scurt şi ţinîndu-se de mijloc.

— Nu mai pot! gemea pictoriţa, cuprinsă de

dureri.

Roberta reuşi s-o prindă, pe urmă îl chemă în ajutor pe Paul, un tînăr pictor pe sticlă. Acesta o duse pe Frieda în biroul Charlenei în timp ce Roberta chemă o salvare. Se temea de o apendicită.

După zece minute Frieda era dusă prin uşa din spate a magazinul universal. O însoţea Ann, hotărîtă, dar puţin speriată.

Cînd sunetele sirenei încetară, Roberta se gîndi că nu mai avusese niciodată atîtea probleme cu pregătirea unei expoziţii perfecte. Şi niciodată nu-i mersese totul atît de rău. Singura ei consolare era că Greg nu aflase. Nu apăruse toată dimineaţa. În schimb veni Charlene agitată spre ea.

— A fost transportat unul dintre oamenii tăi la spital? întrebă ea nervoasă.

Roberta confirmă.

— Nu este chiar atît de rău, deoarece Frieda şi-a expus deja materialul. Voi prelua eu standul ei.

Adăugă adîncită în gînduri:

— În ultimul an familia Lasky a avut mult de suferit. Sper că voi putea vinde cîteva tablouri ale Friedei ca să aibă mai mulţi bani, în caz că n-are asigurare medicală.

Charlene se linişti oarecum şi plecă.

Tablourile minunate ale pictoriţei bolnave erau aşezate în semicerc în apropierea fîntînii arte-

ziene. Roberta le cercetă cu ochiul critic al expertei. Tehnica în ulei a Friedei era foarte originală. Bărcile şi umbrele lor erau redate realist. Perspectiva personală făceau ca tablourile ei să se distingă net de celelalte picturi.

Şi stilul meu era inconfundabil atunci, îşi aminti Roberta cu durere. Deodată descoperi în fundal un şevalet cu o pînză albă şi în faţă o paletă cu culori strălucitoare. Se pare că Frieda tocmai se pregătea să picteze un tablou. Ce prostie! După cîteva ore s-ar aşterne o pojghiţă mată asupra culorilor minunate, care s-ar usca apoi, formînd pete tari, nerecuperabile.

Pe o masă mică de lucru se afla un borcan cu pensule curate de diferite mărimi. Roberta nu se putu abţine. Întinse mîna după o pensulă. Cu mîna stîngă încercă perii pensulei. Roberta se gîndi ce fericită era atunci, cînd transforma ca prin minune o pînză goală într-un tablou vesel.

Deodată toată atenţia ei se concentră aspura pensulei. Era asemenea unui magician hotărît să ridice un obiect neînsufleţit doar prin forţa voinţei sale. Degetul mare şi arătătorul se îndoiră puţin, neputînd însă să ţină strîns pensula subţire. Mîna începu să-i tremure. Pensula îi alunecă din mînă, lovi rama şevaletului şi căzu. Dezamăgirea Robertei

era fără margini. Ridică pensula cu mîna stîngă şi se lăsă înapoi pe scaunul Friedei.

Pe deasupra veni şi Mr. Barrison. Cu mîinile în buzunare se opri în faţa picturilor si spuse morocănos:

— Frumoase tablouri, Miss Thatcher, şi e şi un loc frumos. Dumneavoastră le-aţi pictat?

— Frieda Laski, care tocmai a fost transportată la spital datorită unei apendicite, este pictoriţa, îl informă Roberta pe un ton rece. Are un loc central, expune de ani la mine. Dumneavoastră în schimb nu veţi mai expune niciodată la *Thatcher & Jarvis*, dacă nu vă îndepliniţi imediat obligaţiile.

— Este plictisitor, să stai aşa, degeaba, bombăni el. Mi-aţi spus că cel mai mult se vinde la sfîrşitul săptămînii, după ce oamenii au avut timp cîteva zile să se uite în jur. Dar se pare că pînă la mine nu ajunge nimeni. Acolo jos nu voi vinde nimic niciodată.

— Nu, bineînţeles că nu. Mai ales dacă vă plimbaţi pe aici, în loc să rămîneţi la standul dumneavoastră.

Tonul Robertei nu mai îngăduia nici o replică. Mr. Barrison se întoarse în silă şi plecă. Omul acesta este imposibil, oftă Roberta şi se hotărî să-l şteargă de pe lista ei.

Una dintre sculpturile lui Doris fusese transportată. Oamenii plătiseră pentru sculptură un preţ de speriat. După cîteva minute cineva luase

un pastel minunat din stînga Robertei. Clientul plăti cu carte de credit. Artistul verifică bucata de plastic şi completă bonul.

Toţi clienţii mei sînt nişte adevăraţi oameni de afaceri, se gîndi Roberta. Nu era chiar atît de uşor să fii într-adevăr bun şi ca artist şi ca vînzător. Dar toţi păreau să joace minunat rolul acesta dublu.

O clientă se apropie de tablourile Friedei. La scurt timp după aceea Roberta era angajată într-o dicuţie despre tablouri, care îi amintea de timpul cînd vindea tablourile sale. Vorbi despre culoare, compoziţe, preferinţa pentru detaliu, aranjă picturile din nou şi lăudă tabloul preferat de ea. Pe urmă se retrase interesîndu-se în aparenţă de alte lucruri, în timp ce clienta se învîrtea în jurul tabloului, privindu-l din diferite unghiuri. Şi tăcerea plină de tact făcea parte din strategia vînzării. Dar se pare că femeia nu se putea hotărî. De aceea se îndreptă din nou spre ea. Îi arătă cît de uşor putea fi luată şi schimbată rama tabloului, în caz că nu-i mai plăcea după un timp.

Acest plus de informaţii a fost hotărîtor. În timp ce clienta îşi scoase carnetul de cecuri, Roberta eliberă chitanţa. Preţul tabloului ar fi trebuit să acopere în mare parte finanţarea unei operaţii de apendice.

În timp ce tablourile Friedei erau din nou aranjate, îi atrase atenţia gălăgia de la standul lui Doris. Doi bărbaţi, bine îmbrăcaţi, se interesau de aceeaşi sculptură. Vocile deveniseră puternice, oamenii întorceau capul curioşi. Dar, înainte de a se ajunge la bătaie, interveni Doris. Într-o clipă aplană cearta, potolind valurile. După o vreme cei doi bărbaţi îşi luau rămas bun, fiecare cu altă sculptură scumpă şi nici unul cu sculptura pentru care se certaseră.

Cum a făcut oare aşa ceva? Roberta clătină din cap de invidie şi admiraţie, cînd unul dintre clienţi se întoarse. Îşi aşezase trofeul în maşină şi acum se îndrepta încă o dată spre sculptoriţă. Din gesturile observate, Roberta deduse că Doris tocmai fusese invitată la prînz. Roberta văzu cum Doris îşi scutură părul blond şi afişează un zîmbet fermecător. Pe urmă îşi înclină capul ca şi cum s-ar fi gîndit. Roberta putea să-şi închipuie cum decurse discuţia:

— Ce tragedie, dar nu pot să-mi părăsesc locul acum. Şi v-aş însoţi bucuroasă... este imposibil la prînz. Cină într-un restaurant la Whart? Ce propunere minunată. Sună destul de ademenitor. Veniţi deci la ora 21 aici. Ce drăguţ din partea dumneavoastră!

Păcat că Ann n-a prins nimic din spectacolul a-

cesta, se gîndi Roberta stăpînindu-se să nu rîdă. Doris era o maşină de aburi fragilă, însă de o sută cai putere. Făcea victime înainte ca acestea să-şi dea seama.

După amiază magazinul universal se aglomeră. Roberta se angajă în discuţii lungi cu cumpărătorii posibili, iar altora, oameni care spuneau *Voi veni imediat înapoi*, le zîmbea. La ora 15 Ann veni. Se lăsă epuizată pe un scaun.

— Cum se simte Frieda? întrebă Roberta îngrijorată. Am aşteptat ore întregi...

— Încet-încet, că-ţi povestesc doar. Acum îi merge bine, dar pentru o clipă viaţa i-a atîrnat de un fir de aţă. Apendicele se perforase. Din fericire, medicul de gardă şi chirurgul au ştiut exact ce au de făcut.

După amiază tîrziu, Roberta mai vîndu un tablou de-al Friedei. Era un tablou mic, dar deosebit de frumos.

—Sînt îndrăgostită de acest tablou! strigă cumpărătoarea fericită. Voi scrie o scrisoare managerilor magazinului universal pentru a le mulţumi că au invitat asemenea artişti în Carmel.

Zîmbetul prietenos al Robertei dispăru repede după ce femeia plecă agitată cu tabloul sub braţ. Greg va crede că a instigat clienta. Ca de obicei, în timpul cinei atmosfera se linişti. Pînă după ora 19 nu se întîmplase nimic. Mr. Barrison avea dreptate, se gîndi Roberta: era plictisitor să stai

aşa, degeaba, cînd nu venea nimeni să privească piesele expuse. În timpul expoziţiilor proprii, plictiseala n-o chinuise, pentru că picta întotdeauna. Atunci orele păreau să zboare.

Deodată Roberta observă că ţine din nou o pensulă în mînă. Pînza avea deja o linie de grund. Era gata pentru folosinţă. Asemenea Robertei odinioară, şi Frieda era o pictoriţă demonstrativă. Întotdeauna avea pregătit material de lucru din abundenţă. Îndată ce organizarea expoziţiei era încheiată, îşi lua pensula şi paleta. Faptul de a picta în timpul unei expoziţii îţi umplea timpul, mărea potenţialul şi stimula vînzarea. Clienţii se opreau şi se bucurau cînd un tablou lua naştere în faţa ochilor lor.

Roberta ridică pensula, o muie în culoare şi trase o linie groasă, aproape dreaptă, în partea de sus a pînzei. Merge, se gîndi ea. Pot să ţin din nou o pensulă, nu prea sigur, dar orişicît. Pînă acum nu se gîndise ce vrea să picteze. Făcu un cerc albastru, în timp ce se gîndea la un motiv. Un cerc putea să picteze oricine. Şi pentru a face şi nişte nori, nu trebuia să fii un geniu. Nori drăguţi şi alb. Dar un tablou... un tablou întreg cerea talent. Exerciţiu. Îndemînare. Efort şi timp.

Timp voi avea în curînd, se gîndi Roberta. Ser-

viciul va ocupa şi în continuare o mare parte a zilei, dar la cursul de aerobic va trebui să renunţe pentru o vreme. Deci n-ar fi o idee rea să-şi aducă şevaletul din beci ca să exerseze puţin.

Deodată Roberta ştiu ce vrea să picteze. Luă o bucată de cărbune de lemn şi proiectă forme şi figuri pe partea de jos a pînzei. Aprecie umbrirea apei şi a cerului. Va dura ani pînă cînd va picta cu uşurinţa de odinioară.

Lucră trei ore la tablou. De-abia observa cînd clienţii se opreau pentru a privi peste umărul ei.

Înainte de închiderea magazinului completă scena. Accentuă cîteva forme, adăugă o umbră, întări o lumină aurie. Ea însăşi era surprinsă de forţa cu care dăduse formă gîndurilor sale. Şi ieşise mult mai bine decît visase ea vreodată.

Bineînţeles că nu se apropiase de originalul minunat, dar avea acum motivul foarte detaliat în faţa ochilor. Era mulţumită şi emoţionată. Plănuia deja să exerseze din nou. Avea nevoie de mult exerciţiu, voia să-şi reîmprospăteze tehnica ruginită.

Uşa de sticla a unui boutique se închise. Atletele o urmară. Ce repede trecuseră orele! Mai aruncă o ultimă privire asupra tabloului ei şi simţi o bucurie explozivă. Înmuie impulsiv pensula pentru ultima oară şi se semnă în colţul stîng de jos.

Tabloul era încă prea umed pentru a fi transportat. După vreo zece zile, cînd culorile de ulei se vor usca putea da cu un strat fionis pe deasu-

pra. Roberta lăsă tabloul pe șevalet, în timp ce acoperi tablourile Friedei, cu o folie de plastic neagră și mată. Paul și Wendy Sanderson trecură pe la ea întrebînd-o dacă nu vrea să meargă cu ei la motel, unde fuseseră cazați majoritatea artiștilor. Epuizată dar fericită, părăsi împreună cu cei doi magazinul universal.

Mai tîrziu Roberta sună din camera ei la spital pentru a se interesa de Frieda. Din camera vecină intră Ann buimăcită de somn.

— Într-adevăr aveam de gînd să vin la *Sea Strand* după cina, se scuză ea. Dar am adormit. S-a terminat cu bine ziua?

Roberta zîmbi.

— Da, în ceea ce mă privește. Dar am uitat complet de rolul mea de organizatoare.

Îi povesti entuziasmată că aproape reușise să țină o pensulă în mînă. Nu-i spuse ce pictase. Motivul era prea personal. Nici celei mai bune prietene n-ar fi putut să-i povestească. Înainte de a adormi se gîndi la unele schimbări pe care voia să le facă la jocul de umbre și lumini.

A doua zi, cînd Roberta intră în magazinul universal, tabloul dispăruse. Șevaletul gol al Friedei îi atrase atenția încă de departe. Se repezi la

stand gîndindu-se că tabloul a căzut. Atît mi-ar mai lipsi, să fi pătat o culoare umedă covorul fără cusur, se gîndi încremenită. Dar tabloul nu se vedea nicăieri. Roberta se prăbuşi pe scaun şi simţi lacrimile fierbinţi şi amare sub gene. Bineînţeles că uneori expoziţiile anunţau dispariţia misterioasă a unei lucrări. Dar lucrul acesta se întîmpla atît de rar, încît de fiecare dată era ca un şoc.

Şi pe urmă aici. Roberta se uită la luxul care o înconjura. Aici la *Sea Strand*? Oamenii care cumpărau de aici puteau să-şi permită proprietăţi pe malul oceanului. Nu trebuiau să fure tablouri pe jumătate gata. Tresări brusc, descoperi celelate tablouri şi constată uşurată că nu lipsea nici unul. Totul devenea şi mai de neînţeles.Tabloul ei rămăsese neacoperit pentru că trebuia să se usuce. Dar un hoţ ar fi trebuit doar să ridice folia mată ca să aleagă o duzină de tablouri mult mai bune.

Roberta întrebă agitată oamenii din serviciul de pază. Nici unul dintre ei nu observase ceva ieşit din comun. Uşile fuseseră deschise pentru public cu puţin înainte de venirea ei, o asigurară aceştia şi nimeni din echipă nu văzuse pe cineva transportînd un tablou. Îi promiseră însă că vor întreba paznicii de noapte.

Roberta făcu o tură pe terenul expoziţiei şi întrebă pe fiecare artist dacă îi lipseşte ceva. Primi numai răspunsuri negative, însă la capătul pasajului întîlni un expozant complet distrus:

— A dispărut! urlă mister Barrison. Mi-a dispărut piesa cea mai bună.

Roberta încercă să-l pototlească. Îi puse întrebări. După descrierea sa, piesa care lipsea era o prețioasă scurlptură. Cu toate că îi era antipatic, Roberta îi înțelese tulburarea pînă cînd acesta rosti *procedură judecătorească*.

— Știți foarte bine că nu poate fi vorba despre așa ceva, îl repezi ea nervoasă. Prin semnarea declarației de renunțare, magazinul universal nu vă acordă nici un fel de garanție, orice s-ar întîmpla. Aceasta a fost una din condițiile participării dumneavoastră la expoziție.

— Despre o asemenea declarație n-am auzit niciodată, replică Mr. Barrison dornic de luptă. M-a costat destul expunerea sculpturile în păduchiosul acesta de magazin. La început n-am putut vinde nimic și acum mi se fură lucrările.

Ann, care auzise tărăboiul, se grăbi înspre ei.

— Mr. Barrison susține că n-ar fi semnat declarația de renunțare, îi explică Roberta nervoasă partenerei sale. Cred că se înșele. Întotdeauna controlăm, pentru siguranță, să avem la începutul expoziției un formular semnat de la fiecare expozant. Te rog caută duplicatul printre actele tale, Ann.

Expresia speriată a feței lui Ann îi arătă Robertei că aceasta nu va găsi formularul.

— Am uitat să i-l dau la semnat, se văită ea. Și

Charlene nu a întrebat nimic despre asta. Avea numărul exact de formulare pentru că Tony îi trimise la timp formularul, şi pe urmă... aruncă o privire nervoasă lui Mr. Barrison, care clătina din cap agitat.

— Ce facem acum?

— În orice caz, nu vreau să mai aud de *procedură judecătorească*, spuse Roberta cu mînie în glas.

Se întoarse spre Mr. Barrison şi îi ceru preţul sculpturii care îi lipsea. Auzind răspunsul lui îşi scoase carnetul de cecuri şi îi întocmi un cec cu suma totală.

— Mr. Barrison, partenera mea şi cu mine v-am furat sculptura de fildeş, dar vă voi plăti, îndată ce veţi semna documentul de care v-am vorbit pînă acum, îi explică Roberta. Pe urmă aveţi de ales. Sau mergeţi înapoi la stand şi vă comportaţi în următoarele trei zile, liniştit, prietenos şi cooperativ, sau va dăm înapoi taxa pentru stand şi vă permitem astfel să plecaţi cît mai repede. Ce alegeţi?

El semnă şi-şi băgă cecul în buzunar.

— Oare n-a înscenat totul? se gîndi Ann.

Roberta clătină din cap.

— Nu, era prea tulburat. În afară de asta, este al doilea furt din expoziţie. Tabloul meu a fost luat

de pe șevaletul său azi dimineață sau ieri-seară.

— O! Ce păcat! Și erai așa de mîndră de el.

Ann o privi cu compătimire.

Deși Roberta era foarte supărată de pierderea tabloului, trebui totuși să rîdă.

— Îndrăznești să afirmi că hoțul nu știa prea multe despre artă. Mărețele tablouri ale Friedei, minunatele picturi pe sticlă ale familiei Sanderson și sculpturile lui Doris au rămas neatinse și mocofanul acesta alege tabloul unei amatoare, numai pe jumătate gata.

În după amiaza asta Roberta luă o altă pînză și pictă mai multe ore. În cea de-a doua încercare, liniile de pensulă erau mai uniforme și umbrele mai îndemînatic efectuate. Făcea progrese. Dar pictura n-avea strălucire.

Tocmai își curăța pensulele, le clăti în terebentină și le șterse cu o cîrpă, cînd îl văzu pe Greg.

Ieri nu fusese toată ziua la *Sea Strand*. Azi dimineață îl văzuse de cîteva ori de departe. Acum se afla numai la cîțiva metri depărtare de ea, angajat, după cît se pare, într-o discuție vioaie și plăcută cu Doris.

Era mai înalt aproape cu un cap decît femeia fragilă, dar Doris nu era deloc intimidată de diferența de înălțime. Stătea în fața lui arătîndu-și

dinţii albi şi scuturîndu-şi pletele blonde. În timp ce-i vorbea, îşi mişca plină de viaţă mîinile frumoase. Era ca o sirenă seducătoare. A flirta era ca a respira. Probabil că de la vîrsta de trei ani băieţii îi făceau loc în lada de nisip, dîndu-i cea mai bună lopăţică pentru joacă. Greg era acela pe care Roberta se enervă. De ce părea acum atît de atent? În după-amiaza aceea furtunoasă din vilă a afirmat că Doris era îngrozitor de vorbăreaţă. *Vorbeşte, vorbeşte şi iar vorbeşte*, a spus el ca şi cum lucrul acesta l-ar fi deranjat. Acum părea altfel. Roberta îşi luă privirea de la perechea arătoasă, întorcîndu-i spatele şi uitîndu-se fix în direcţia opusă. Cînd mai privi o dată înspre ei, Greg tocmai se uita la ceas şi Doris aproba din cap.

Treptat învăţ să interpretez tehnica cu care femeia aceasta îşi fixează întîlnirile, se gîndi Roberta posomorîtă. Oare vor petrece seara într-un restaurant sau într-un dormitor?

Cînd Ann se oferi s-o înlocuiască, Roberta acceptă imediat.

— Aş vrea să merg pînă la Frieda, spuse ea. Bărbatul ei vine din Sacramento la sfîrşitul săptămînii, dar pînă atunci cred că se va simţi cam singură.

Ann îi dădu Robertei cheile de la maşină şi zîmbi.

— Nu te grăbi. Voi găsi pe cineva care să mă conducă.

Pe fața palidă a Friedei se mai citea durerea cînd Roberta intră la ea. Dar reuşi să-i zîmbească. Era pe cale de însănătoşire.

— Am veşti bune şi proaste.

— Cele bune întîi.

Roberta îi puse un teanc de cărți şi de reviste pe noptieră.

— Am supravegheat standul tău în majoritatea timpului şi am folosit pensula ta drept o armă pentru a pune pe fugă clienții dornici să cumpere, spuse ea zîmbind. În ciuda eforturilor mele au reuşit să-mi smulgă două dintre tablourile tale şi să-mi dea drept despăgubire nişte cecuri.

Chipul uşurat al Friedei îi dovedi Robertei că avusese dreptate cînd bănuise că ea ar avea nevoie de bani.

— Nemaipomenit, strigă ea rîzînd. Atunci rămîn încă paisprezece tablouri pentru clientela de duminică. Aşa, şi acum spune-mi vestea proastă.

— Am atentat la culorile şi pînza ta. M-am hotărît că, dacă ştiu să scriu, aş putea să învăț la fel de bine să şi pictez, îi mărturisi Roberta prietenei sale. Am pictat două tablouri şi am consumat o grămadă de culori.

Frieda se ridică puțin şi-i luă mîna Robertei.

— Mă bucur foarte mult pentru tine. Îți mai

aminteşti cum am început? Tu, eu şi Tony? Expuneam la fiecare sărbătoare a vinului şi serbare de vară. Pentru mine n-ar exista ceva mai frumos decît să-mi expun tablourile lîngă ale tale.

— Poate că nu va mai dura mult.

Roberta nu putu să-şi ascundă speranţa şi bucuria. De altfel sînt deja atît de bună, încît cineva a şters-o cu primul meu tablou. Trebuie s-o iau ca pe un compliment.

Cele două femei se simţiră atît de bine împreună, încît sora medicală a trebuit să o dea afară pe Roberta, aproape cu forţa.

Ann era tomai pe punctul de a acoperi şevaletele cînd Roberta se întoarse la magazin. Încă de departe, Ann îi făcu semn prietenei sale cu o bucată de hîrtie mică, dreptunghiulară. Cu un zîmbet victorios i-o înmînă Robertei.

— Ce înseamnă asta? întrebă aceasta cînd văzu că este cecul pe care i-l dase lui Mr. Barrison ca despăgubire pentru pierderea suferită.

— Corpul delict a fost găsit sub masă, chicoti Ann. Din fericire au fost mai mulţi oameni de faţă cînd acesta s-a împiedicat de sculptură.

Roberta rupse cecul şi băgă resturile de hîrtie în buzunar.

— Sper că ai păstrat bine declaraţia de renun-

țare semnată de el.

Ann confirmă.

— Dacă se va da o spargere în noaptea asta, atunci nu poate nimeni să reclame magazinul. Să mergem.

În drum spre mașină, Roberta tot se mai gîndea la furtul ciudat. Reapariția sculpturii făcea ca propria pierdere să pară și mai ciudată. De ce tocmai tabloul ei?

Nu avea pur și simplu nici un sens.

Capitolul X

— Dumnezeule!

Roberta aprobă dînd din cap şi consimţi din toată inima cuvintele lui Ann.

— La acelaşi lucru m-am gîndit şi eu cînd în sfîrşit mi-am dăt seama ce e cu greaţa aceea dimineaţa. Iubito, eşti pe cale de a deveni mătuşă.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? Nouă luni...

Ann arătă în direcţia băii.

— Şi ce va fi cu expoziţiile noastre?

Expoziţia lor de la *Sea Strand* se terminase de

trei zile. În ciuda prezicerilor de rău augur, expoziția a avut un succes deplin. Artiștii au vîndut bine. Şi Charlene îi vorbi mult de bucuria şi încîntarea oamenilor de afaceri şi clientelei.

Roberta o invitase pe Ann la cină la ea acasă, pentru că avea de discutat ceva de urgență.

— Nu cred că viitoarele mame suferă de greţuri încontinuu timp de nouă luni, răspunse ea şi se strîmbă. Cel puţin aşa sper. Şi în ceea ce priveşte expoziţiile... mă gîndesc că totul poate să rămînă la fel pînă la expoziţia din Los Angeles. Pe urmă mă retrag şi am grijă numai de munca de la birou, în timp ce tu preiei serviciul exterior. Magazinul *Carioca*... l-am pierdut oricum. Şi de la mijlocul lui ianuarie voi putea să lucrez din nou normal. Voi vinde locuinţa aceasta şi voi căuta ceva mai mare, pentru că am nevoie de spaţiu pentru copil şi de o femeie iubitoare să-l îngrijească cînd trebuie să plec în călătorii.

— Sună ca şi cum te-ai fi gîndit deja la totul.

— După consultaţie nu mi-a mai rămas altceva de făcut. De altfel, trebuie să-mi cer scuze că te-am minţit săptămîna trecută, cînd n-am venit la serviciu. Am fost bolnavă, dar nu de gripă.

— Paula a amintit ceva despre asta, recunoscu Ann.

— Oricum mai devreme sau mai tîrziu toţi vor afla.

După o pauză mai lungă Ann spuse:

— Şi se vor întreba cine-i tatăl.

— S-o facă. În orice caz, tu ştii, nu-i aşa?

— Bineînţeles că ştiu. V-am observat cînd v-aţi dus în biroul lui de la *Sea Strand*. Niciodată n-am văzut doi oameni să se privească atît de pătrunzător... Vă doreaţi şi atunci...

Ann îşi frecă unghia de rochie.

— Nu-i treaba mea, dar i-ai spus?

— Nu, şi nici nu-i voi spune, răspunse Roberta atît de hotărîtă încît subiectul părea încheiat pentru totdeauna.

Pe urmă vorbi despre angajarea unei asistente.

— Şi încă ceva, Annie. Cînd am încheiat înţelegerea, nu te-ai gîndit la asemenea complicaţii. În caz că vrei să-ţi schimbi hotărîrea privind parteneriatul...

— Nu vorbi prostii! Ce înseamnă o complicaţie în plus sau în minus în afacerile noastre? În realitate, continuă Ann, aveai nevoie demult de un ajutor. Situaţia de faţă ne face să acţionăm mai repede.

Ann se gîndi la Valery Burnham, o prietenă de a ei care tocmai divorţase. Era în căutare de serviciu şi ar fi putut să accepte imediat.

— Mi-aş dori să arăţi puţin mai fericită, reveni Ann la tema iniţială, la plecare.

— Şi eu mi-aş dori.

— Trebuie să-l uiţi.

— Ai dreptate, dar nu pot. Niciodată, răspunse Roberta şi închise uşa ca Ann să nu-i vadă lacrimile.

A doua zi sosise o scrisoare de la Greg. Scrisoarea fusese expediată de la *Sea Strand*. Crezu că e de la Charlene. Rupse plicul şi rămase stupefiată. Scrisul acesta îndrăzneţ şi arcuit nu putea să aparţină unei femei.

Trebuie să-mi cer scuze, scria Greg. *Atît comercianţii cît şi clienţii au fost entuziasmaţi de expoziţia ta. Mîine plec în Italia. După întoarcerea mea aş dori să vorbesc ceva important cu tine.* Semnase scrisoarea cu un *G* mare. Roberta citi scrisoarea rîzînd şi plîngînd. Deci nu era nevoie să mai dea un anunţ în ziar cu scuzele de rigoare, deoarece el recunoscuse că expoziţia a avut succes. Faptul că o însoţea însă pe Doris în Italia, era o lovitură grea pentru Roberta.

Cu toate că Roberta încerca în fiecare seară, timp de mai multe ore, să-şi recapete vechea în-

demînare la pictat, nu se hotărîse încă să ia lecţii. Mentorul la care se gîndea, era Laurence Kellaland, cel mai bun prieten şi profesor de pe Coasta de Vest. Dar acesta locuia la trei ore depărtare de San Francisco. În afară de asta, atelierul lui avea vedere spre Seventeen-Miles-Drive din Monterey şi spre Oceanul Pacific. Roberta ştia că nu se va putea concentra niciodată în regiunea aceasta. Peisajul îi va aminti mereu de Greg. Şi ea încerca cu disperare să-l uite.

În birou cele două prietene se concentrau asupra pregătirii expoziţiei din Seattle. Valery Burnham devenise între timp indispensabilă. În numai o săptămînă descoperise diferite mijloace pentru a simplifica munca de birou, scutindu-le astfel pe Ann şi Roberta.

În drum spre Seattle, Roberta îi povesti lui Ann că Tony Mirados s-a căsătorit. *O voi aduce pe Debbie la următoarea expoziţiei, ca s-o cunoşti,* îi scrisese.

— A luat o hotărîre corectă, observă Ann. De tine însă nu sînt prea sigură.

Roberta îşi coborî privirea. Burta ei era plată ca întotdeauna. Numai sutienul îi stătea mai strîns.

Greg îi schimbase viața. Acum îi schimba și corpul.

Expoziția din Seattle a funcționat de la început pînă la sfîrșit ca un ceasornic. Singurul lucru, care a neliniștit-o pe Roberta în acest răstimp, a fost o veste de la noua sa colaboratoare. *A sosit corespondența din Franța și Italia. Deoarece avea notat pe ea* ***personal****, am pus-o pe biroul tău.*

Scrisoarea din Italia a fost o dezamăgire. Conținea un prospect colorat, cu poze ale unor pasaje cu arcade pline cu flori. Scrisorile din Franța o consolară puțin. Cel puțin Greg se gîndise la ea din cînd în cînd. Făceau aluzii tandre la timpul petrecut împreună în Santa Barbara.

Deodată pe obrajii Robertei începură să se rostogolească lacrimile reținute de cînd primise scrisorile. Oare va mai fi vreodată atît de fericită ca atunci, în căsuța de pe plaja din Santa Barbara.

În zilele următoare, un mesager aduse mai multe pachete cu hainele pe care Roberta le uitase pe balconul vilei și dessous-urile ei erau printre ele. Nimic nu fusese luat de vînt, în afară de un pulovăr, care lipsea. Roberta recunoscuse scrisul lui Greg pe pachete, dar înăuntru nu găsise nici o scrisoare. Se pare că sosise din Italia.

De ce nu o suna? Starea Robertei era mai încordată pe zi ce trecea. Deodată nu mai putu suporta. Se duse la telefon şi formă numărul de la *Sea Strand*. Îşi spuse numele secretarei şi aşteptă cîteva minute pînă cînd vorbi Greg.

— Roberta! spuse el. Ce bine e să te aud.

— Şi eu mă bucur că-ţi aud vocea, exageră ea.

În realitate, vocea lui îi mărea bătăile inimii şi făcea să-i vîjîie urechile. Ar fi plîns de bucurie.

— Cum a fost în Italia?

— Minunat!

De asta îi era teamă.

— În sfîrşit, am primit scrisorile tale din Franţa, relată ea. Plicurile sînt complet rupte, parcă ar fi venit din război.

— Greva are multe puncte comune cu un război.

Vocea lui Greg părea prietenoasă dar nepoliticoasă, cînd adăugă:

— Bine că au sosit totuşi, în final.

Roberta înţelese că el nu mai voia să facă nici un pas. Dar cum să facă ea primul pas? Dacă n-ar fi fost însărcinată ar mai fi mers, dar aşa? Aştepta tăcută la celălalt capăt. Încăpăţînarea lui o împingea spre nebunie.

— Mulţumesc pentru haine, Greg. Se pare că am supraapreciat vîntul.

— Da, hainele le-am găsit împrăştiate pe coas-

tă. Delicatesele le-au scăpat din nou peștilor.

Roberta tăcea, se gîndea, aștepta. Dar tot degeaba.

— Spui că ai găsit toate hainele, Greg?

— Toate.

— Atunci unde este puloverul meu?

— În colecția mea de trofee. L-am poleit cu aur.

Apoi închise telefonul.

Roberta trînti nervoasă receptorul în furcă.

În colecția sa de trofee! Poleit cu aur! Roberta fierbea de mînie. Ce însemna oare prostia asta?

Roberta se asigură că nu va mai primi nici o surpriză prin poștă. Se înșelă însă. Luni dimineața sosi din nou o scrisoare cu ștampila magazinului *Sea Strand*. Tăie plicul și găsi un document juridic. Era un contract între magazinul *Carioca* din Santa Barbara și compania *Thatcher & Jarvis Art Production*. Căută în zadar semnătura lui Greg.

Toate convențiile fuseseră preluate de contractul cel vechi în afară de una. O notă bătută la mașină, care însoțea documentul îi aduse la cunoștință Robertei că contractul va fi semnat în prezența ambelor părți. De aceea *Miss Thatcher era rugată să stabilească telefonic un termen cu Mr. Field*. Roberta citi scrisoarea de trei ori ca să pri-

ceapă. Era incredibil. Le pusese la dispoziţie magazinul *Carioca*. Expoziţia din noiembrie putea să aibă loc.

Cînd Roberta îl sună pe Greg, vocea lui i se păru mai puţin prietenoasă ca de obicei. Încercă să-se adapteze situaţiei şi spuse rece:

— Mulţumesc pentru contract, Greg. Am fost într-adevăr surprinsă.

— Păi! spuse el generos. În timpul absenţei mele am ajuns la concluzia că ar fi urît din partea mea să-ţi stau în cale, pentru ca tu să nu-ţi mai poţi cîştiga existenţa.

Roberta înghiţi în sec. Se gîndi la întrebarea pe care i-o pusese în ziua aceea îngrozitoare în biroul lui: *Îţi pasă mai mult de artă decît de mine?*

— Este... este foarte drăguţ din partea ta.

Roberta respiră adînc.

— Cînd ai să semnezi contractul? În scrisoarea secretarei tale stă clar scris că este nevoie de prezenţa ambelor părţi pentru semnarea contractului.

— Da, aici la *Sea Strand* dăm afacerilor noastre o notă personală.

Se făcu o mică pauză, în timp ce Roberta auzi nişte hîrtie foşnind.

— Mai am nişte treburi de rezolvat, după cîte am văzut în calendar. Poate la sfîrşitul săptămînii? Judy îţi va comunica data exactă.

— E în ordine, consimţi Roberta.

O durea să fie tratată de el atît de nepoliticos şi de rece.

— Deci, ne-am înţeles. De altfel, Roberta...

— Da?

Răspunsul ei veni în grabă. Prea repede, prea lacom pentru a auzi ceva frumos.

— O preavizare, spuse Greg. Vei primi în curînd o invitaţie la nunta mea.

Roberta se agăţă de biroul ei. Simţea că se scufundă într-un întuneric adînc. O Doamne, Dumnezeule! Vroia să vorbească cu ea despre asta?

— Te... te căsătoreşti?

— Aşa sper. Şi vroiam ca tu să fii prima care află...

— Dar... te-ai hotărît aşa, dintr-odată, nu?

— Absolut deloc.

Greg părea vesel, chiar fericit.

— Ştii, odată m-am îndrăgostit foarte tare. Dar într-un timp renunţasem la speranţa că vom mai fi împreună. Credeam că nu mă mai iubeşte. Dar nu demult am aflat cît de mult mă iubeşte. Acum vreau să mă căsătoresc, în sfîrşit, cu femeia visurilor mele.

Roberta ştiuse dintotdeauna că nu va fi nimic între ei. Dar certitudinea o îndurera. Tot ceea ce mai putu să spună a fost:

— Sincere felicitări!

— Mulţumesc.

— Sper să fii într-adevăr fericit.

— Da, răspunse el şi dintr-odată nu mai păru atît de sigur.

— Aşa sper şi eu.

De data asta Roberta a fost cea care a închis telefonul.

Capitolul XI

Scrisoarea secretarei lui Greg conţinea o scurtă înştiinţa conform căreia *Miss Thatcher trebuia să se întîlnească cu Mr. Gregory Field vineri, pe data de treisprezece aprilie la ora doisprezece. Datorită renovării birourilor, întîlnirea va avea loc la reşedinţa din munţi a lui Mr. Field, la cîteva mile la sud de Carmel.*

Vineri, pe data de treisprezece? Roberta nu ştia ce să facă. Să rîdă, să plîngă? Se întreba dacă a ales data intenţionat sau dacă a fost numai

o coincidenţă.

Oricum nu avea de ales şi trebuia să execute ordinul lui. Greg nu lăsase nici o îndoială, că *Thatcher & Jarvis* vor obţine reînnoirea acestui contract atît de important, numai dacă joacă după cum cîntă el.

Dar de ce tocmai la vila lui? La gîndul că trebuie să se ducă din nou acolo, aproape că intră în panică. Dacă biroul său era în renovare — şi într-adevăr, avea nevoie de o renovare — atunci de ce nu folosea biroul lui Charlene? De cît loc avea nevoie oare pe un birou ca să semneze un contract?

— Vineri nu vin la birou.Trebuie să plec în Carmel, o informă Roberta pe partenera sa.

Deoarece discutaseră deja despre reînnoirea iminentă a contractului, vestea nu o surprinse pe Ann. Cu toate acestea ar fi scutit-o pe Roberta de chinul de a se întîlni cu Greg.

— Te simţi destul de puternică pentru asta? Pot să împrumut o armură de cavaler din muzeul de alături, dacă vrei să mă trimiţi în locul tău.

— Mulţumesc, dar se pare că vrea să-i fie servit capul meu pe tavă.

— Atunci, trebuie să-ţi aduni toate puterile, spuse Ann sarcastic. Şi, apropo, de tavă. Am văzut oase de curcan deja roase care păreau mai însufleţite decît tine.

— Voi lua nişte vitamine.

— Nişte bombe cu vitamine ar fi mai bune, bombăni Ann.

Mai tîrziu, cînd Roberta se privi în oglinda de la baie, trebui să-i dea dreptate partenerei sale. Într-adevăr, arăta groaznic. N-avea pic de culoare în obraji, în schimb, cearcăne adînci îi înconjurau ochii. Autocritica acţiona ca o terapie de şoc. Mîndria şi raţiunea sănătoasă cîştigaseră din nou teren. După ce Greg îi anunţase nunta lui, a trăit zi şi noapte un coşmar. Cele mai îngrozitor din viaţa ei. Nu trebuia să apară în faţa lui ca o sperietoare. Nu voia să-i dea satisfacţie. Chinul trebuia să ia odată sfîrşit pentru că ar fi putut dăuna copilului şi propriei sănătăţi. Roberta îşi propuse să doarmă cel puţin nouă ore pe noapte.

Tot nu era Roberta cea veselă de altădată, dar vineri dimineaţă, cînd urcă dealul spre vila lui Greg, se simţea mult mai bine. Era odihnită. Faţa ei părea din nou mai plină şi durerea de umeri îi trecuse. Pentru prima dată, de cîteva săptămîni, reuşise să mănînce micul dejun.

Împotriva sfatului ironic al lui Ann de a se înarma cu o cămaşă de zale, Roberta s-a îmbrăcat deosebit de elegant. Geaca de catifea, pantofii cu toc înalt şi superbele perle îi accentuau frumuseţea şi succesul ei ca femeie de afaceri. Spera să nu-şi piardă autocontrolul în cele cinci minute,

cît dura semnarea contractului. Nu trebuia să-i dea satisfacţie lui Greg, să vadă cum îşi pierde cumpătul cînd îl vede.

O aştepta în faţa casei. Se îndreptă spre el simţind că i se umezesc mîinile la vederea lui.

— Bună!

Greg se îndreptă spre ea şi îi întinse mîna.

— Arăţi mai slabă, spuse el în sfîrşit fără să-i dea drumul.

Roberta îi răspunse cu un zîmbet forţat:

— M-am îngrăşat în concediu.Trebuia să fac ceva.

Roberta îşi trase mîna, se duse pe balcon şi se aşeză într-un fotoliu. Nu mai putuse rezista privirii lui. Tremura toată şi nu mai putea scoate un cuvînt. Era mai minunat, mai puternic decît în amintirile ei. Emana o asprime şi o virilitate care-ţi tăiau răsuflarea. Mai mult de cinci minute nu-i va putea face faţă.

— Te-am felicitat deja pentru nunta ta apropiată? întrebă ea şi îşi aranjă rochia.

Spera să încheie afacerea, înainte de a spune vreo prostie sau de a izbucni în plîns.

— Şi... pot să întreb cine-i fericita?

Greg se aşezase în fata ei, pe bancă, cu spa-

tele spre Pacific. O privea intens și ciudat.

— Femeia pe care o iubesc? O cunoști foarte bine.

Are dreptate, se gîndi ea și se uită fix la valurile care astăzi erau line. Parcă așteptau să fie bîciuite de următoarea furtună, asemenea propriilor ei sentimente. O, da, o știa foarte bine pe Doris Welles.

Robertei i se făcu frică să nu leșine. Trase aer adînc în piept și-l privi pe Greg drept în față:

— Să trecem la obiect, Greg, dacă n-ai nimic împotrivă. Mă aflu aici pentru afaceri. Am adus contractul. Aduci te rog copia lui, ca să terminăm cu semnăturile.

Înainte de a scoate actele din geantă, Greg o apucă de mînă și spuse:

— Nici o afacere înainte de prînz. Crezi sau nu, astăzi este ceva de mîncare aici, în casă.

— Mulțumesc, dar n-am timp.

Expresia feței era la fel de rigidă ca și tonul ei.

— Am venit numa...

Roberta văzu o sclipire amuzată în ochii lui Greg. Își bate joc de ea?

— Sper că nu vrei să pleci în Santa Barbara.

Roberta își reținu mînia. Se sili să reziste zîmbetului său provocator.

— Am venit numai pentru contract, Greg.

Fără a-i răspunde, Greg se ridică și intră în ca-

să.

Îndată Roberta îşi plecă capul şi-şi masă tîmplele pentru a opri durerea de cap. Nu ştia cît timp va mai putea face faţă acestei discuţii încordate. Dacă nu se termină jocul acesta de-a şoarecele şi pisica... Şi era şi greaţa aceea sîcîitoare.

Roberta auzi uşa trîntindu-se şi cînd îşi ridică privirea îl văzu pe Greg cu un coş de picnic în mînă, îndreptîndu-se spre ea. Sări ca electrizată.

— Fac tot ce pot ca să rămîn politicoasă, Greg, izbucni ea printre dinţii strînşi, dar am refuzat deja invitaţia ta la prînz. Va trebui să mănînci singur.

— Nu fi atît de grăbită, spuse el complet impasibil. Sînt fragi înăuntru.

Roberta se uită fix la el. Mînia şi dezamăgirea o gîtuiseră. Cum putea să fie atît de nesimţit şi crud? Cum putea să-i mai amintească de trecut? Acum, după ce-i spuse că se va căsători în curînd.

— Haide, intră în joc, o încurajă Greg. Aceasta este lozinca ta. Trebuie să recunoşti că nu este chiar atît de rea ideea unui picnic.

— Greg, spuse ea cu ultimele puteri, încetează ... mă... chinui. Dacă aş fi primit scrisorile tale la timp sau dacă ai fi reuşit să suni, atunci revederea aceea de la *Sea Strand* ar fi decurs cu totul altfel. Dar n-a fost să fie. Te-am lovit pentru că n-am spus ceea ce tu voiai să auzi. Te-ai supărat

pe mine şi era dreptul tău. Pe urmă te-ai revanşat trimiţîndu-mi hainele în afara pulovărului. Cu asta sîntem chit. Dar... jocul acesta merge prea departe.

— Ai dreptate.

Greg puse coşul de picnic pe masă şi o cuprinse într-o îmbrăţişare sălbatică.

La început stătea ţeapănă în fata lui cu pumnii strînşi şi cu buzele palide. Dar căldura minunată a gurii sale, forţa îmbrăţişării şi apropierea corpului tare îi topiră rezistenţa. Se agăţă de el şi-l sărută cu patimă, cum nu s-a mai întîmplat înainte. Acum nu se mai gîndea la ce s-ar putea întîmpla într-o oră sau o zi. Acum contau numai clipele astea, care nu se vor mai întoarce.

— Te iubesc, spuse Greg pur şi simplu.

Roberta îl mai sărută o dată.

— Fără jocuri urîte, iubitule, îl rugă ea.

— Te iubesc, şopti el. Şi acum sînt sigur că şi tu mă iubeşti.

— Te-am iubit de la început. Din după-amiaza aceea de pe stînci inima mea nu mai este liberă. Dar tu...

— Şi eu mi-am pierdut inima. Pentru tine, Roberta. Păstreaz-o, ai grijă de ea şi nu mi-o mai rupe.

O lipi şi mai strîns de el. Nu mai voia s-o piardă. Era bucuria vieţii lui.

— Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna. După ce am plecat de la căsuţă am devenit altul. Iar tu parcă nici n-ai fi existat. Parcă ai fost un vis. Neobişnuit de frumos şi... sexy. Pur şi simplu ai dispărut. Din Europa nu exista nici o posibilitate de a lua legătura cu tine. Şi în sfîrşit, cînd ne-am revăzut, erai rece ca gheaţa. Puteam să fac orice. Tot nu ajuta la nimic.

Roberta ameţi. Era posibil s-o iubească? Dar a făcut ce-a putut să dovedească altceva, că nu-i pasă de ea.

— Acum nu mai înţeleg nimic, spuse ea. Mi-ai trimis hainele şi cînd te-am sunat, mi-ai închis telefonul. Pe urmă mi-ai spus că te vei căsători.

— Mă voi căsători într-adevăr.

— Şi spuneai că ai o dovadă sigură că femeia inimii tale te iubeşte...

— Am dovada, murmură Greg. Mi-ai dat dovada. Tabloul tău.

Roberta se desprinse de el şi îl privi uimită.

— Tabloul meu?

Greg îi luă mîinile şi i le sărută.

— În vinerea aceea am venit devreme la magazin. În momentul în care am văzut tabloul, am ştiut că mă iubeşti. L-am luat de pe şevalet şi mă rugam să trec cu el neobservat.

— Ai ghicit...

— În Santa Barbara am citit în ochii tăi că mă iubești. Nu ai spus-o însă niciodată.

— N-am îndrăznit. Ai vorbit de *glumă* și ne-ai numit *prieteni buni*. M-am hotărît să mă mulțumesc cu atît. În nici un caz nu voiam să stric nici un minut al timpului minunat petrecut împreună.

— Ce-ai fi stricat dacă ai fi spus-o?

Roberta înghiți în sec.

— Nu aveam nimic în comun. Detestai arta care pentru mine era totul. Totul în afară de iubirea mea pentru tine.

O mîngîie tandru pe obraz.

— În ziua în care ne-am certat în biroul meu, mă gîndeam că totul s-a sfîrșit. Nici nu mi-ai dat șansa să-ți spun cît de mult mi-ai lipsit. Și că nu mă voi mai despărți niciodată de tine. Erai atît de rigidă și rece... atît de inaccesibilă ca și statuile acelea afurisite ale lui Doris. Pe urmă ți-am văzut tabloul și am simțit că mai aveam o șansă.

— Tu l-ai luat!

Ea clătină din cap.

— Ai furat tabloul. Greg, cum ai putut să faci una ca asta? Țineam atît de mult la el.

— Eu și mai mult.

Greg o luă de mînă pe Roberta și o trase după el în casă. În momentul în care intră în încăpere, își văzu tabloul atîrnat pe peretele din lemn roșcat, într-o ramă minunată.

Cetatea de nisip stătea mîndră şi maiestoasă pe plajă. Zidurile, turnurile, crenelurile... totul se apropia de originalul, pe care ei îl construiseră împreună, atingîndu-se plini de pasiune. Groapa cetăţii era umplută cu apă, podul era lăsat în jos pentru că regele tocmai trecuse pe celălalt mal. În nisip, se afla o coroană mică, din aur. O pierduse regina cînd îl urmase grăbită pe rege.

Greg arătă spre coroana strălucitoare şi spuse:

— Cînd am văzut asta, mi-am dat seama cît fusesem de prost.

Roberta îşi privi tabloul cu un ochi critic.

— Este un tablou nereuşit. Nici o tehnică, nici o formă clară a liniei de contur.

— Dar expresiv îndeajuns ca să mă trezească, să-mi arate că ura pentru tatăl meu distrusese multe lucruri din viaţa mea.

Clătinînd din cap, continuă.

— Aproape că mi-ar fi risipit şi iubirea pentru tine.

Îi atinse blînd bărbia, îi ridică capul şi privind-o adînc în ochi îi spuse grav.

— Îţi promit, Roberta, că nimic nu ne va mai despărţi vreodată.

— Niciodată? Cum poţi Greg? De ce mă chinui... aşa? Mi-ai spus că vrei să-mi trimiţi o invitaţie la nunta ta... Greg ce urmă...

Îi închise gura cu un sărut uşor.

— Ţi-am spus că vei primi o invitaţie la nuntă de la mine. Şi această invitaţie voiam să ţi-o înmînez personal.

— Mie?

— Numai ţie.

Acum expresia feţei lui Greg părea şi mai gravă.

— Eu, Gregory Field, şopti el încet de tot, te rog pe tine, Roberta, să devii soţia mea. Te rog să te căsătoreşti şi să trăieşti cu mine. Voi avea grijă de tine pînă ce moartea ne va despărţi.

Iubire, bucurie şi mîndrie se oglindeau în ochii Robertei. Era fericită dar voia să-i accepte numai atunci cererea, cînd unul dintre mistere era dezvăluit, misterul ei.

— Eu, Roberta, îţi promit ţie, Gregory, să te iubesc pe veci.

Cînd nu mai spuse nimic, Greg îi cuprinse faţa drăgăstos între mîini şi îi spuse rugător:

— Iubito, vei avea ani la dispoziţie pentru a te răzbuna pe mine pentru toate. Numai acum, nu. Te rog. Ai omis ceea ce era mai important.

Roberta îl privi. Îşi adună toate puterile. Voia să-i explice că este însărcinată, dar nu putu. Îi era frică. Ce se întîmpla dacă nu voia copilul?

— Mai tîrziu, Greg, murmură ea. Întîi trebuie să ştii cît de mult te iubesc.

— Te rog, Roberta, spune-mi ce te apasă.

— Totul s-a întîmplat atît de repede, răspunse Roberta evaziv.

— Cred că am ameţit puţin.

Capacitatea de transpunere a lui Greg nu putu s-o pătrundă mai departe. Dacă promisiunea solemnă şi cuvintele pline de iubire nu puteau să împrăştie tensiunea dintre ei, atunci va avea grijă.

— A, bineînţeles, trebuia să ştiu, spuse el şi pocni din degete. Trebuie să mănînci întîi ceva.

— Un picnic n-ar fi o idee atît de rea, spuse Roberta intrînd în joc.

Atît timp cît mai glumeau, nu putea să se întîmple nimic rău.

Greg se dădu un pas înapoi şi o cercetă pe cu o privire aparent critică.

— Dar nu poţi savura un picnic într-o asemenea ţinută. Este prea elegantă. Nu se potriveşte cu puiul prăjit la grătar şi cu salata.

Roberta zîmbi şi îşi scoase geaca de catifea.

— Este mai bine aşa? întrebă ea.

Greg îşi puse mîinile în şolduri şi clătină din cap.

— Nu. Nici asta nu este încă ţinuta potrivită pentru picnic.

— Îmi pare rău, regele meu, dar este tot ceea

ce am pe moment.

Cu un zîmbet stingherit îi mărturisi ce se întîmplase cu garderoba ei de concediu cu tot cu geamantan.

— Ai distrus totul?

Greg era uluit şi clătină neîngăduitor din cap.

— Realitatea este că Roberta de care m-am îndrăgostit nu purta bijuterii şi haine scumpe.

Pe urmă faţa lui se lumină. Cu tonul triumfător al unui scamator gata de a scoate surpriza din joben, Greg continuă.

— Dar nu este încă totul pierdut. Mă gîndisem deja că vei veni aici înarmată pînă în dinţi, poate chiar cu o armură de cavaler, pentru a mă pune la punct. De aceea, am cotrobăit prin magazinele din apropiere şi ghici ce-am găsit?

Greg se duse în spatele nişei de gătit, deschise un dulap şi scoase o cutie lungă cu emblema unui boutique din Carmel. Roberta privi cutia cu suspiciune. Desfăcu funda şi ridică capacul. Pe urmă începu să zîmbească. În mijlocul hîrtiei fine se afla un sweather mare şi larg, care avea aceeaşi culoare cu cel vechi, pe care i-l arsese Greg. Trebuie să fi căutat multe zile aşa un sweather.

— Să mă dezbrac acum de hainele mele bune şi să mă îmbrac cu chestia asta fără formă, numai ca să-ţi baţi din nou joc de garderoba mea?

— Poate mai tîrziu.

Puse cutia deoparte şi o prinse de talie. Cu toate că protesta, el începu să-i descheie bluza şi i-o dădu jos. Înainte ca Greg să se întoarcă spre un umeraş, îi examină bustul. Cu o privire caldă dar scrutătoare îi cercetă sînii. Zîmbetul lui dispăru pentru o clipă.

— Doamne, ce sutien şic, spuse el în sfîrşit, uimit, ţinîndu-şi respiraţia. Şi ce bine este umplut. Te-ai schimbat, iubito. Eşti splendidă, Dumnezeule!

Acum! Acum ori niciodată, se gîndi Roberta. Se ruga să-şi găsească cuvintele potrivite. Numai să nu izbucnească în plîns!

— Greg, începu ea ezitînd. Trebuie să-ţi fac o mărturisire.

— Te ascult.

El zîmbea.

— E rîndul tău. Cred că ultima mărturisire am făcut-o eu.

Roberta închise ochii pentru o clipă şi trase adînc aer în piept.

— Acum nu este o glumă...

— Dacă este chiar atît de serios, îţi propun să ne aşezăm.

După ce se aşezară unul lîngă altul lîngă cămin, Roberta îi luă mîna. Căldura lui îi dădea cu-

raj. În încăpere mirosea a pin. Flacăra roșie a focului le amintea de prima lor noapte.

— Mărturisirea are de-a face cu aversiunea ta față de cererea mea în căsătorie?

— Oh iubitule, nu. Absolut deloc. Te rog, nu te gîndi... Dacă ai ştii ce mult mi-am dorit...

Era îngrozitor. Roberta trase din nou aer în piept.

— Greg, tu nu ai experienţe bune, în ceea ce priveşte viaţa de familie. Te înţeleg, dacă spui că nu vrei... nu vrei copii, se bîlbîi ea. Dar nu crezi...

— Iubito, încetează.

Greg nu mai suporta. O vedea cum se chinuie şi-l durea. Se topea de dragul ei.

— Într-adevăr ai crezut că nu voi iubi copilul nostru?

— Dumnezeule! De unde ai ştiut?

Roberta se uita la el fără să-l înţeleagă.

— În momentul în care ţi-am dat jos bluza. Şi am crezut că n-am să mai pot respira de atîta fericire.

— Şi mă laşi aici să... se opri tremurînd. Se observă deja? întrebă ea încet.

— Eu, unul am observat. Ştii, atunci pe plaja din Santa Barbara ţi-am iubit mult sînii.

Mîinile lui o mîngîiau tandru, însă gîndurile îi erau la cîteva mile depărtare.

— Trebuie să mă fi urît pentru noaptea aceea minunată din faţa căminului... Poţi să mă ierţi?

Roberta îşi trecu mîna prin părul lui:

— Te iert, dacă-mi spui că nu mai eşti supărat pe mine.

Greg rîse şi clătină din cap.

— Ca să fiu sincer, voiam să te am de fapt doar pentru mine. Numai pentru mine. Cît mai durează? Şapte luni? Cel mai bine ar fi să ne antrenăm de acum cu hrănirea la două dimineaţa.

— Sînt sigură că vom avea şi bucurii.

Zîmbi ştrengăreşte.

— Mai ales cînd ne vom împărţi obligaţiile.

— Cred că a fost un şoc pentru tine cînd ai aflat că vei avea un copil cu un bărbat care nu va fi lîngă tine. Pentru mine, a fost, recunoscu Greg. Îmi trebuie timp ca să mă obişnuiesc cu gîndul acesta. Nu ştiu cum este să fii tată.

— Şi pentru mine e ceva nou să fii mamă. Va trebui să învăţăm toţi trei.

— Vom învăţa. Precis...

Greg se ridică, o trase pe Roberta spre el în sus şi o sărută pătimaş.

O vreme stătură strîns îmbrăţişaţi. Pe urmă, încet, prea încet pentru focul din ea, Greg îi descheie Robertei nasturele de la fustă. Fermoarul se deschise zbîrnîind uşor.

— Ca în vremurile vechi.

Roberta rîse încetişor, eliberată cînd auzi foşnetul fustei căzute la pămînt. Ciorapii, bikinii şi, în

cele din urmă, şi sutienul fuseseră aruncate pe grămada de haine.

Greg însă, era de părere că Roberta tot nu era aceeaşi femeie, de care se îndrăgostise el.

— Pari încă prea formală.

Îi luă perlele de la urechi şi de la gît.

— Da, aşa este mai bine. Dar încă un mic detaliu.

Acele de păr căzură şi coafura ingenioasă se rostogoli în valuri mătăsoase. Greg îşi strecură degetele prin părul strălucitor aranjîndu-i buclele lungi pe umeri.

Roberta făcu o plecăciune ca la curte.

— Îţi plac aşa, regele meu?

— Eşti perfectă, şopti întretăiat Greg.

Adună mai multe perne şi puse deasupra o pătură moale. Pe urmă o trase pe Roberta pe patul improvizat de lîngă cămin şi-şi plimbă buzele uşor peste gura umedă şi fierbinte. Trebuia să-şi adune toată puterea de stăpînire.

Nu se mai sătura s-o miroase, să o guste şi să o simtă. Roberta se abandonase total mîngîierilor sale tandre.

— Roberta, şopti răguşit. Roberta, crezi că nu... crezi că nu fac nici un rău... La naiba!

Eu rîse încetişor.

— Nu cred. Cred că putem. Nu va avea nimic împotrivă.

Cînd îl ajută să se dezbrace, fiecare mişcare a mîinii, fiecare atingere a buzelor ei, fiecare cuvînt adeverea dorinţa de unire. Dorinţa fierbinte de a-l simţi pe celălalt era de nestăvilit. Privind-o în ochi, chemînd-o să i se dăruiască, Greg o mîngîie cu degetele.

— Roberta, scumpa mea, erai pregătită pentru mine...

Ştia că a ajuns la capătul rezistenţei, dar nu voia s-o rănească sau s-o sperie. Clocotea. Îşi lăsă degetele să alunece uşor în ea. Reacţia Robertei fu splendidă. Se arcui nerăbdătoare spre el, ţipînd. Îşi încolăci picioarele în jurul lui, trăgîndu-l spre ea.

— Greg, te rog. Vino... Greg!

Gemînd, o pătrunse uşor pentru a nu o răni. Nimic nu era mai înnebunitor decît acele alunecări blînde şi incomplete. Roberta îl încurajă întîmpinîndu-i fiecare mişcare şi răspunzîndu-i sălbatic. Greg amplifică mişcările nemaiputînd suporta neîmplinirea acelei pasiuni. Cînd simţi cum se agaţă cu unghiile de spatele lui, gemu adînc şi intră în ea nestăpînit. Se agăţau unul de celălalt, transpiraţi, căutîndu-şi împlinirea, potolindu-şi setea. Nebuneşte, cu gemete de triumf masculin îşi lăsă trupul să se elibereze într-o împlinire ce nu mai fusese niciodată atit de frumoasă pentru el. Simţind lichidul fierbinte ce-o inunda şi pulsaţiile nes-

lăpînite ale lui Greg, Roberta se pierdu într-o plăcere de nesuportat, vecină cu delirul. Îl striga speriată de ceea ce i se întîmpla. Plîngea de bucurie.

Au stăruit mult în fericirea lor, înconjurați de ecoul gemetelor și de parfumul iubirii lor. Greg să se ridică pentru a aţîţa focul. Pe urmă se așeză lîngă ea și, sprijinit în cot, savura privelîștea trupului ei.

— Cum ai putut să crezi că m-am putut îndrăgosti de altă femeie, după ce am trăit zilele acelea minunate?

— Iubitule, nici eu nu mai știu.

Roberta îi cuprinse brațele lui Greg și simțindu-i mușchii, simți dorința încălzindu-i coapsele.

— Dar v-am văzut cum v-ați sărutat, pe tine și pe Doris.

— Acesta a fost doar salutul unor vechi prieteni.

— Doris te privea ca și cum ar fi vrut să măsoare cu degetele fiecare centimetru al corpului tău.

Greg pufni în rîs.

— Doris și-a găsit demult adevăratul David. Cînd a ajuns la Roma, Aldo își părăsise demult a doua iubită. O aștepta pe Doris cu flori și șampa-

nie la aeroport... şi cu un inel de logodnă.

— Apropo, Italia... Nici nu ştii cît de dezamăgită am fost, cînd am deschis plicul din Italia, adăugă ea. Speram că-mi vei scrie. Dar am găsit numai o broşură cu pozele unor pasaje cu arcadele pline de flori.

— Şi magazine elegante. Îţi aminteşti de Guido? Bărbatul care a fost cu mine la *Highland Inn*. Ne-a vîndut nouă magazinul lui universal din Perugia, lui Peter şi mie. Mă gîndeam că te-ar interesa. Ţi-ai putea întreba oaspeţii de la expoziţii, dacă nu vor să călătorească în Europa pentru a expune acolo tablourile lor.

Roberta nu-şi crezu urechilor. Vorbea serios? În orice caz Greg îşi schimbase foarte mult atitudinea faţă de artă de cînd se cunoscuseră.

— Nu mă împovăra şi mai mult, se văită ea simulînd disperarea. Şi aşa voi avea destule probleme cu respectarea planului de afaceri. Ştii ce înseamnă să pleci zilnic la serviciu de aici la San Francisco?

Greg dădu din cap şi îi mîngîie plin de iubire abdomenul. Îşi făcuse deja griji.

— Un magazin mai mic de la *Sea Strand* se mută într-unul mai mare, luna viitoare.

Roberta deduse unde voia el să ajungă.

— Eşti de părere să ne mutăm birourile la Carmel?

— De ce nu? Şi aşa locul tău nu contează. Ar-

tiștii scriu și telefonează doar din tot vestul. Ce zici, ne-am înțeles?

Nici Ann și nici Valery nu aveau familie, care le-ar fi putut împiedica să se mute pe peninsula Monterey. Oricum Roberta voia să-și vîndă locuința pentru a cumpăra ceva mai mare.

— Nu atît de repede! răspunse Roberta și păru că se gîndește. Propunerea ta nu este chiar atît de rea. Dar hotărîtor este prețul chiriei. Noi, cele de la *Thatcher & Jarvis* sîntem aspre cu calculele.

Și simulați bine, se gîndi Greg. Entuziasmul ei privind propunerea sa nu-i scăpase.

— Propun ca partenera mai veche a firmei să negocieze prețul chiriei cu proprietarul *Sea Strand*-ului.

Greg dispăru și veni cu două prosoape uriașe de baie.

— Nu cred că tratativele asupra chiriei vor fi greu de dus, spuse el zîmbind.

Îi cercetă fața frumoasă și continuă grav.

— Tu faci ca toate visele mele să devină realitate, știi? Ai avea bunăvoința să-mi împlinești un ultim vis?

— Numiți-mi-l, Sir și voi face tot ce-mi stă în putință pentru a vă împlini visul.

În loc să spună ceva, Greg o luă în brațe și o duse afară.

Roberta îşi trase răsuflarea.

— Greg, eşti nebun? Mi-e frig!

El zîmbi şi păşi mai departe nestingherit.

— Nu pentru mult timp, iubito. Şi la ultima întrebare: Da, sînt nebun, nebun după tine.

Ajunseră la anexa mică unde se afla vîltoarea. Cînd Greg deschise uşa, îi izbi un val de aburi. În scurt timp Roberta era în apă.

— Nemaipomenit! strigă ea savurînd căldura plăcută care o înconjura.

Îşi întinse braţele şi lăsă micile valuri să se joace cu pielea ei. Apa îi acoperea rontujimile sînilor şi îi atingea vîrfurile părului lung.

— Acesta era locul în care te voiam pentru a mă face fericit, adăugă Greg, după ce intră şi el în apă. Măcar o dată să fiu cu tine aici.

— O, Greg, este minunat. Aş putea rămîne aici pentru totdeauna.

Îl trase spre ea şi-l sărută.

El îi mîngîie abdomenul pe sub apă.

— Ce copil fericit! murmură el.

— Ce tată fericit!

Roberta se lipit de el.

—Crezi că preoţii de la misiunea din Santa Barbara ar fi de acord să oficieze căsătoria noastră?

Greg dădu din cap afirmativ, preocupat să-i

guste pielea de pe gît.

— Cred că o vor face foarte bucuroşi, replică el. Mai avem nevoie numai de documentele necesare şi de martori. Tu o întrebi pe Ann şi eu pe Peter. Pe urmă îi trimitem înapoi în Bermude pe Margo şi Kirk ca să putem avea din nou căsuţa numai pentru noi singuri.

Era greu de spus ce o înconjura pe Roberta mai seducător: apa caldă care ţîşnea sau mîinile lui Greg căutătoare şi dezmierdătoare. Se abandonă amîndurora.

Visul meu s-a împlinit, se gîndi Roberta şi trimise o rugăciune de mulţumire la cer. Împreună vor învinge orice obstacol. Apropiindu-şi buzele de ale lui, ea şopti:

— Eu, Roberta, îţi promit, ţie, Greg, să te cinstesc, să am grijă de tine, să fiu alături de tine la bucurie şi durere, să te iubesc veşnic...

SFÎRŞIT